

MOBA®

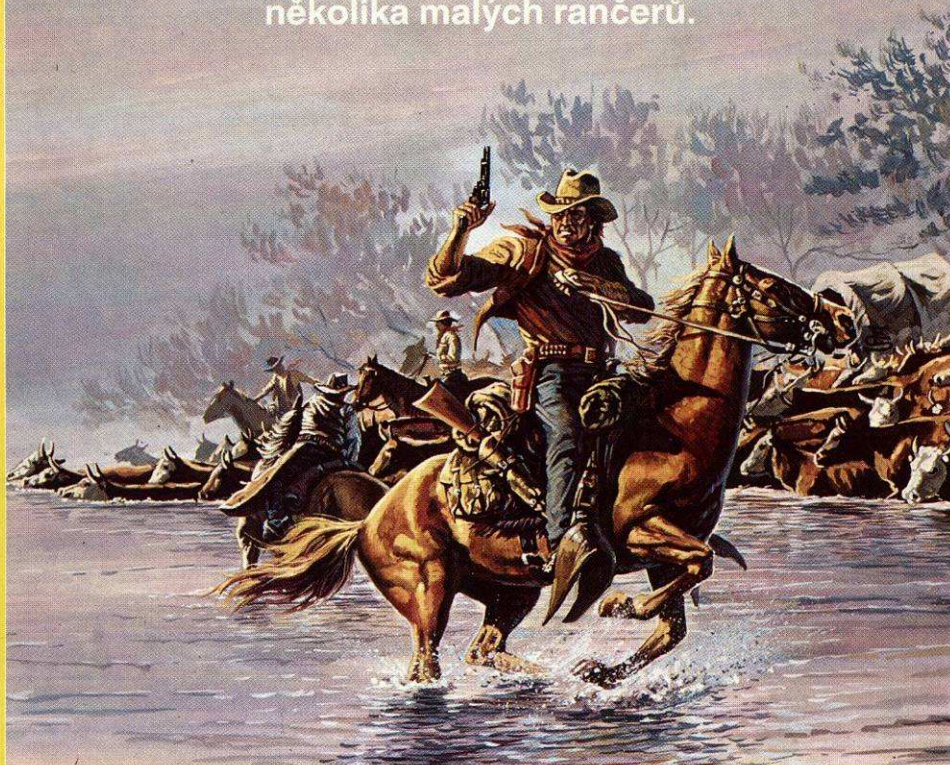
G.FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Sto dní

Za 100 dní musí být Gray Pickett zpět
s výtěžkem za prodané stádo.

Ve hře je existence
několika malých rančerů.

G.F. FUNGER

Sto dní

Gray Pickett se otočil k lítacím dveřím a vešel do saloonu Alamo Star v malém honáckém městečku Caddo. Zlaté ozdoby na jeho ostruhách melodicky cinkaly do tíživého ticha saloonu.

Gray Pickett se náhle zastavil. Během zlomku vteřiny zaznamenal zarážející okolnosti.

Všichni hosté se ukryli za stoly nebo ve výklencích u oken.

Barmani zmizeli pod pultem.

O pult se opíral jakýsi muž a hleděl do zrcadla. „Ty tam za mnou, vypadni! Zatraceně, jdi pryč, chlape!“

Gray Pickett si uvědomil, že ten muž mluví k němu. Lehce se usmál, palcem si odstrčil klobouk a mírně pronesl: „Jen klid, příteli, jen klid. Nechci rušit tuhle vaši zábavu.“

Pomalů vykoukl.

Prošel kolem muže až k pultu, postavil se u opačného konce a ťukl do dřeva prstem. „Hej,“ řekl. „Obsluhuje tady někdo?“

V zrcadle sledoval muže vpravo za sebou na chodbě a vrhl také letmý pohled k druhému muži, který stál u výčepního pultu, otáčel v ruce sklenkou whisky a také upřeně hleděl do zrcadla.

Gray Pickett si všiml, že ten muž měl tvář zalitou potem. Za výčepním pultem se objevila lysá hlava barmana. Muž ostře zašeptal:

„K čertu, cizinče, teď se tady neobsluhuje! Jen aby ho trefil napoprvé a nerozbil mi to drahé zrcadlo!“

Po těchto ustrašeně zašeptaných slovech barmanova hlava opět zmizela za pultem.

Gray si nespokojeně povzdychl. Obešel pult a postavil se k jeho úzké straně. Stále sledoval upoceného muže u pultu a pravou rukou si přitom z kapsy košile vytáhl tabák.

A v té chvíli řekl druhý muž, který stál v chodbě:

„No tak, Ovene Payne, jak dlouho mě ještě chceš nechat čekat, co? To ty jsi přece ten drsňák, kterého si najali rančeři od potoka, aby jim hlídal stáda, ne? Tak se ukaž, co v tobě je? Já už jsem holt takový blázen, že si to rád rozdávám s drsnými chlapy. No tak, Ovene Payne! Copak mám přijít až k tobě a nakopnout tě, aby ses otočil?“

Gray Pickett si ubalil cigaretu. Olízl papírek a zastrčil si ji mezi úzké rty. Potom škrtl zápalkou o nehet palce a začal kouřit. Přitom pozorně sledoval bojechtivého muže.

A okamžitě pochopil, že má před sebou profesionálního pistolníka. Znal tenhle nemilosrdný typ lidí – a tohle byl zvlášť nebezpečný vlk, který jistě nevydělával jako pistolník málo.

Teď to zkusil znovu:

„No tak, Ovene Payne! Počítám do tří a pak začnu střílet – a pak se už snad konečně otočíš a pustíš se do boje jako džentlmen!“

Gray Pickett teď upřel pozornost k oslovenému muži. Byl rovněž vysoký, ale rozložitější, mohutnější a silnější než jeho vyzývatel. Kolt měl nízko na boku. A přece – Gray to ihned poznal – tento muž nebyl profesionálním pistolníkem. Tenhle Oven Payne vypadal sice drsně, silně a urputně, ale nebyl zřejmě ničím jiným než dobrým kovbojem.

S pistolí neměl proti svému vyzývateli sebemenší šanci, a protože mu to bylo jasné, neotočil se. Stud mu vehnal do tváří ruměnec a čelo se mu ještě víc zalilo potem.

Jenže opravdový chlap může v tomhle kraji akceptovat jisté věci jen po určitou míru. Pak, aby neztratil čest a aby mohl zůstat i nadále chlapem, prostě musí něco udělat.

Než začal jeho vyzývatel odpočítávat, řekl Oven Payne sípavým hlasem:

„O’Haro, znám tě moc dobře. Nejsem tak rychlý jako ty. Když se otočím a sáhnu po zbrani, zastřelíš mě. Odlož opasek s bouchačkou a můžeme si to rozdat pěstmi. Bez koltu jsi totiž nula! Tobias Shanessy, tvůj šéf, nechce, abych hnal pro rančery stádo do Dodge City! A určitě ti slíbil pět set dolarů, když mě zlikviduješ. Protože pak nebudou mít rančeři nikoho, kdo by stádo hnal. Jsi pěkný lump!“

Řekl to chraptivým hlasem plným hořkosti. Ale byl dost chytrý a neotočil se. Věděl, že pistolník si nedovolí střelit ho do zad.

Gray Pickett konečně zaslechl jméno pihovatého pistolníka. A protože tímhle krajem sám už dost dlouho cestoval křížem krážem a hledal nějakou šanci, tu a tam se o tomhle hrdinovi doslechl.

Black Stan O’Hara měl špatnou pověst. Získal ji během občanské války na straně obávaných partyzánů.

Gray Pickett tedy věděl, na čem je – stejně jako Oven Payne a asi tucet dalších mužů v místnosti.

Stan O’Hara odpověděl s chladným úsměvem:

„Dobrá, tak tě jen zmlátím. Někdo mi bude muset donést bič ze sedla mého koně. A potom tě venku v prachu ulice zmrskám. A vůbec, neměl bys mluvit takové nesmysly! Neplatí mě Tobias Shanessy. S tím džentlmenem nemám nic společného. S tebou se mi chce bojovat jen tak z dlouhé chvíle. A taky proto, že ses choval tak nafoukaně. No tak, kdo mi podá ten bič?“

Jeho blýskavý pohled sklouzl ze zad Ovena Paynea – a rychle přelétl po místnosti. Přitom narazil na pevný pohled Graye Picketta a zastavil se u něj.

„No, pane, vy jste ten správný člověk pro takový úkol,“ řekl s úšklebkem. „Vy jste sem taky přišel nějak moc hrdě. No, trampe, dám ti pětidolar za službičku. Běž ven a dones mi ze sedla mého černého valacha bič. A hni sebou!“

Gray Pickett se nepohnul. Oharek cigarety mu visel přilepený ke spodnímu rtu. Pozorně se na O’Haru zadíval a pak pomalu pronesl:

„Payne, dejte mi padesát centů a já za vás zkrotím tohohle užvaněného člověka. Payne, zaplatíte mi za tu práci padesát centů? Nic nedělám zadarmo – a padesát centů se mi za tuhle prácičku zdá přiměřená cena.“

Oven Payne pohnul hlavou a podíval se na něj.

„Je to Black Stan O’Hara,“ řekl sípavě. „Copak se vám chce zemřít za padesát centů? A vůbec – nenechám nikoho, aby se bil za mě. Dávejte pozor, pane! Až mě vyřídí, potrestá vás za to, že jste mu odmítl dojít pro bič. No, asi to tak musí být.“

Po těchto slovech si Oven Payne povzdychl a konečně se otočil.

„Povedlo se ti to, ty lumpe,“ řekl O’Harovi. „Teď s tebou musím bojovat, protože jinak by do našeho sporu byl zatažen i ten cizinec. Když to dnes nedokážu já, zabije tě jednoho dne někdo jiný. A i ten zlodějský rančer, který tě platí, narazí jednoho dne na drsnějšího člověka, který ho zlomí.“

Náhle se odmlčel. Pak si levačkou odsunul klobouk do týla a současně pravačkou sáhl po koltu.

Byl rychlý, dokonce o něco rychlejší, než by do něj Gray Pickett řekl. Ale na Stana O’Haru byl přece jen příliš pomalý. Ani nestačil zvednout hlaveň – a O’Harova kulka ho odmrštila k pultu. Kousek nad srdcem se mu objevila krvavá skvrna. Pomalu se svezl podél pultu k zemi na kolena. Na zemi se pokusil levou rukou přitáhnout zbraň, která mu vypadla, ale Gray Pickett byl rychlejší a odkopl ji stranou. Tušil, co se stane, a proto rychle proklouzl kolem pultu.

„Nech toho! Proti tomuhle vlkovi už nemůžeš bojovat. Zastřelí tě! A dosáhl zřejmě toho, co chtěl. Vyřídil tě, brácho! Za padesát centů jsem to za tebe mohl vybojovat já!“

Chtěl se sehnout a pomoci raněnému zase na nohy, ale tu zaslechl tichý krok vedle sebe. Vzhlédl z již poněkud příkrčené polohy.

Nebyl to jeho souboj. Byl zde cizincem. Jen odkopl stranou zbraň, aby pistolník už nemohl dál střílet.

Jenže to nebyl jeho souboj.

Proto také nesáhl po koltu.

Jenže teď, když vzhlédl vzhůru, pochopil, že to měl udělat. Protože Black Stan O’Hara nemilosrdně udeřil dlouhou hlavní koltu. Zasáhl Graye šikmo napříč přes obličej a pak ještě jednou shora dolů do týla.

Gray Pickett upadl přes Ovena Paynea. O’Hara ho vši silou kopl do žeber.

„Tohle je za tu tvou nabídku, že mě vyřídíš za padesát centů!“ zasykl ostře.

A pak se sehnul a praštil Graye do tváře.

„A tohle je za to, že jsi mi nechtěl přinést bič. Tak, teď jsem tady konečně hotov. A zrcadlo zůstalo celé.“

Vysypal z koltu prázdnou nábojnici a pomalu a rozvážně vyšel ven. Za ním se začali z úkrytů zvedat hosté a čísi chraptivý hlas roztrpčeně zvolal:

„Propánaboha, ten si tady dělá, co se mu zlíbí! A šerif si odjel z města na ryby!“

Gray Pickett měl pocit, že sní, že se musí probíjet ke světlu z temných hlubin.

A pak se náhle dostavila bolest. Jeho smysly opět začaly pracovat.

Celá hlava ho nesnesitelně bolela. Tvář ho pálila. Najednou si uvědomil, že mu někdo narovnává nos a že ho přelepí náplastí.

Gray otevřel oči a spatřil staršího muže, jemuž se levné niklové brýle svezly až na špičku nosu.

„No, jak se cítíte, hochu?“ zeptal se muž. „Já jsem doktor Dan Jones, nejlepší doktor v okruhu dvou set mil, chachacha, protože široko daleko není druhý blázen, který by si musel vydělávat na chleba takovým způsobem. Co vaše hlava, hochu?“

Gray Pickett si ohmatal tvář a pak zátylek. Jenže palčivou bolest cítil také v boku. Ohmatal si žebra a ucítil, že má hrud' staženou pevným obinadlem. Pomalu si začal vzpomínat, že Black Stan O'Hara ho také vši silou kopl.

„Asi jsem celý,“ řekl chraptivě a s námahou se posadil.

„Ale nemohu si dovolit nechat se ošetřovat, doktore,“ zamumlal pak. „Mám jen jediný dolar a můj kůň, kterého jsem nechal uvázaného před saloonem, už je jistě hladový. Za pomoc můžete dostat nanejvýš dolar, doktore.“

Sáhl do kapsy a vytáhl minci. Podal ji doktorovi, ale ten se ani nepohnul a jen ho pozorně sledoval.

Zdálo se, že doktor dospěl k nějakému poznání. Protože pomalu

zavrtěl hlavou, založil si ruce za zády a klidným hlasem řekl:

„To je v pořádku, příteli, polovičku zdejšího kraje ošetřuju zadarmo. O jednoho člověka víc nebo méně, na tom nesejde. A o koně se vám postarám. Pak...“

„To právě nemůžete,“ zamumlal Gray. „Můj Špek je totiž křížencem mezi grizzlym, vlkem, chřestýšem a pumou. Možná má ta bestie v krvi i něco z osla a kozla. Jako hříbě sál vlčí mléko a žral střelný prach. Kromě mě neexistuje na světě člověk, kterého by poslechl. Musím vstát už kvůli Špekovi.“

„Takového koně bych rád viděl,“ zamumlal zamyšleně Dan Jones a prohlížel si přitom Graye. „A vy na něm jezdíte?“

„Ten kůň je jako můj partner. Před sedmi lety jsem ho vzal jednomu komančskému bojovníkovi, který vzal do zajatých. Moc jsem tenkrát pospíchal.“

„Aha,“ zamumlal doktor a znovu si muže zkoumavě prohlédl. Pak bezvýrazným pohledem sledoval, jak Gray souká nohy do odrbaných holínek, a zamumlal:

„Jako ostruhy máte dva zlaté ozubené kroužky, příteli. To jsou dva měsíční platy kovboje!“

Gray Pickett ještě držel holínku v ruce. Pohlédl na ostruhu a přikývl.

„Jistě, tohle jsou poslední moje peníze, ale myslím, že je na čase, abych jednu z těch ostruh obětoval. Máte kleště, doktore?“

Ten zavrtěl hlavou. „Nešlo mi ani o ten váš dolar, mladíku. A pokud chcete, půjčím vám dvacet dolarů, abyste se mohl postarat o koně a abyste si koupil nové holínky. Víte co, uzavřeme sázku! Vsadím dvacet dolarů na to, že v tomhle stavu nebudete schopen odvést svého koníka do stáje a vrátit se zase po svých zpátky. Cestou se prostě někde svalíte jako opilec. Pak bych dostal ty vaše ostruhy, pane. Pokud to zvládnete, dám vám dvacet dolarů. Dva kousky zlata na vašich ostruhách za jeden z mé kapsy. No, není to skvělá sázka?“

„Platí,“ zamumlal Gray. Nacpal i druhou nohu do holínky, opatrně vstal a přidržel se sloupku postele. Pak si přitáhl opasek se zbraní kolem úzkých boků.

Pomalu si ze židle vzal klobouk a opatrně se otočil ke dveřím.

Jeho první kroky byly velmi vrávoravé.

Pořád totiž měl ještě narušenou rovnováhu. Přitiskl si dlaň k žebřům a zasténal. Určitě se mu udělalo černo před očima. Než otevřel dveře, na několik vteřin se zastavil u kliky. Doktor ho pozorně sledoval, ale ani se nehnul. Pak Gray Pickett vrávoravě vyšel ven.

Když ale zmizel, zamumlal doktor:

„Ten to jistě dokáže a vyhraje těch mých dvacet dolarů. Už jsem zažil v životě pár drsných chlapů. Jenže tenhle je nejhouževnatější ze všech. Musím dostat právě takového chlapa, kterého bychom mohli pověřit hnaním stáda do Dodge City. Je jen otázka, jestli takový dvounohý tygr bude mít dost cti a vrátí se s tržbou za dobytek zpátky. Ale myslím, že je to poctivec.“

Po téhle samomluvě vyšel doktor ven, aby vyslal posla se zprávou. Když se zase vrátil dovnitř, zaslechl šátravé kroky jakéhosi muže. Otevřely se dveře. Dovnitř se vpotácel Gray Pickett a síly mu stačily právě k posteli. Padl na ni na břicho a vzápětí omdlel.

Starý doktor se usmál, vyzul mu holínky a vší silou ho pak převrátil na záda. Přikryl ho a poodstoupil k opačné stěně místnosti, kde ležel v hlubokém bezvědomí Owen Payne.

„Ty asi stádo nebudeš moct hnát, Payne,“ zamumlal stařec, „protože máš díru v rameni a ztratil jsi příliš mnoho krve. Ale jestli se dobře vyznám v lidech, udělá to tenhle pán za tebe. Docela určitě!“

Gray Pickett se probral následujícího rána – a cítil se lépe. Ano, byl skutečně houževnatý jako stepní vlk. Vždy se z fyzických problémů dostával velmi rychle.

Za deset minut už seděl u snídani naproti doktorovi. Když dojedli a zapálili si cigarety, vytáhl doktor dvacetidolar a položil ho na stůl.

„Vyhrál jste je čestně,“ usmál se.

„Proč to pro mě děláte, doktore?“ zeptal se Gray pomalu.

„Jen tak, protože mě to baví! Co hodláte dělat dál, chlapče?“

„Koupím si nové holínky a čistou košili.“

„Víte dobře, jak jsem to myslel, chlapče!“

„Jmenuji se Gray Pickett. A než odjedu z tohoto města a z těchto pastvin, koupím si Stana O’Haru.“

„A pak hodláte odjet pryč?“ zeptal se doktor mírně.

„Jsem tramp, který hledá šanci.“

„Vyznáte se trochu v dobytku?“

„Kovbojské platy mi připadají příliš nízké.“

„Počkat, Grayi Pickette! Poslouchejte mě dobře! Tady je na půl tuctu malých rančérů. Všichni jsou ohromně zadluženi, protože ještě před několika týdny neměl jejich dobytek pražádnou cenu. Ale určitě víte, že v Dodge City a v Abilane jsou teď prodejní trhy. První stádo hnal do Kansasu jistý Jesse Chisholm a teď se na cestu vydaly spousty dalších stád. V Dodge City a Abilene se teď platí dolar za kus.“

„O tom jsem slyšel.“

Doktor spokojeně přikývl. A rychleji pokračoval:

„Poslyšte, Grayi. Těch šest rančérů od potoka má připravené společné stádo k hnaní na sever. Tři tisíce krav! A Oven Payne, který má jako honák dobré jméno a zná zdejší kraj až k Laramie, měl to stádo hnát na trh k prodeji. Sám víte, Grayi, že je to práce pro mimořádně schopného chlapa. Pro chlapa, který musí hnát tři tisíce krav divočinou tisíce mil – deštěm, prachem, horami, přes řeky, slunečním úmorem, oblastmi bez vody, indiánským územím a spoustou dalších těžkostí. Musí to tedy být vážně zvlášť schopný člověk. Musí vládnout svým lidem železnou pěstí a být jako kapitán, který vede loď k cíli bouří a přes nebezpečné útesy. Jesse Chisholm je takovým člověkem. Jiní muži se o to pokoušejí také. Spousty jich ale selžou. Nu, Grayi, pro rančery od potoka byl Oven Payne velice důležitý. A teď není schopen práce. Jenže stádo potřebuje šéfa. A rančeři od potoka zaplatí tisíc dolarů.“

Doktor zmlkl, sňal si niklové brýle a podíval se Grayovi pevně do očí.

„Je to džob pro vás, hochu. A je v tom ještě něco.“

„Co?“

„Velkým mužem tady v kraji je Tobias Shanessy! Odkoupil dlužní úpisy rančérů od potoka. Podařilo se mu je odkoupit pod

tlakem. Ty dlužní úpisy budou splatné na podzim. Pokud rančeři u potoka nedostanou stádo do Dodge City a pokud nebudou mít peníze k dispozici včas, může je Tobias Shanessy vyhnat pryč a jejich ranče, které leží po obou stranách potoka, zabaví. A s ranči se zmocní i potoka. A tím i celého kraje Caddo. A aby tohoto cíle určitě dosáhl, nechává pro sebe pracovat takové chlapy, jako je ten Stan O'Hara. Má spousty takových přísluhovačů. Oven Payne měl nepochybně velkou odvahu. Chtěl pro rančery od potoka hnát stádo až do Dodge City. Ale Shanessy ho dal zlikvidovat. Teď tedy potřebují rančeři nového šéfa pro honáky stáda – nebo prostě zajdou. Jenže tuhle práci zvládne skutečně jen schopný muž! Není to práce pro vás, Grayi Pickette?“

Předklonil se a zadíval se upřeně na velkého jezdce.

Gray si protřel oči.

„Tyhle věci se mi zdají nějak povědomé,“ řekl pomalu. „Před válkou ztratili mí rodiče svůj ranč podobným způsobem. Jo, pořád ještě se najdou takoví lumpové jako Shanessy, kteří na ostatní vrhají svůj mohutný stín, všechen odpor potlačují už v zárodku a s každým soustem jsou stále hladovější, nadutější a netrpělivější. Znáám tyhle lidi.“

Než mohli oba muži pokračovat v rozhovoru, zvenčí někdo zabušil kovovým klepadlem. Doktor se zvedl a šel otevřít. Gray seděl nehnutě u stolu a přemýšlel.

Do kuchyně vešlo za doktorem šest mužů a mladá dívka. Všichni se zadívali na Graye, ten se však na několik okamžiků zahleděl do dívčích očí. Byly to modrozelené oči. A dívka byla krásná, pěkně urostlá a hrdá. Měla přímý pohled. To, jak nesla hlavu a jak měla v týle svázané rezavě hnědé vlasy, se Grayovi nesmírně líbilo.

Gray zamumlal pozdrav, který kývnutím hlavy opětovala. Pak se otočil k šestici mužů.

Všichni byli už starší a nesli na sobě známky a stopy tvrdého života.

Doktor začal představovat:

„Tohle je Gray Pickett, přítelé! Znáám ho už velice dobře, takže bych se za něj zaručil. Kdybyste se s ním dokázali dohodnout, pak si myslím, že je to ten pravý člověk, který by vaše stádo dokázal dohnat

k cíli. Grayi, tohle je Wade Scorby. Tohle je Joyce, jeho dcera. A tohle jsou Oren Texter, Clay McLane, Wes Tucker, Andy Nichols a Dick Harris. Byli tady v kraji prvními rančery. A kdyby se jim podařilo prodat stádo s dobrým ziskem, byli by z nesnází venku.“ Po těch slovech se doktor odmlčel a ustoupil stranou.

Wade Scorby postoupil o půl kroku dopředu a pozorně se zadíval na Graye. Gray opětoval jeho pohled. Pak Scorby přikývl. „Možná jste pro nás tím pravým člověkem. Konečně – my ani nemáme na vybranou. Musíme být rádi, když se někdo vůbec odváží něčeho, co se tuze nevyplatilo Ovenu Payneovi. Jak je to s vámi, Grayi Pickette? Zeptám se vás docela otevřeně. Troufáte si dohnat stádo po Chisholmově stezce do Dodge City?“

„Jsem minimálně stejně tak dobrý jako pár těch chlapů, co se teď snaží napodobit Jesse Chisholma – a to se nijak nevychloubám,“ odvětil Gray a dál se díval do starcových očí. Ten pomalu přikývl. „Hovořím za nás za všechny,“ řekl. „Poženete naše stádo do Dodge City za tisíc dolarů? Slíbíte nám, že budete čestný a poctivý a že uděláte všechno, co bude ve vašich silách, abyste se včas vrátil s hotovostí, abychom nepřišli o své ranče? Slibujete nám to, Grayi Pickette?“

„Pomalů,“ zamumlal, „jen hezky pomalů. Kolik dní na to budu mít?“

„Pokud stádo vyrazí zítra, musel byste se vrátit s tržbou za sto dní! S hotovými penězi! Tobias Shanessy žádá za ty dlužní úpisy hotové peníze. Žádné šeky – jen hotovost!“

„Takže sto dní,“ zopakoval Gray pomalů a přemýšlel o cestě do Dodge City.

Pak položil další otázku.

„A když to nedokážu?“

„Pak tady budeme ztraceni,“ řekl suše Wade Scorby. „Pak bychom museli na vozy naložit, co se tam vejde, odjet odtud a začít znovu někde docela jinde.“

Pohled Graye Picketta přelétl po tvářích ostatních mužů. Zkoumavě na něj pohlíželi a z očí jim číselly obavy. Nikdo z nich už nebyl tak mladý, aby se mohl hnaní stáda ujmout sám. „Jsem jen tramp a už celé týdny hledám takovou šanci,“ přiznal Gray Pickett

otevřeně.

Kývli hlavami. Wade Scorby pak řekl:

„Dostanete tisíc dolarů a naši důvěru. Mezi honáky budou i naši synové. Kromě tří starých kovbojů to bude velice mladá parta. Ale všichni hoši jsou tvrdí, dobří a odvážní. Tak co vy na to, Grayi Pickette?“

„Ne za tisíc dolarů,“ zamumlal.

„Víc vám dát nemůžeme. A nenecháme se...“

„Nech přece pana Picketta domluvit,“ ozval se temný hlas dívky do narůstajícího neklidu.

Gray na ni vděčně pohlédl. „Špatně jste mne pochopil. Hledám opravdovou šanci. Tisíc dolarů je prima, ale mnohem milejší by mi byl kus půdy, pár kusů dobytka pro začátek a sousedská pomoc. Včera jsem přešel přes potok. Prohlédl jsem si zdejší kraj. Je tu nádherně. Našlo by se tady pro mne ještě místo, kdybych byl fér a poctivý? Pomůžete mi tu začít, když se mi podaří do sta dní se vrátit? Snad vás zachráním. A sám bych chtěl dostat šanci. Nechci se věčně toulat jako tramp. Pro člověka jako já je pomalu načase poohlédnout se po domově, po kousku půdy, kde by mohl zapustit kořeny. Pastvina u potoka se mi líbí. A poprvé v životě prosím o něco takového.“

Zmlkl.

Šest mužů na něj upřeně hledělo. Zaváhali.

Dívka ovšem řekla: „Vezměte ho jako partnera! Je dobrý! Chce si tady vytvořit domov. Bude se za nás bít. Chce být věrný a poctivý. Vaši synové jsou ještě příliš mladí a vy sami jste už staří. On je tím pravým předákem honáků pro nás všechny!“

Gray Pickett se na dívku zadíval: „Díky,“ řekl. „Byl bych darebák, kdybych vaši důvěru někdy zklamal.“

Pohlédla mu zpříma do očí. Než dokázala cokoli odpovědět, ozval se dlouhý a hubený Wes Tucker.

„Potřebujeme jako předáka stáda bojovníka, opravdového tygra, který si poradí s lidmi, kteří se chovají jako O'Hara. Dokonce i Oven Payne byl pro naši věc příliš krotký. Je to dobrý chlap, ale příliš krotký.“

Wes Tucker bručivě zmlkl a vzrušeně si otřel vrásčité obličej.

Pak vystoupil dopředu, aby byl Grayi Pickettovi ještě blíž. „Pane, nemám proti vám nic – vůbec nic. Vím taky, že jste tím nejlepším mužem, kterého momentálně můžeme pro svou věc získat. Ale včera vás O'Hara dostal.“

„To je v pořádku,“ řekl Gray klidně. Obrátil se k doktorovi a zeptal se:

„Je Black Stan O'Hara ještě ve městě?“

Doktor přikývl. „O'Haru sice platí Tobias Shanessy.“ zamumlal, „ale nežije na jeho velkém ranči U Tří šípů. O'Hara je jakýmsi Shanessyho místodržícím tady v Caddu. Dbá tady ve městě na to, aby se Caddo krčilo ve stínu velkého Shanessyho.“

Gray přikývl a zamířil ke dveřím.

„Takže se domluvíme podrobněji, až Stanu O'Harovi ukážu, jak na tom skutečně je. Včera mě přemohl. Dnes to bude jinak!“ Vyšel ven a doktor za ním zavolal:

„Člověče, takhle přece ještě nemůžete bojovat. Jste nemocný, máte nalomené žebro a otřes mozku!“ Ale nedostal odpověď...

Gray Pickett kráčel klidně k saloonu Alamo Star a zabýval se neveselými, trpkými myšlenkami. Měl teď už ovšem dva pádné důvody pro souboj se Stanem O'Harou: nesl pořád stopy jeho pěstí a měl před očima šanci dostat pro začátek malý ranč. Ale hluboko v nitru cítil, že je tady i třetí důvod.

Neznal ještě Tobiase Shanessyho. Než přišel do tohoto městečka, nic o tom velkém rančerovi neslyšel. Ale podobné bezohledné chlapy, jako byl bezpochyby právě Shanessy, moc dobře znal. Jeho rodiče kdysi ztratili malý ranč také jen proto, že stáli v cestě podobnému lumpovi. Gray byl tenkrát ještě chlapec, ale velice dobře si vzpomínal, jak to tenkrát bylo. Jak pistolníci zastřelili jeho otce a jak pak jejich srub o čtyřech místnostech vyhořel. Od toho dne podobné loupeživé rančery nenáviděl.

Přešel pomalu prašnou ulici, vystoupil na druhé straně po dvou stupíncích na chodník a došel k lítacím dveřím saloonu. Přes křídla

dveří nahlédl dovnitř a spatřil u baru Stana O'Hara a dva další muže.

O'Hara právě zvedal k ústům sklenici, v níž byla narůžovělá tekutina, a pomalými doušky ji vypil.

Bylo to mléko s červeným vínem.

Gray Pickett se nadechl, zvedl ruce a rozrazil křídla lítacích dveří. Nezastavil se, ale klidnými kroky pokračoval dál chodbičkou až k výčepnímu pultu.

Stan O'Hara a jeho dva kumpáni se okamžitě otočili k němu. Ti dva chlapi vedle O'Hary byli určitě náramně nebezpeční. Grayovi to okamžitě došlo.

Jenže tihle dva nebyli ani zdaleka tak drsní, ani ne tak zákešní a nebezpeční, jako byl sám O'Hara.

Všichni tři na Graye zírali, trochu se přitom rozestoupili a dlaně měli připravené na pažbách koltů.

Gray se na ně klidně díval a zastavil se asi metr od výčepního pultu. Věděl, že jeho neobvyklé chování je zpočátku trochu zaskočilo. Očekávali zřejmě, že sem spíše vtrhne s vytaženým koltem.

Barman se na Graye zadíval znepokojeným pohledem a pak mu bez vyzvání přistrčil sklenku whisky.

Rychle pak ustoupil stranou a byl zcela zjevně připraven zmizet ve zlomku vteřiny v úkrytu pod pultem.

Gray Pickett upil malý doušek. A když pak postavil skleničku na pult, slyšel, jak Stan O'Hara říká:

„No tak, co chceš? Včera jsi mě chtěl umravnit za padesát centů. A ještě teď je na tobě vidět, jak jsem ti to nandal. Přišel jsi sem asi proto, že jsem tu já.

Tak co chceš? Chceš revanš koltem?“

„Ne, nebudu se s tebou střílet, O'Haro. Možná někdy později,“ zamumlal Gray. Položil obě ruce na pult a sklenici měl mezi prsty. Dvěma malými kroky se ovšem přiblížil k těm třem mužům a zamumlal ještě tišeji:

„Dostal jsem namísto Ovena Paynea místo předáka stáda. A kvůli tomu si s tebou potřebuju promluvit, O'Haro. Možná bychom se mohli na něčem dohodnout. Protože jako předák stáda mám ohromnou šanci vydělat spousto peněz. Co ty na to, O'Haro?“

Pohlédl na něj a záměrně zvolil svá slova tak dvojsmyslně.

O'Hara skutečně projevil zájem. Chlapíka, který se opíral o pult a stál mezi ním a Grayem Pickettem, odstrčil stranou a přisunul se blíž ke Grayovi.

„Jen nech ležet ruce na pultě,“ řekl chladně. „Nezkoušej na mě žádný podfuk! A teď mi řekni, na čem bychom se mohli dohodnout?“

Oba se na sebe podívali. Stáli u výčepního pultu. Mezi nimi bylo jen asi na stopu místa.

Ale Grayovy ruce spočívaly na desce pultu, zatímco O'Harova ruka ledabyly visela na pažbě koltu. Měl ostražitý pohled. Při sebemenším podnětu by zbraň bleskurychle vytáhl. Gray si pohrával se skleničkou. Už se nedíval na O'Hara, ale hlavu držel tak, aby i koutkem oka zaregistroval jeho pohyb. „O'Haro,“ řekl mírně a pomalu, „je jen jedna věc, na které se můžeme dohodnout.“

„Jaká, člověče, jaká?“

„Nebudeš už pro svého šéfa dělat tu špinavou práci a nebudeš dělat problémy rančerům od potoka. To je ono, O'Haro! To je ten správný základ pro tebe i pro mne! A na tom se jistě shodneme, O'Haro!“

„Chacha, a jak, ty blázne? Teď ti ukážu, že dovedu být ještě mnohem tvrdší!“

Při posledních slovech se O'Hara od Graye Picketta trochu odtáhl a zvedl přitom ruku s koltem.

Jenže přitom vrazil do jednoho ze svých kumpánů, kteří rovněž uskočili od pultu.

Gray Pickett zasáhl, jako by se chtěl ohnat po chřestýši, kdyby se mu plazil těsně vedle hlavy.

A levačkou naprosto přesně zasáhl kolt Stana O'Hary.

A pak Gray praštil pravou rukou. Vložil do toho úderu všechnu sílu a zasáhl O'Harovo zápěstí.

O'Harovi kumpáni mezitím zápasící muže oběhli a vytasili kolty. O'Hara se bolestí zkroutil a klesl do kolen. Gray skočil k němu. Kulky O'Harových kumpánů zasvištěly nad ním a zrcadlo se ve velkých střepích vysypalo na zem. Než oba pistolníci spustili hlavně a stačili vystřelit podruhé, zmáčkl spoušť dvakrát Gray.

Barman stál za pultem jako zkamenělý a stačil jen trpce zasténat:
„Moje zrcadlo...“

Stan O'Hara se vkleče opíral o výčepní pult, tiskl si poraněnou paži k hrudi a s obličejem zkřiveným bolestí a s široce vytřeštěnými očima se díval na Graye.

Jeden z jeho dvou kumpánů klečel na zemi a tiskl si dlaň na ránu v rameni.

Druhý ležel natažený na zemi.

„Takže jsme se dohodli,“ řekl Gray Pickett. „A teď jistě pochopíš i ty, O'Haro, že dokážu být taky dost tvrdý. Vysvětlí to svému šéfovi. Nechoďte mi nikdo do cesty! To je pro dnešek všechno!“ Otočil se, položil poslední dolar, který včera odmítl přijmout doktor, na pult a otočil se ke dveřím. Tam ovšem stálo šest rančerů od potoka.

Většinu z toho, co se odehrálo, viděli na vlastní oči.

Klidně zamířil k nim. Udělali mu místo a pak se za ním vydali po chodníku. Po několika krocích se Gray zastavil. Přitiskl si dlaň k rozbolavělému žeburu a zeptal se:

„Tak co?“

Wade Scorby promluvil za všechny.

„Jste naším společníkem a předákem honáků,“ řekl vážně. „Pokud se vám podaří stádo dohnat do cíle a vrátit se včas sem do města, pak nebude u potoka šest, ale sedm rančů. A louka, kterou zatím používáme společně, bude první rok pastvinou pro stovku krav, které ponесou vaši značku, pane.“

Gray Pickett se zhluboka nadechl.

Takže to je má šance, pomyslel si. Musím hnát stádo do Dodge City a včas se vrátit s penězi. A musím být věrný a slušný ke svým společníkům. Pastvina u potoka je dobrá – takže mám šanci, pro kterou se dlouhý a drsný boj vyplatí.

„Díky,“ zamumlal. „Ale nemohu vám slíbit nic jiného, než že se ze všech sil pokusím úkol splnit. Protože teď se nebudu bít jen o dolary, ale i o svou budoucnost, o kus země, na které bych mohl zapustit kořeny. Platí!“

Podal Scorbymu ruku.

Plácli si.

Gray Pickett spal od pravého poledne až do večera. Pak si zašel na večeři do restaurace.

Právě pil druhý šálek kávy, když se otevřely dveře a vešel vysoký muž.

Byl to urostlý, skvěle oblečený chlápek, který si byl zcela zjevně jist svou mocí. Neměl u sebe žádnou zbraň. Na zelené vestě se mu blyštěl zlatý řetízek od hodinek. Muž vypadal poněkud zavalitě. Jistě nikdy nemusel fyzicky pracovat. Přistřižený plnovous měl černý, ale široké kotlety již byly prošedivělé. Mohlo mu být pětáctýřicet a byl to zcela zjevně nesmířitelný člověk, který přehlíží ostatní méně významné lidi a ke svým podřízeným je nesmíme tvrdý.

Gray Pickett ho poznal na první pohled.

Byl to ten člověk, který před patnácti lety vzal jeho rodičům raně a jehož jezdcí zabili jeho otce a pak podpálili srub. Byl to člověk, kterého potom Gray Pickett dlouho hledal, ale stále nemohl najít, protože se po něm úplně slehla zem. Nebyl to omyl. Byla to tatáž tvář, nyní jen trochu masitější. A jizva na hřbetě levé dlaně ho usvědčovala zcela jednoznačně.

Takže tento muž byl Jack Carter. Jenže Gray Pickett už začal tušit, že tento člověk si tady říká Tobias Shanessy. Možná je to dokonce jeho pravé jméno. A možná ten člověk tehdy v Missouri hrál pouze některou ze svých několika rolí.

Gray Pickett cítil, jak mu začalo rychleji bít srdce.

Pohlédl tomu muži zpříma do očí a poznal, že on si už nevzpomíná na malého kluka tehdy před patnácti lety. Ano, kdyby byl Gray už tehdy mužem, Jack Carter by ho zřejmě poznal.

„Máte ve tváři stopy pěstí Stana O’Hary,“ řekl muž Grayovi. „A vůbec nevypadáte jako dost tvrdý chlapík. Takže jste určitě Gray Pickett, který...“

„Jsem to já, pane. A kdo jste vy?“

Grayův hlas zněl mírně a přívětivě. Od začátku války a také po ní byly jeho životní cesty klikaté a trnité. Naučil se zakrývat, co si myslí, a neukazovat své trumfy předčasně. Stal se z něj muž, který

své trumfy vynáší vždy v pravou chvíli.

„Jsem Tobias Shanessy,“ řekl druhý muž a přitáhl si židli.
„Musím si s vámi promluvit, člověče.“

„Pro vás jsem pan Pickett, pane Shanessy,“ zamumlal Gray.

„Takže hrdost vám taky nechybí,“ řekl zlodějský rančer a nějakou dobu si ho důkladně prohlížel.

Pak přikývl a usmál se, jenže to byl dost drsný úsměv. V temných očích toho muže se blýskala malá chladná světlíka.

„Máte sto dní, pane Pickette,“ začal. „Za sto dní musíte dohnat stádo do Dodge City a ještě před uplynutím této lhůty se musíte s penězi vrátit do dvanácti hodin sem do města. To nestihnete, pane. A protože to nestihnete, nedostanete za tuhle svou práci ani plat. Nezvládnete to, protože budete cestou zastřelen. Takže proč se chcete bít za věc, která nemá naději na úspěch? Je to hloupost! Budete na tom podstatně líp, když vstoupíte do mých služeb. Stana O’Haru jste vyřídil opravdu elegantně. Zaplatím vám dvojnásobnou mzdu než tu, co pobíral O’Hara. Brzy se stanu nejmocnějším mužem ve zdejší kraji. A mocný muž vždycky potřebuje dobré bojovníky, aby si moc dokázal uchovat a nikdy se o něm nepochybovalo.“

Zmlkl s drsným a ostrým úsměvem. V temných očích se mu objevil podivný lesk. Zpřímá se podíval na Graye Picketta.

Ten pomalu zavrtěl hlavou.

„Nebudu pro vás pracovat, pane, protože se mi z různých důvodů nezamlouváte.“

„Jaké jsou to důvody?“ zeptal se Tobias Shanessy mírně, ale v očích se mu objevil ostražitý výraz.

„Promluvíme si o tom, jakmile se vrátím z Dodge City,“ zamumlal Gray. „A pokud během mé nepřítomnosti poštvete na rančery od potoka své pistolníky, pak...“

„Jen žádné výhrůžky,“ přerušil ho Tobias Shanessy a pomalu vstal. „Z Dodge City se vy nevrátíte...“

„To mi snad vyhrožujete?“ přerušil ho Gray.

„To není vyhrožování, pouze střízlivé konstatování. Je vás škoda, Pickette. Teď mi je celkem jasné, jaký jste formát. Mohl byste se po mně stát druhým nejmocnějším mužem ve zdejší kraji. Vybral jste si ale špatnou cestu.“

„Jen si o mne nedělejte starosti, Shanessy. Jestli mi budete dělat problémy, dostanu vás.“

Gray Pickett chtěl svou řečí toho druhého ještě víc popíchnout.

Jenže Tobias Shanessy se pomalu otočil a odešel. „Tady bude ještě dusno,“ zamumlal Gray, položil na stůl půldolar a také odešel. Když zamířil k veřejné stáji, aby se podíval na svého koně, byl velmi ostražitý. Před hotelem zahlédl Tobiase Shanessyho, jak nastupuje do vozu a bere do ruky opratě dosti bujného spřežení. Nasedli i tři jezdci – zřejmě Shanessyho osobní strážci. Z hotelu vyšla vysoká dívka a přisedla si k rančerovi na odpérováný kočár. Ve světle lamp Gray poznal, že dívka oplývá neobyčejnou krásou.

Pak se vůz rozjel.

Gray zašel ke stáji. A přitom došel k pevnému rozhodnutí, že zajede k místu, kde bylo shromážděno stádo. Osedlal si tedy koně a zajel k doktorovu domku, aby si odtamtud vyzvedl ranec se svými věcmi a zeptal se doktora na cestu.

Bylo hodinu po půlnoci, když pod sebou v hluboké úžlabině spatřil táborový oheň. V hladině malého jezírka se zrcadlil měsíc. Hvězdy chladně a nadpozemsky zářily. Gray Pickett sjel pomalu dolů a minul malý lesík. Ve stínu stromů ještě jednou zastavil a zadíval se do úžlabiny.

Zaslechl zvuky odpočívajícího stáda.

Tři tisíce krav, pomyslel si, a ty mám hnát do Dodge City. A tamhle u táboráku je moje parta, která mě ještě nezná a kterou neznám ani já. I to bude dost tvrdé. No, ale je to úloha pro opravdového chlapa.

Gray Pickett vyjel pomalu ze stínu stromů a zamířil k táboráku.

Těsně u kruhu, kam dopadalo světlo ohně, pak zastavil a zvolal:

„Hej, tam u ohně!“

Tři muži velmi rychle ustoupili od ohně a ukryli se za dvěma vozy. Několik spáčů se zavrželo v příkrývkách.

Jen muž, který měl opásaný kolem beder pytel od cukru jako

zástěru, zůstal u ohně a zavolal:

„Fajn! Jaký tramp se to sem zase hrne?“

Gray dojel až těsně k ohni a otočil svého koně.

Kuchař na něj pozorně hleděl. Byl malý, svalnatý, rozložitý a holohlavý.

„No jo,“ řekl po chvíli, „má náplast přes obličej. Tak to asi bude ten zázrak, co ho najalo šest našich staroušů místo chudáka Ovena Paynea. Pojd'te sem hoši a prohlídněte si našeho nového kapitána!“

Nejprve se přiblížili muži, kteří na Grayovo zavolání uskočili do stínu vozů. Měli přes rameno přehozené pušky. Ale pomalu začali vylézat i spáči z příkrývek. Někteří dokonce vstali a přišli k ohni. Ale čísi rozmrzelý hlas zahudroval:

„K čertu, kdo to ruší můj zasloužený spánek? Však ještě budeme mít dost času poznat toho našeho náčelníka! Jo, kdyby přišel prezident, tak bych ten randál chápal. K čertu! Opovažte se Big Billa Tomsona budit ještě jednou!“

Nastalo ticho. Ale už za pár vteřin po slovech Big Billa zvěstovalo hlasité mohutné chrápání, že hned zase tvrdě usnul. Mezitím se u ohně sešlo na tučt mužů. Mlčky zírali na Graye Picketta a zkoumavě si ho prohlíželi.

Gray Pickett měl ruce složené na hrušce sedla. Díval se postupně na jednoho muže po druhém. Pak přikývl a řekl ledabyle:

„Jasně, během následující stovky dní se ještě důkladně poznáme. Jmenuju se Gray Pickett a dovedu stádo do Dodge City. Bude to dost velká fuška.“

Po těch slovech pomalu sesedl, sundal sedlo a odnesl ho i s rancem příkrývky k zadnímu kolu jednoho z vozů. Musel cestou projít přímo středem skupinky mužů.

Když byl pouhý krok od prvního z nich, tu muž ustoupil stranou. Udělali mu místo, otočili se za ním a pořád ho upřeně sledovali. Chápal to, protože jim velmi záleželo na tom, jestli je tím správným člověkem pro tuhle úlohu.

Když odložil zavazadlo, otočil se a ještě jednou se na ně podíval.

„Ten Big Bill Tomson má pravdu,“ usmál se. „Všichni byste se měli pořádně vyspat. Brzy přijde doba, že budete moc chtít spát, ale nebude to možné. Takže – dobrou noc!“

Skupinka se rozešla. Zůstal pouze kuchař a pořád se ještě pozorně na Graye díval. „Slyšeli jsme, pane, že Black Stan O’Hara vás děsně zřídil,“ zamumlal. „A teď jste najednou tady v táboře. – Mohl bych se zeptat, jestli jste se byl se Stanem O’Harou rozloučit?“

„Byl.“ Gray pomalu přikývl. Viděl, jak se odcházející muži se zájmem otočili.

„Aha,“ zamumlal kuchař a odfrkl si. „A jak se má Stan O’Hara teď?“

„Pravačku nebude nějakou dobu potřebovat. Ještě něco, kuchtíku?“

„Jo, ještě bych měl jednu otázku, pane. To jste dokázal sám?“

„Docela sám.“ Gray se opět usmál. Velice dobře chápal otázky, které mu kladl kuchař vlastně za celou partu. Byli to hrdí chlapi. A určitě by nechtěli pracovat pod šéfem, který by odjel, aniž by se předtím vypořádal s O’Harou.

Když se Gray odmlčel, pronesl čísi hlas z povzdálí: „No, tak v tom případě myslím, že je všechno v pořádku.“

Muži něco zamumlali jeden přes druhého a vydali se zase k místům, kde spali. Kuchař se ovšem opět podíval na Graye a řekl:

„Já jsem Chuck Lane, šéfe. Cestou budu pro ty nenažrance vařit. No, šéfe, jestli máte hlad, hned rychle něco připravím...“

„Najedl jsem se v Caddu,“ přerušil ho Gray a zamířil ke svému koni, který pořád ještě klidně stál u ohně.

„No tak běž, Špeku,“ řekl. „Ale drž se dál od krav. Jinak si tě spletou s grošovatým dlouhonokým vlkem.“

Poplácal koně a Špek s frkáním odběhl. „Copak nepůjde do ohrady k ostatním?“ zeptal se jeden ze dvou starých kovbojů, kteří zůstali s kuchařem u ohně.

„Ne,“ řekl Gray, „ten je něco jako nálož střelného prachu. Když na něj nedáte pozor, může napáchat pěknou paseku.“

„Aha,“ zamumlal křivonohý chlapík. „Tak to už je mi jasné. Já jsem Selby Fox a tohle je Windy Chester. Nevím, jestli vás to zajímá, šéfe, ale my dva staří harcovníci známe tenhle kraj a skoro všechny rudochy až po Laramie. Možná si příležitostně vzpomenete, že jsem vám to řekl.“

„Nezapomenu na to!“ Gray přikývl a ještě jednou si oba kosmaté

chlapíky pečlivě prohlédl. Podobali se navzájem jako vejce vejci. Byli malí, křivonozí, přhrbení a vysušení jako bizoní kůže. Kdyby byli ještě o něco menší, docela by se dali použít jako zahradní trpaslíci.

Ale dravčí oči měli velmi ostražitě. Vypadali, jako by jimi nemohlo otrást nic na světě. Byli zřejmě už docela bez iluzí. Byli to ovšem ostrílení chlapi, od nichž se Gray jistě bude moci v mnohém směru leccemu přiučit.

„Vyrazíme na cestu pozítří – ne, vždyť už je po půlnoci – zítra při rozednění,“ řekl jim. „Ale nejprve bych si rád prohlédl stádo, koně, vozy a různé další věci. Věřím, že všechno bude v pořádku, ale přesto mi pro jistotu všechno ukážete. A teď vám taky popřeju dobrou noc!“

Zamířil k místu, kde měl věci, zabalil se do příkrývek a hned usnul...

Když se probudil, uvědomil si, že mu kuchař lomcuje ramenem. „Nevím, jestli jsem vás měl budit,“ zavrčel Chuck Lane.

„To je v pořádku,“ zamumlal Gray a vstal. S věcmi k mytí sešel k jezeru. Když pak opět přistoupil k ohni, měl už kuchař připravenou snídani.

Gray hlasitě křikl do tábora:

„Héééj! K čertu s honákem, který čeká na slunce! Vzhůru! Rychle vstávat!“

Ozvaly se nadávky, bručení a mručení. Chlapi postupně sešli k jezeru a pak se vraceli k ohni, aby si tam vzali porce snídaně.

Gray stál u vozu, opíral se o jeho stěnu, upíjel z hrnku kávu a všechny si je prohlížel.

Docela poslední přišel obr – zrzavý, rozložitý, prostě chlap mohutný jako hora.

„Kdy už konečně jednou uděláš k snídani pořádného vola, ty šamane?“ zabručel Big Bill, který si nesl velký plechový kastrol, do něhož se vešly nejméně tři pořádné porce. Když mu ho kuchař

naplnil, pohlédl obr přes oheň k vozu, u něhož stál Gray.

„Aha,“ řekl, „tak tohle je tedy náš šéf. Hej, já jsem Big Bill – nejsilnější chlap v okruhu tisíce mil.“

„To ještě cestou zjistíme,“ usmál se Gray. Pak vykročil kupředu a odložil cínový hrnek do kádě se špinavým nádobím. „Kdo pojede s vozem s výstrojí?“ zeptal se.

„Já,“ ozval se obr. „Jsem nejlepší povozník na tisíc mil široko daleko. A mých šest šedivých myší mě poslouchá na slovo.“

Gray neodpověděl. Ptal se dál:

„Kdo odpovídá za koně?“

„Já,“ ozval se mladý hoch. „Jmenuju se Bob Tucker!“

„Jsi ještě mladý.“

„Sedmnáct, a proto jsem taky u koní.“

„Až se dostaneme na území indiánů, nepoženeš koně,“ řekl Gray. A pak rozdělil úkoly. Den uběhl v čilé práci.

Hodinu před východem slunce, když z jezírka vystupovala ranní mlha a začala se válet i nad blízkým potokem, začalo bourání tábora. Muži se pak vyšvihli do sedel a rozmístili se kolem stáda, které začalo jevit stále rostoucí nervozitu. Dobytek instinktivně věřil, že se dnes stane něco nového.

Gray zamířil se šesti rančery na kopec. Čekali, až se muži rozestaví.

Wade Scorby zastavil vedle Graye a zamumlal:

„Takže, synu! Máte k dispozici sto dní! Přeji vám hodně štěstí! Buďte dobrý, odvážný, drsný a rozhodný! Vraťte se pokud možno všichni ve zdraví zpět!“

„Uděláme, co budeme moci!“ zamumlal Gray.

Pak se nad kopci na východě vyhouply první paprsky slunce.

Gray sundal klobouk a postavil se ve třmenech. Viděl, že všichni honáci ho sledují.

A pak zamával kloboukem a zvolal jásavým hlasem: „Hejó, hejó! Žeňte na sever!“

Dole vypuklo malé peklo. Šestnáct honáků se proměnilo v divoké d'ábly. Začali pronikavě křičet a ozvalo se i svištění a praskání jejich bičů.

Pak se rozbučelo několikatisícové stádo. Kostnaté hřbety vytvořily podivuhodné vlnění a tři tisíce ocasů sebou mrskalo jako hadí těla. Mohutné bučení na chvíli přehlušilo všechny ostatní zvuky.

Stádo se dalo pomalu na pochod. Hnaní do Dodge City začalo. Dobytek se hrnul na stezku. Pohnulo se i stádo koní. Hnal ho Bob Tucker. Odváděl výbornou práci a jel jako pravý indián. Za stádem koní následovaly oba vozy. Kuchař jel v lehčím kuchyňském voze, za ním následoval vůz vlečený šesti šedivými mezký. Big Bill Tomson neustále praskal bičem dlouhým čtyřiadvacet stop. V tomto voze bylo uloženo všechno jmění party honáků.

Gray Pickett to vše sledoval. Spokojeně přikyvoval. To, co dosud viděl od svých lidí, se mu zamlouvalo.

Otočil se ještě jednou k šesti rančerům.

„Takže to bychom měli,“ zamumlal. „Za sto dní se opět uvidíme, pokud mě někde nezdrží kulka. Jen by mě zajímalo, jestli vás po celou dobu nechá na pokoji Tobias Shanessy.“

„Nemysli na nás! My už to tady nějak vydržíme. Mysli jen na stádo a na lhůtu přesně sta dní.“

To promluvil drsně Wade Scorby.

„Známe tě už, Grayi, a důvěřujeme ti. Stal ses naším společníkem. V tvé partě jedou i naši synové. Pokud někdo z hochů pro tuhle věc zemře, pořádně ho pohřbete.“

„Jo,“ odvětil Gray trochu chraptivě, protože náhle četl v očích starých mužů, jak velice je trápí, že už jsou na hnaní příliš staří a že se nemohu vydat na cestu s nimi. Krátce jim pokynul a pak otočil svého ošklivého koně a sjel z kopce dolů.

Šest starých mužů za ním hledělo.

Teprve po chvíli Wade Scorby zamumlal: „Sousedí, myslím, že máme dobrého předáka.“

Ostatní pomalu přikývli.

Gray už mezitím dorazil ke stádu. Když objel jeho konec a po pravém křídle se chtěl dostat dopředu, tu spatřil nahoře na kopci dívku, která za nimi přijela na koni. Zaváhal, ale pak jí pomalu vyjel

vstříc. Když se jejich koně zastavili, sáhl po klobouku. Chvíli se na Joyce mlčky díval. Byla poněkud v rozpacích, ale pak řekla:

„Hodně štěstí, Grayi Pickette! To jsem vám chtěla popřát z celého srdce.“

Přikývl a zamumlal: „Od počátku jste věřila tomu, že dostojím svému slovu. Proč?“

Vážně na něj pohlédla. „Okamžitě jsem k vám pocítila důvěru, Grayi. To je ono!“

„Díky,“ zamumlal a chvíli na ni hleděl. „Máte tak nádherně modrozelené oči,“ řekl po chvíli. „Je už ve vašem životě nějaký muž? Tedy, chci tím říci, jste ještě volná, Joyce? Och, promiňte mi tu otázku.“

„Jsem ještě volná,“ odvětila stroze a pořád se mu zpříma dívala do očí.

Přikývl a žmoulal hrušku sedla.

„Když to dokážu,“ zamumlal, „jestli se...“

„To, čím bychom se mohli jeden pro druhého stát, nebude záležet na tom, jestli to dokážete,“ přerušila ho pevně. „Muž může prohrát boj, ale pokud bojoval dobře, pak nikdy neztratí ani hrdost, ani sebeúctu, Grayi! A protože jsem si vaším návratem naprosto jistá, budu čekat na den, až přijde. Pak velice brzy zjistíme, co by z nás dvou mohlo být.“

Nadechl se, zvedl ruku a prsty si přejel po náplasti na tváři.

„Nevypadám moc hezky,“ zamumlal zmateně.

„Jste muž – opravdový, hrdý a skutečný muž, Grayi Pickette,“ řekla vážně. „To jsem cítila od samého počátku.“

Tu si opět sáhl ke klobouku, protože déle už to nevydržel, „Přisahám při Bohu, že se ze všech sil vynasnažím být pro vás mužem, za kterého mě považujete, Joyce! Já...“

Zmlkl, otočil koně a rozjel se za stádem.

A pak za ním dolehl dívčín hlas:

„Buď zdravý, kovboji! Vrať se domů v pořádku, Grayi Pickette! Budu počítat dny!“

Zmizel v mraku prachu, který se zvedl za stádem. Sto dní uplyne 24. srpna.

Dokáže to Gray Pickett?

V čele stáda jeli oba staří kovbojové – Selby Fox a Windy Chester. Když přijel až k nim, jejich zvířata se přiblížila těsně k sobě. Pozorně si ho prohlédli a Selby Fox řekl suše:

„No, Tobias Shanessy určitě vymyslí nějakou lotrovinu. Co myslíš ty, šéfe?“

Gray se drsně usmál. Měl zářivý úsměv.

„Máme ještě čas,“ řekl pak. „A ten čas budeme muset využít. Každý den poženeme patnáct mil – a pokud možno ještě pár mil navíc. Vím, že dobytek ztratí dost na váze, ale přijdou dny...“

„Už deset mil je pro stádo až moc,“ zamumlal Windy. „Jenže my máme k dispozici jen sto dní – včetně zpáteční cesty.“

„Proto musíme zvládnout tisíc mil aspoň za osmdesát dní,“ klidně řekl Gray.

„V pořádku, šéfe,“ zavrčeli oba staří jezdci.

O dva dny později přebrodili řeku Brazos a měli přitom štěstí, protože nikde nepršelo. V korytě proto bylo málo vody. Kolem půlnoci je ovšem probudila silná bouřka. S nadáváním si začali přesouvat lůžka do bezpečí, ale pak se vyhoupli do sedel. Stádo už divoce bučelo. Když konečně celá parta jezdců posílila těch několik, kteří té noci hlídkovali, propukla bouře v plné síle. Dobytek bylo vidět už jen v oslnivém světle blesků.

A pak se to stalo!

S ohlušujícím zaduněním udeřil blesk rovnou doprostřed stáda. Řev krav přehlušil řádění živlu. Stádo během několika vteřin zdivočelo. Dvanáct tisíc kopyt způsobilo, že se rozechvěla zem.

A honáci byli bezmocní!

Gray Pickett byl s několika jezdci na sever od stáda, když přišlo neštěstí. Seděl na svém Špekovi, který byl chytrý jako vlk. Proto ani nečekal, až přijde sevření stehen či pánův povel, a hned sám vyrazil.

Nic jiného než rychlý útěk také nebylo možné.

Gray pádil na koni několik yardů před prvními kravami. Pak ho chytré zvíře vyneslo ze směru, jímž zdivočelé stádo prchalo.

V zablýsknutí spatřil Gray dva či tři jezdce před sebou. Doufal, že stádo nikoho nerozdupe. Když dojel k prvnímu jezdci, poznal ho podle jeho skřehotavého chlapeckého hlasu.

„Zdivočely! Ty krávy docela zdivočely!“ křičel Bob Tucker. Gray teď byl těsně vedle něj a shýbl se ze sedla k hochovi.

„K čertu, ty zrzku!“ zařval vztekle. „Běž zpátky ke koním! Utrhnu ti uši, jestli hned nedáš koně dohromady!“

Chlapec vydal divoký výkřik, ale skutečně zamířil dozadu. Gray dohonil dalšího jezdce. Poznali se při dalším zablýsknutí. Byl to Selby Fox. Začali vykřikovat a jeli pak podél stáda jako divocí indiáni. Brzy docela ztratili pojem o čase. Jen na svých koních cítili, že už ujeli bouřkou spousty mil. Občas měli dobytek těsně u boku, pak zase před sebou. Ale hlavní část stáda vytvářela vlevo za nimi obrovitý hrozen, který neustále měnil tvar. Tisíce kopyt rozdusávalo zem a stádo se jako lavina valilo v šíleném trysku k severu.

A pak se najednou dostali z oblasti bouře. Nad nimi se objevil okraj černé hradby mraků. Opět se zatřpytily hvězdy. Na jihu, daleko za nimi, se blýskalo, duněl hrom a k zemi se snášela záplava vod.

Stádo postupně zpomalovalo běh. Jednotlivé krávy začaly zaostávat. Gray a Selby teď zajeli do čela stáda. Tam potkali tři další jezdce, kteří přijeli z opačné strany. V široké úžlabině se jim pak podařilo stádo opět semknout a donutit krávy, aby se pohybovaly v kruhu.

S nadávkami pak až do rána zvolňovali tempo. Ke stádu se pomalu přidávaly i opozdilé kusy.

Pak vyšlo slunce. Dobytek odpočíval ve vlhké trávě, nebo se začal popásat, jako by se nic nestalo. Ale od jihu přibývala stále další stádečka opozdilců, která hnali jednotliví jezdci. A pak postupně dorazili všichni a shromáždili se u ohně. Objevilo se i stádo koní, které hnali Bob a Tom Tuckerovi. Daleko vzadu pak jely oba vozy.

Gray pochopil, že parta neměla ztráty. Všichni stačili včas ujet z cesty zdivočelému stádu.

O čtyři dny později projížděli kolem Fort Worthu a rozbili

tábořiště čtyři míle severně od osady. Tady musel Gray Pickett svým lidem ukázat, že šéfem je jen a jen on.

Začalo to tím, že Big Bill Tomson a pár dalších chlapů si z ranců vytáhlo čisté košile a zcela očividně se začali připravovat na výlet do městečka.

„Vypiju tam celý sud té břečky. Co ji ve Fort Worthu vydávají za whisky,“ sliboval Big Bill.

A Bruce Harris volal: „Ach, to jste ještě určitě neslyšeli! Red Lou vystupuje v Alamo saloonu! A kdybyste měli v pokru neobvyklé štěstí, pak...“

„Zadržte,“ řekl Gray pomalu, pak olízl okraj cigaretového papírku, ubalil si cigaretu, zasunul si ji mezi rty a zapálil si. Několikrát potáhl a pak promluvil:

„Na něco jste zapomněli.“

Jeho slova patřila zcela zjevně jen skupince, která se připravovala na výlet do městečka. V táboře nastalo ticho, jen Selby Fox, který dřepěl u ohně, se tiše zachechtal.

Big Bill Tomson se s úsměvem otočil, přitom si nasadil klobouk a pohlédl na Graye.

„No, šéfe, nač jsme zapomněli? Budeme ti vděčný za jakýkoliv tip. Mohl bys nám snad doporučit nějakou krásku?“

„Zapomněli jste se mě zeptat, jestli vám vůbec dovolím jít do městečka,“ řekl Gray mírně.

Ted' se na něj otočila celá skupinka. Selby Fox se u ohně opět zachechtal a zamumlal:

„Tak – a je to tady.“

Big Bill pomalu vystoupil vpřed. Chtěl se zcela zřejmě stát mluvčím ostatních hochů. Vypjal mohutnou hrud' a začal obrovité pěsti.

„Jasně,“ řekl burácivým hlasem, „na to jsme vážně zapomněli. Takže se tě ptáme ted'. Těchhle pět hladových vlků a já budeme dnes v noci vzhůru. Chceme se trochu napít whisky a dopřát si trochu legrace. Takže, co ty na to?“

„Ne,“ řekl Gray mírně.

Big Bill vystrčil hlavu dopředu, naklonil ji na stranu a přiložil si dlaň k uchu.

„Slyšel jsem dobře?“

„Zůstanete v táboře,“ řekl Gray ještě mírněji.

„Jo? A proč?“

„Protože to chci.“

„Aha! No, ale pokud jde o mne, já chci něco jiného. Jmenuju se Big Bill Tomson a ještě nikdy mi žádný šéf nepředpisoval, jak můžu trávit volný čas. Koukej, dělám svou práci pořádně! Jezdím pro tuhle partu s vozem a určitě ho dovezu až do Dodge City. Mě nedokáže zastavit zhola nic. Ale nejsem žádný osel, který by se po práci dal zavřít do chlívků. Já jsem Big Bill Tomson!“

Obr se řečí dostal do ještě větší ráže. Nakonec zvedl pěsti, které měly velikost kokosových ořechů.

Pak se chtěl otočit, aby si z ohrady vyvedl připraveného osedlaného koně. „Počkej,“ zamumlal Gray Pickett a pomalu se pohnul. Obešel oheň a zamířil k obrovi. Muži kolem nich se rozestoupili.

Selby Fox, který pořád ještě dřepěl u ohně, se opět zachechtal a řekl již podruhé:

„A je to tady!“

„Do Fort Worthu nepojedeš ani ty, ani nikdo jiný,“ řekl Gray ostře, když zastavil před Big Billem. „Ve Fort Worthu už by na vás mohla číhat smečka Tobiasa Shanessyho. Určitě byste se s nimi dostali do hádky. A já teď potřebuji v partě každého muže. Shanessyho divocí zabijáci jsou určitě v městečkách a osadách, kolem kterých budeme projíždět. Takže z tábora nikdo neodjede. To je rozkaz, Big Bille!“

Ten ztěžka odfrkl. Dnes v poledne se mu zlomilo kolo a on se velice snažil nahradit ho novým. Pak vůz uvízl v naplaveném písku koryta potoka – a opět to byla pro něj i pro jeho šest mul pořádná fuška.

Už předtím byl dost vzteklý. A protože to byl Big Bill Tomson, který se považoval za největšího siláka v okolí tisíce mil, nehodlal se teď vzdát.

„Poslyš,“ zavrčel na Graye, „rozkazy mi můžeš dávat zítra za rozbřesku. Teď jsem docela soukromá osoba. Ani prezident Spojených států mi teď nemůže vnutit svou vůli. Takže!“ Opět se

odvrátil.

Ale když ho chtěl Gray zadržet za rameno, prudce se otočil a chtěl praštit Graye do hlavy.

Jenže rána pouze zasvištěla vzduchem.

Pak Grayovy ruce železným stiskem sevřely obrova zápěstí.

A pak přišlo divoké škubnutí, jemuž se musel Big Bill poddat, pokud si nechtěl nechat vykloubit ruku.

Gray si s vynaložením obrovské síly přehodil chlapa přes rameno. V posledních dnech se zotavil natolik, že se mohl odvážit pustit se do souboje. Věděl, že Big Bill by mu mohl zlámat vaz, ale věřil ve svou vlastní mrštnost. Dobře si uvědomoval, že se nyní musí proti tomuhle divokému a odbojnému chlapíkovi prosadit, pokud si chce uchovat v partě dnem i nocí a v nebezpečných situacích pevnou ruku.

Big Bill Tomson divoce zařval, pak prolétl vzduchem a jeho sto kilogramů živé váhy s žuchnutím dopadlo na zem. Vysoukal se na všechny čtyři a z příkrčené pozice se vrhl vpřed, aby objal Grayovy boky: přitom se divoce rozpráhl pažemi. Ale Gray Pickett uskočil stranou, takže mohutným prackám unikl. Obr se zapotácel kolem něj do prázdna, ale ještě než spadl na zem, přiskočil k němu Gray znovu a oběma dlaněmi spojenými v pěst praštil obra do týlu.

Big Bill pak padl tváří na zem. Zachroptěl, převálil se a znovu se vysoukal na kolena. Gray ho pomalu obešel a řekl přitom drsně:

„Však já do tebe, kamaráde, namlátím, že šéfem téhle party jsem ve dne i v noci já a že tady velím. Vstávej, ty hrdino!“

Big Bill si třel týl, otáčel hlavou a skučel přitom.

„To tedy bylo dobré,“ zavrčel. „Jsi první chlap, se kterým se musím vážně přát. To už teď vím.“

Rázně se zvedl a vrhl se na Graye. Ten se vyhnul dvěma mohutným ránám, pak se odrazil a ramenem praštil Billovi do kolena. Obr zařval a převálil se přes něj, udělal salto a skončil nohama v ohništi. Strhl z trojnožky kotlík s kávou a pára se se syčením vznesla ve velkém oblaku nad tábořištěm.

„A je to tady!“ zachechtal se opět Selby Fox. „Nejsilnější muž v Texasu je poražen! – Sázím dolar na šéfa! Kdo sází proti?“

Muži teprve teď pořádně ožili. Během několika vteřin byly uzavřeny sázky.

Ale oba soupeři si toho vůbec nevšíмали.

Když se Big Bill postavil, Gray ho dvěma ranami zasáhl do hlavy. Pak mu vrazil ramenem do žaludku. Když se škubnutím vytrhl z Billových rukou, košile, kterou měl na sobě, se roztrhla na cáry. Pak ho však zasáhla Billova pravačka do ucha. Po tom úderu se odpotácel stranou. Narazil na kuchyňský vůz a opět se odrazil. Big Bill se k němu přivalil příkrčený jako bizon. Gray se mu s námahou ještě jednou vyhnul.

Pak ale obra uchopil za opasek kalhot a druhou rukou ho praštil do zátylku, takže Billova hlava se ještě více vysunula dopředu. Divokým škubnutím odtáhl příkrčeného muže k vozu a vtlačil mu – zpola už omámenému – hlavu do věčka, které vytvářely dvě sousední loukotě kola. Teď ho teprve pořádně znehybnil. Billova hlava spočívala na vnitřní straně kola a hlavu z věčka vytáhnout nemohl, protože měl příliš širokou bradu. Musel by zvednout celou hlavu, aby se z pasti dostal. Ale Gray ho vši silou tlačil dolů. Vedle vozu stál malý soudek vody. Gray ho jednou rukou vzal a nad Billovou hlavou ji prostrčil mezi loukotěmi. Jeho hlavu už ani nemusel strkat do ostrého úhlu.

Big Bill byl vlastně uvězněn. Musel by buď urvat kolo, nebo nějak odstranit loukotě, které ho svíraly.

A tak jen klečel a těžce vzdychal. Gray stál vedle něj a ledabyle a jakoby hravě držel ve správné poloze soudek s vodou. Chlapi se kolem něj seběhli do půlkruhu a všechno pozorně sledovali. Dokonce i Fox řekl spokojeně: „Vyhrál jsem čtyři dolary! Sami vidíte, že šéf tomu volovi zavěsil na krk celý jeho vůz. Vsadí se snad někdo, že Big Bill se z toho dostane sám? Cheche, podobá se grizzlymu, když strká hlavu do rozeklaných stromů.“

„On ho vážně uvěznil,“ řekl kuchař Chuck Lane. „Ale možná, že až se vzpomene, utrhne celé kolo!“

„Nanejdýš utrhne sám sobě hlavu,“ zachechtal se nějaký mladý hlas.

Gray Pickett mezitím poklepal chroptícímu obrovi po ramenou.

„Ahoj, hrdino!“

„Auuuu!“ zavyl Big Bill a začal si pomalu ohmatávat podivnou „ozdobu“, v níž mu vězela hlava.

„Pořád ještě se ti chce jet do Fort Worthu?“ zeptal se Gray.
„Nebo tě tady mám držet do východu slunce?“

Big Bill Tomson teď dokonale pochopil svou situaci.

„Ach, zlomím to kolo a hodím na tebe celý vůz.“ Šmátrajícima rukama zjistil, že by musel odstranit celou dřevěnou loukot', aby vůbec dokázal pohnout hlavou a vytáhnout ji ven. Okamžitě začal loukotí lomcovat. Gray ji podržel a druhou rukou vytáhl kolt a poklepal jím na Billovy široké prsty.

„Dnes z tebe ty tvoje rupy vymlátím!“ řekl přitom zostra. Big Bill několik vteřin nehnutě uvažoval. Pak zasípal znovu:

„Pusť mě, ty zbabělce! Bij se se mnou jako opravdový chlap. Vyndej mi hlavu!“

„Kdybych se nebil pořádně, neseděl bys teď tady, brácho,“ odvětil Gray.

Big Bill už zase chytil dvě loukotě a začal jimi lomcovat tak silně, až se začal hýbat vůz. Ale nepovedlo se. Zřejmě začal tušit, že je poražen. V takovéto pokrčené pozici a s hlavou uvězněnou v kole skutečně neměl sebemenší šanci.

„Máš na vybranou, Big Bille!“ řekl mu Gray. Mluvil teď docela klidně, protože dech se mu mezitím ustálil. „Máš na vybranou, ty bejku! Buď tě takhle budu držet až ,do východu slunce, nebo mi slíbíš, že zůstaneš v táboře a už nikdy se nepustíš do revolty proti mně. Co ty na to, hrdino?“

Odpovědí Big Billa bylo zuřivé zamručení. Pokoušel se ještě jednou vytrhnout loukotě. Ale Gray pokaždé klepl koltem Big Billa přes prsty.

A pak se Big Bill konečně vzdal.

„Vyhrál jsi, šéfe,“ zachroptěl. „Jsem poražen! Zůstanu v táboře.“

Když ho Gray pustil, těsný kruh mužů kolem nich se rozestoupil.

Soudek zaduněl o zem. Big Bill opatrně vytáhl hlavu. Narovnal se a ztěžka se opřel o vůz. Oběma rukama si masíroval krk. Pak se pomalu otočil.

„Poprvé v životě nade mnou někdo zvítězil,“ povzdychl si ztěžka. „Ale nebyl to opravdový souboj. Dostal jsi mě podlým trikem, šéfe! Měl bych sto chutí pustit se do toho zase od začátku!“

Hlas Graye Picketta se teď ovšem náhle stal drsným a chladným.

Teprve teď ukázal nesmiřitelnou tvrdost.

„Dost, Big Bille! Až do téhle chvíle jsem to pokládal jen za trochu drsný žert! Ale už toho mám dost! Ženu stádo do Dodge City! A vím, že síly budeme všichni ještě potřebovat. Když se dostaneme do cíle za osmdesát dní, musím být natolik fit, abych za zbývajících dvacet zvládl zpáteční cestu. S penězi musím být v Caddu 24. srpna. Nenechám se takovýmihle hloupostmi připravit o šanci vypořádat se se svým úkolem. To si pořádně zapiš za uši! Jestli mě někdo z téhle party napadne, budu okamžitě střílet! Je to jasné? Po 24. srpnu se budu zase muset potýkat s dvounohými zvířaty! A teď spát! Zítra za rozbřesku poženeme dál!“

Po těchto slovech se otočil a pomalu zamířil k ranci se svými příkrývkami.

Tábor se zahalil do ticha. Jen kovbojové objížděli stádo a zpívali si potichu své písně.

Nazítří ráno vyrazili jako jindy. Ještě před východem slunce jezdci spořádali snídani a zajeli pak ke stádu, které už připravili noční hlídači. Pomalu se vyrazilo. Hnaní pokračovalo.

Toho rána odjel Gray Pickett k cestě do Fort Worthu. Vydal se po ní několik mil a brzy narazil na karavanu vozů. Patřily skupině lovců bizonů a byly vrchovatě naložené bizoními kůžemi. Gray chvíli mluvil s vůdcem party lovců. Během několika minut se dozvěděl všechno, co bylo pro něj i pro jeho partu důležité.

„Bizoni?“ zasmál se starý traper. „No, na první stáda narazíte, jakmile se přebrodíte přes Wichitu. A u Red River je kraj plný bizonů! Nic než bizoni a rudoši. Všichni táhnou na sever.“

Gray se rozloučil a o hodinu později dojel stádo a předebral ho. V čele pořád ještě jeli dva staří kovbojové Selby Fox a Windy Chester.

Řekl jim, co slyšel, a po chvíli klidně dodal: „Teď tedy můžete, vy dva staří lišáci, ukázat, co ve vás je. Až dnes večer rozbijeme tábořiště, po setmění vyrazíte. Budete muset celou dobu prohledávat

kraj před námi. Pojedete v noci a přes den budete odpočívat. Tuším, že se brzy něco semele. Bylo by dobře, kdybyste to včas dokázali zjistit.“

Selby a Windy se na sebe ušklíbli. „Na tenhle rozkaz jsme už čekali,“ řekl pak Selby. „Jestli tam vpředu čeká na stádo nějaká nástraha, včas ji odhalíme. Jo, pojedeme v noci a ve dne budeme okolí pozorovat z vhodných stanovišť.“

Začalo pršet. Uprostřed noci se navíc ozval výstřel. Stádo hned vystrašeně zabučelo, ale naštěstí se nedalo na úprk.

Celá parta byla okamžitě na nohou. Na východ od stáda třeskly další výstřely. Chlapi se s nadávkami vyhoupli do sedel a Gray volal úsečné rozkazy.

„Bene! Tome! Pojedete k Bobovi a budete hlídat koně! Big Bille, ty zůstaneš u Chucka v táboře! Připravte si brokovnice! Bruci! Posilte strážu na téhle straně! Ostatní chlapi – za mnou!“

Vyjel do nočního deště. Skupina jezdců se vydala za ním a dusot kopyt jejich koní zanikal v bučení stáda.

Pak na ně kdosi zavolal. Před nimi se objevil nezřetelný stín. Podle ječivého hlasu poznali Montyho Sanderse.

„Sestřelili z koně Jacka! Mám ho u sebe!“ křičel. „Je mrtvý!“

To Graye Picketta nesmírně šokovalo. Takže první mrtvý na téhle cestě byl nejmladší syn Dicka Harrise, jednoho z těch šesti rančerů.

„Dovez ho do tábora, Monty!“ zvolal drsně a jel dál. Objeli polovinu stáda a ocitli se teď na východ od něj. Dobytek tady byl divoký a neklidný. Sto metrů před Grayem se zablýsklo ústí hlavně pušky. Pochopil, že je tam několik jezdců, kteří neustále střílejí do stáda.

Byl to skutečný zázrak, že se krávy zatím ještě nesplašily.

Gray se zastavil, vytáhl z pouzdra u sedla pušku a začal střílet na záblesky z hlavní. Ovšem už po několika výstřelech se rozjel dál. Neviděl už žádný cíl. Jezdci byli v dešti a tmě neviditelní. Ale tu se zablýsklo napravo od něj. Bandité se jistě dali na útek.

Vedle Graye se objevili jeho jezdci. Čísi hlas zařval:

„Tamhle jsou! Utíkají! Dáme jim to! Hej, jedeme na ně!“

„Zůstaňte tady!“ ozval se Grayův hlas, protože si už uvědomil, že tohle přepadení asi není to nejdůležitější. Najednou si byl docela jist, že cílem bylo vylákat všechny z tábořiště.

Pomyslel na vůz s proviantem a s výstrojí. A vzpomněl si i na tolik důležité stádo koní. Rozhodl se právě pro ně.

„Za mnou! Chtějí nám ukrást koně!“

Vykřikl to tak ostře a úsečně, že i přes okolní hluk mu všichni jezdci rozuměli. Vydali se za ním. Jeli teď podél severní strany stáda a opět zahlédli výstřely zbraní cizích jezdců. Věděli, že tam u lesíka by mělo být jejich stádo koní. I Grayovi jezdci si teď uvědomili, oč jde.

Hlavní část banditů napadla jejich stádo koní!

Podle dusotu kopyt a hlasitého řehání Gray poznal, že koně už vyrazili.

Pak se před ním objevil střílející jezdec. Gray před sebou docela náhle spatřil přikrčenou postavu. Pronikavě vykřikl a vystřelil. Pak prolétl kolem zdivočelého koně a dostal se mezi dva jezdce, kteří pádili jeho směrem a cosi na něj řvali.

Gray střílel dál. Viděl, jak jakási nezřetelná postava jezdce padá z koně. Druhý muž prudce strhl své zvíře a chtěl narazit do Grayova koně. Přitom divoce řval. Mrštil po Grayovi jakýsi předmět – musel to být vystřílený kolt. A pak se koně srazili. Grayův kůň byl v takovýchto věcech velice zkušený. Podařilo se mu zůstat na všech čtyřech. Gray se vyklonil ze sedla a mrštil koltem po protivníkově hlavě. Pak opět popohnal své zvíře. Objevili se vedle něj jezdci a podle jejich volání poznal, že jsou to jeho vlastní lidé, kteří se už stihli zformovat do skupiny. Řítili se za koni, jejichž dusot se ozýval z jihu.

Velké stádo koní našli k ránu v hluboké muldě mezi kopci. Vstříc jim jel Tom Tucker.

„Bob je raněn,“ informoval je. „Nevíme, kde zůstal Ben Texter, který byl na začátku u nás. Bojovali jsme, ale pak koně vyrazili a my se vydali za nimi, i když jsme tak opustili bojiště.“

„Jste prima kluci,“ zamumlal Gray a uviděl, jak se Bobu

Tuckerovi radostně zablýsklo v očích.

Dvě hodiny po východu slunce dorazili do tábora. Stádo v úžlabině se už dávno uklidnilo a hlídalo ho několik jezdců.

Chuck Lane vyjel jezdcům pomalu vstříc.

„Tamhle leží čtyři mrtví,“ řekl, „jeden z nich je Jack Harris. Kromě toho máme ještě tři raněné, kteří se ovšem drží v sedle a jsou u stáda. Ach, Jack Harris byl fajn kluk.“

Gray a jezdci pomalu sesedli. Zamířili k tělu Jacka Harrise, které leželo pod přikrývkou. Všichni smekli klobouky.

Ještě před polednem se stádo vydalo na cestu na míli širokou stopou, kterou krajem udusala ostatní stáda a karavany vozů.

Přišli o několik krav a několik koní.

A zanechali za sebou hrob.

Na desce bylo napsáno:

JACK HARRIS
*Zemřel pro stádo
na cestě do Dodge City*

Ale hnalo se dál.

Mezi kopci opustil stádo Gray Pickett.

Chtěl vědět, zda je banda pronásleduje.

O dvě hodiny později spatřil smečku, která daleko na východě vyjížděla z kaňonu a mířila za nimi dlouhou úžlabinou. Drželi se v povzdálí Chisholmovy stezky.

Gray napočítal jedenáct mužů, z nichž dva seděli v sedlech nahrbeni. Pak vytáhl dalekohled a namířil ho na prvního jezdce. Okamžitě ho poznal.

Byl to Stan O'Hara. Pro něj nebyla tahle jízda jistě jednoduchá. Předloktí měl až po konečky prstů obvázané. Ale byl to tvrdý muž, kterého navíc docela ovládala touha po pomstě.

Ačkoliv už teď nebyl tak nebezpečným pistolníkem, přece jen smečku vedl.

Gray Pickett se za nimi díval dlouho, až konečně zmizeli mezi kopci. Pak opět vyjel za svým stádem.

Jel širokou stopou Chisholmovy stezky, která se vinula jako zorané pole na sever ke kopcům na obzoru. Jel opatrně podél kraje stezky, a když projížděl kolem jedné průrvy v kopcích, narazil na

čerstvou stopu neokovaných koní.

Ze sedla poznal, že tudy muselo projet na deset indiánů. Stopy se ztrácely ve stopách stáda. Gray pobídl koně. Připadalo mu jako zázrak, že ho rudoši neobjevili.

Big Bill Tomson nadával jako správný povozník, když se mu při brodění přes potok zlomilo kolo.

Na druhém břehu zastavil Chuck Lane svůj lehčí kuchyňský vůz a vrátil se.

„Hej, slyšel jsem, že jsi nejlepší povozník široko daleko,“ řekl Big Billovi.

Ten na něj zuřivě pohlédl a vztekle zavrčel:

„Přestaň s tím, ty kuchařský nedouku! Koukni se zblízka na tenhle vůz! A jestli nejsi slepý, zjistíš, kolik už toho má za sebou. Není to výčitka těm rančerům od potoka, ale tenhle křáp už se prostě na tak dalekou cestu nehodí.

Jo, to s tím tvým lehkým kuchyňským vozíkem je to hračka. Běž k čertu, ty hubo nevymáchaná! Však já si s tím poradím sám. Doufám, že do Dodge City dorazíme dřív, než se mi zlomí i náhradní kolo.“

Zavrčel pak ještě něco nesrozumitelného a pak kolo sundal. Zamířil s ním ke zlomenému přednímu kolu a porozhlédl se po něčem silnějším, co by mohl použít jako páčidlo. Na břehu zahlédl kmen stromu, který byl silný jako mužská paže a také dostatečně dlouhý, aby stačil k nadzvednutí vozu. Protože Big Bill měl sílu za tři, nebyl to pro něj problém.

„Poslechni,“ řekl Chuckovi, „když už jsi tady a tím svým vyptáváním jsi mě připravil o čas, můžeš vyměnit kolo, až vůz nadzvednu.“ Zamířil na břeh, přinesl kmen a hned se pustil do práce. Chuck Lane mu horlivě pomáhal.

Za deset minut se oba celí udýchaní narovnali, ale dokázali to.

Chuck Lane si otřel zpocený obličej. Big Bill chtěl odnést kmen zase na břeh.

Jenže tu si oba ve stejné chvíli všimli, že nejsou sami.

Během práce nedávali dostatečný pozor na okolí. Po obou stranách potoka se teď vynořilo devět pomalovaných džentlmenů rudé pleti, kteří vůbec nevypadali přátelsky. Měli zcela zjevnou radost z momentu překvapení svých protivníků a jeden z indiánů řekl hrdelním hlasem celkem srozumitelnou angličtinou:

„Jste hloupí, bledé tváře. Vezmeme vám skalpy! Proč jste tak slepí a nedáváte pozor?“

Chlapík, který promluvil, zřejmě chodil do misijní školy a pak se stal zase divochem.

Chuck Lane se náhle usmál, pomalu zvedl ruku a smekl klobouk.

„Vy rudé opice,“ řekl, „nemůžete se na můj skalp dostat. Jenom se koukněte – nemám vlasy. Čelo mi sahá až do týla. Ach, vy pomalovaní darebáci, vy jste asi Kiowové, co? No, za poslední roky jsem vás poslal do pekla pěknou řádku. Takže teď máte šanci mi to oplatit!“

Opět si nasadil klobouk a spustil ruku. Pod sakem měl za opaskem kolt. Byl pevně přesvědčen, že jednoho nebo dva z těch rudochů ještě stihne zastřelit.

Indián mezitím přeložil svým bratřím slova Chucka Lanea. Rudí džentlmeni byli zcela zjevně popuzeni.

„Vaše duše budou brzy bloudit v říši stínů,“ obrátil se mluvčí na Chucka. „Na tvůj lysý skalp napliveme. Zato rezavý skalp toho Dvounohého grizzlyho má stejnou cenu jako medvědí kožešina. Doufám, že se budete bít statečně, bledé tváře, abychom mohli být náležitě hrdi, až vás zabijeme.“

Při svých hrdelně pronášených slovech se díval na Big Billa Tomsona, v jehož očích se zračil stále rostoucí vztek. Big Bill nechal ležet pušku ve voze. Neměl u sebe ani kok. Za opaskem měl zastrčen pouze zálesácký nůž. Ale nemyslel na něj, nýbrž pro jistotu sevřel oběma rukama kus dřeva.

„Ten rudoch mluví na můj vkus příliš dlouho,“ zavrčel. „Tak co, Chucku, rozmlátíme mu hlavu?“

„Jen pomalu, kamaráde, jen pomalu. Oni chtějí tu legraci náležitě vychutnat,“ zamumlal Chuck Lane.

Opět se otočil k malému náčelníkovi a pravačkou přitom

zašmátral pod okrajem saka.

„Je vás moc – my jen dva. Nebudete moci být hrdí. Jak se vůbec jmenuješ, ty rudý tlachalo? Máš už jméno?“

Rudoch zvedl válečnou sekeru, jako by jí chtěl mrštit. Ale zarazil se. Hrdě se vypnul na svém koni a hrdelně vykřikl:

„Jsem Dva koně! Mé jméno je velké. V mém týpí visí mnoho skalpů. Připravte se na smrt!“

Po těchto slovech vtiskl paty do slabin svého mustanga a pak se ozval bojový pokřik prérijních indiánů.

Celá smečka zaútočila. Nahnali své koně do potoka a k vozu, před jehož čelní stěnou stáli oba běloši.

Nevyletěl však ani jediný šíp a indiáni ani jedinkrát nevystřelili.

Mělo to zvláštní důvod.

Indián rád zabíjí v boji zblízka, když cítí, že je mnohem silnější než jeho protivník. Zabít nepřítele v boji zblízka je obzvláštní čest. Dotknout se ho je stejně cenné jako spousta mrtvých nepřátel, kteří ale byli zabiti z bezpečné vzdálenosti.

A těmto indiánům šlo o jediné – všichni se chtěli nepřátel dotknout. Byli si svou věcí natolik jisti, že se nedotkli ani luků, ani pušek.

Když se přiblížili, Big Bill Tomson vykřikl a vykročil jim vstříc do vody, která mu sahala po kolena. Rozmáchl se kusem stromu jako mohutným kyjem.

Big Bill se rozzuřil, ale věděl, že pokud se nestane nějaký ohromný zázrak, za chvíli bude mrtev. Jeho posledním toužebným přáním tedy bylo zabít co nejvíce útočníků.

Prvním máchnutím obrovitého klacku smetl ze sedla jednoho útočníka. Pak skolil druhého i s jeho koněm. A rozpřáhl se k další ráně.

Mezitím vytáhl Chuck Lane z opasku revolver. Střílel výtečně. Nemusel se namáhat nějak přesně mířit. Rudoši byli tak blízko, že už napřahovali kopí a tomahavky.

Nejprve sestřelil jejich vůdce a pak ještě jednoho řvoucího bojovníka. Pak zasáhl vzpínajícího se koně. Když chtěl vystřelit počtvrté, zasáhl ho hozený tomahavk. Zapotácel se, upadl do vody a kolt ztratil. Proud ho unášel k vozu. Praštil do něj hlavou. Prudký

náraz ho zase přivedl k vědomí. Ponořil se a vyplaval opět na druhé straně vozu. Když se celý udýchaný s prskáním vynořil, slyšel, jak Big Bill Tomson na druhé straně pořád ještě řve.

Pospíšil si, protáhl se kolem vozu a došel až k jeho přední části. Rázem vylovil zevnitř Billovu brokovnici, vyšplhal se na kozlík a začal odtamtud zase střílet.

Ale Big Bill už nestál. Chuck Lane viděl, že ve vodě klečí. V zádech mu vězel šíp a právě si vytahoval z ramene zlomený oštěp. Několik indiánů seskočilo z koní a chtěli se na něj vrhnout s tasenými noži.

„Ponoř se, Bille!“ zařval Chuck Lane. Big Bill poslechl rozkaz neuvěřitelně rychle. Ponořil se. Nad vodu vyčníval jen šíp, který mu vězel v zádech.

Tu Chuck Lane se zaklením stiskl obě spouště brokovnice.

A vtom se na jižním břehu potoka najednou objevil Gray Pickett na svém zjizveném hřebci. Čtyři nebo pět indiánů ještě sedělo na mustanzích. Nebyli už teď tolik žhaví dotknout se svých dvou protivníků v souboji. Napjali luky a vytáhli pušky. Chtěli sestřelit Chucka Lanea z kozlíku.

Kromě toho opodál tancovalo šest hýkajících oslů. Vůz se začal v korytě řeky povážlivě kymáčet. Protože brzdy byly ovšem pevně utaženy, spřežení vozem nepohnulo.

Než indiáni stačili sejmout Chucka Lanea z kozlíku, sjel Gray Pickett rychle k vodě. Chuck Lane, který už brokovnici vystřílel a nemohl dělat nic jiného, než přihlížet, jen doširoka otevřel ústa a oči.

Gray Pickett se přiřítíl jako d'ábel. A přitom bleskurychle střílel!

A každá rána zasáhla naprosto přesně!

Indiáni v něm okamžitě rozpoznali nejnebezpečnějšího muže. Přestali si všímat Chucka Lanea. Namířili luky a pušky na nového útočníka.

Zasvíštěly dva šípy a ozvala se rána ze spencerovky. Pak ovšem zbyli už pouze tři indiáni, a když se k nim Gray Pickett přiblížil na čtyři yardy, žili už jen dva. Jeden ještě stačil vystřelit šíp, který roztrhl Grayovi látku kabátu na rameni.

A pak zasáhla Grayova kulka.

Poslední bojovník se obrátil na útěk.

Několik mustangů bez jezdců pobíhalo opodál. Voda unášela těla mrtvých bojovníků.

Nastalo ticho. Dokonce i šest mezků u vozu stálo se svěřenými hlavami, jako by pochopili, že boj skončil a že už jim nehrozí žádné nebezpečí.

Big Bill Tomson odfrkl a zasténal. „Mám v zádech šíp,“ zasípal. Vstal, přidržel se vozu a levou dlaň si tiskl na krvácející ránu. Vysoko v zádech mu trčel zlomený šíp. Ale Big Bill se přesto na Graye Picketta usmál. „Tak co, šéfe, skvěle jsme jim posloužili, co? A protože jsi přijel právě včas a zachránil jsi nám skalpy, odpouštím ti, žes mi vrazil hlavu do kola.“

Zmohl se na ještě jeden bolestný úsměv, pak se pohnul a vypotácel se na břeh. Tam se posadil na velký balvan a začal nadávat na šíp v zádech.

Gray sesedl vedle něj. Chuck Lane mezitím pospíchal ke svému kuchyňskému vozu a přinesl odtamtud krabičku s obvazy.

„Zatni zuby, Bille,“ zamumlal Gray a strhl mu košili. Cítil, jak špička šípu vězí hluboko pod kůží. Zpátky ji vytáhnout nemohl, protože háčky by ránu ještě zvětšily. Chuck Lane sevřel obrovu horní polovinu těla co nejpevněji. Pak Gray prorazil šíp Billovým ramenem naskrz. Uchopil špičku a zlomenou část pak protáhl ven.

Obr zasténal a dokonce se otrásl. Pak se na svém místě zapotácel. Chuck ho nechal napít z láhve whisky. Po chvíli Bill spokojeně zasípal.

„Fajn, vyvázl jsem z toho ještě dobře. Zavažte mi to, ať se ta rána rychle zahojí. A co ta rána po oštěpu? Kolik mám ještě krve?“

„Neboj, hochu,“ zavrčel Chuck, který už obratně přikládal obvazy, „jen se neboj, hrdino! Máš víc krve než bizon. Však já už tě z toho dostanu.“

Když Big Billa obvázali, zaslechli dusot kopyt několika jezdců. Přiiřtila se polovina jejich party. Střelbu bylo slyšet až u stáda.

Kovbojové užasli, když spatřili tolik mrtvých indiánů.

„To se všichni zabili sami?“ zeptal se naivně užaslý Ben Texter.

„Jo,“ zavrčel Big Bill zlostně a bolestí zkřivil obličej. „Usmáli se k smrti nad Chuckovou holou hlavou.“

Dny byly horké. Honáci nadávali. Den co den seděli více než šestnáct hodin v sedlech a pak ještě po nocích drželi stráž u stáda. Kraj byl stále sušší. Jen v ojedinělých proláklínách s bahnem se váleli bizoni. Tu a tam táhla k severu celá jejich stáda. Podél stezky ležely vybělené kostry dobytka a bizonů. Jednou kovbojové objevili ohořelé zbytky karavany vozů a mezi nimi našli i kostry lidí, kteří sice bojovali, ale přesto museli zemřít. Dvakrát zahlédli malé bojůvky Komančů a Kiowů.

Stádo urazilo každý den další a další míle. Gray Pickett byl tvrdý předák.

Během týdne se dvakrát objevil v táboře Windy Chester. Ale přinesl špatné novinky.

Opět se rozbíjel tábor za táborem a každým dnem honil Gray Pickett partu do sedel. Všichni zhubli a byli ještě drsnější, divočejší a nervóznější.

Když pak stádo nocovalo jediný den cesty od Red River, objevili se najednou Windy Chester a Selby Fox.

Selby Fox měl obvázanou hlavu a Windy Chester měl natrženou nohavici. Pod ní bylo vidět obvaz.

„Měli jsme menší souboj s několika Komanči, kteří nám chtěli zastoupit cestu zpátky,“ informovali stroze a vrhli se na jídlo jako hladoví vlci. Celá parta nedočkavě čekala na zprávu obou starých honáků. Konečně si Selby Fox otřel hřbetem dlaně ústa.

„Měli jsme ohromné štěstí a ohromnou smůlu,“ zavrčel a usmál se. „Black Stan O’Hara dostal posilu jakési bandy. Když ovšem včera přeploovali Red River, dostali se do pastí, kterou jim nastražila asi stovka Komančů. Viděli jsme to docela jasně. Ta banda se sice bila skvěle, ale měli mnoho mrtvých. Kdyby polovina z nich nebyla v řece, pobili by je indiáni všechny. Stan O’Hara měl u sebe spoustu výborných střelců.“

Jenže teď o polovinu lidí přišel. Probili se středem indiánů k severu, protože se nechtěli vrátit zpět do řeky. Nemyslím si, že bychom se se Stanem O’Harou a jeho smečkou setkali ještě před

Dodge City. Vsadím se, že už se vzdali pomýšlení, že by nám stádo vzali. Budou se pak spíš snažit vzít nám peníze, které dostaneme za stádo, jestli skutečně s dobyt看 dorazíme až do Dodge City. Ovšem to se asi těžko zdaří. Protože u Red River je ještě přinejmenším sedmdesát indiánů a do zítřka k nim jistě přibudou ještě další. Šéfe, nevím, jak bychom se mohli přes řeku dostat beze ztrát.“

Jakmile Selby Fox řekl vše, vypil celý hrníček kávy a pak si ubalil cigaretu.

Poté, co nechal slovo svému společníkovi, řekl Windy Chester:

„Nepřeháněj. Stana O’Hary a jeho lidí jsme se prozatím zbavili. Zato na nás bude čekat stovka indiánů, až se budeme brodit přes řeku. Možná to vzdal Stan O’Hara proto, že nám nedává sebemenší šanci. Má to teď náramně jednoduché, stačí mu počkat v Dodge City na běžný zbytek našeho stáda a naší party, pokud snad dorazí k cíli. Musíš vymyslet nějaký fígl, šéfe. Co uděláme?“

Všichni se zadívali na Graye Picketta.

Ten přímo fyzicky cítil jejich pohledy.

Na Graye najednou dolehla nesmírná odpovědnost. Podíval se na muže. Většinou to byli ještě mladí chlapci. Bobu Tuckerovi bylo osmnáct. Jeho bratru Tomovi bylo devatenáct. Franku Nicholsovi dvacet. A starší nebyli ani Bruce Harris a Ben Texter.

A byli to synové šesti rančerů, jejichž společníkem se stal.

Jak by mohl předstoupit před rančery, kdyby jejich synové cestou zahynuli?

A mohl by se vrátit zpět do Cadda, kdyby u Red River o stádo přišel?

Gray Pickett vstal. Zbytek cigarety odhodil do ohně.

„No,“ řekl klidně, „všichni jsme Texasané, že? A ženeme stádo do Dodge City. Budeme se bít. Big Bille, ty zůstaneš v táboře s Bobem a Tomem. Držte koně i stádo pohromadě, pokud to jen trochu půjde. My ostatní teď zajedeme k Red River. Za ranního rozbřesku zaútočíme na indiány a uvolníme pro stádo brod. Do sedel, hoši!“

Také Chuck Lane se vyšvihl do sedla. Pomalu zajel k Big Billovi, který seděl u ohně zjevně nespokojený.

„Bille,“ řekl, „vid’, že mi nesníš všechny zásoby? Vím docela přesně, kolik sušených švestek a rozinek tam je. Jestli se dotkneš

zásob, budu ti až do Dodge City každý den ke snídani servírovat kravince.“

„Jen abyste se všichni vrátili,“ zamumlal sípavě Big Bill. „Já už to tady s hochy ohlídám. Stádo do Dodge City dostaneme! Ale, zatraceně, vždyť jsem ukázal, jak se umím bít! Tak proč teď nemůžu jet s vámi?“

Poslední slova platila Grayi Pickettovi.

Ten řekl: „Tábor a koně jsou u tebe v nejlepších rukou, Bille. Když by tě napadli, budeš se bít jako celá parta. Kdybychom se nevrátili, odjed' i s hochy domů. Pak bude všechno ztraceno.“

Gray po těch slovech otočil svého koně a vyjel do noci. Selby Fox a Windy Chester se vydali za ním. Pak se přidal Chuck Lane a po něm následoval zbytek party.

Ještě před ranním rozbřeskem přeplavali Red River a přiblížili se k tábořišti ze severu. Usadili se na kopci na břehu a zaslechli přitom dunivé úderý do několika bubnů. Zaslechli divoký válečný zpěv a pak spatřili u velkého ohně dole v úžlabině i válečný tanec. U ohně spatřili i několik soudků s whisky.

Selby Fox se držel těsně u Graye Picketta. Jejich koně stáli pod hřebenem kopce, takže jezdci mohli právě tak nakouknout přes hřeben k ohni. Napravo i nalevo se honáci seřadili do zástupu. Od řeky se zvedal vítr a mířil přes oheň až k hřebeni, přes který nahlíželi honáci. „Oslavují vítězství a dodávají si odvahy do boje proti nám. Ti hoši se cítí nějak jistí a očekávají nás tady i se stádem kolem poledne,“ zavrčel Selby Fox. Tiše se zahihňal a pak spokojeně zavrčel:

„Ach, ani je nenapadlo, že bychom mohli nechat stádo vlastně bez dozoru, abychom je napadli v přesile. Bude to pěkná mela.“

Gray přikývl.

„Zaútočíme,“ řekl. „Vezmeme kolty do rukou a zaútočíme na tábor. Až projedeme, okamžitě se otočíme a dáme jim to ještě jednou. Pak zbytek naženeme potřetí i s jejich koni do řeky.“

Rozkaz putoval zprava doleva od jednoho muže ke druhému. A když se ozvalo hlášení z druhého konce, vytáhl Gray svůj kolt a popohnal koně pomalu a opatrně přes hřbet kopce. Řetěz ostatních honáků se s ním držel ve stejné úrovni. Jeli krokem. Nedělali prakticky žádný hluk. Zato divocí válečníci dole si počínali nesmírně hlučně. Bubny neustále duněly v úsečných rytmech do ranních červánků.

Když byli vzdáleni od divoké hordy necelých padesát yardů, vydral se z jednoho komančského hrdla varovný pokřik.

Dunění bubnů rázem ustalo.

Pak se do krátkého ticha ozval hlas Graye Picketta:

„Jipíí! Kupředu, Texasané!“

Jejich koně přešli z klusu do prudkého trysku. Celá parta se teď divoce a drsně rozkřičela jako horda čertů. Jejich koně ržáli a dusot kopyt jako kdyby vystřídal dunění indiánských bubnů.

Asi patnáct yardů se řítily vpřed – dolů po svahu kopce.

Pak ale nastalo peklo.

Rudoši, kteří zprvu ztuhli překvapením, už pochopili. Dokonce i ti, kteří byli silně opilí, docela vystřízlivěli, když zaslechli pronikavý bojový pokřik bělochů, a rázem vyskočili. Zasvištěly první šípy. Vzduchem létaly tomahavky a oštěpy.

Ale muže z Texasu nebylo možné zadržet. Nápor jejich řítících se koní byl prostě úžasný. Patnáct koltů začalo chrlít žhavé olovo.

A všichni honáci dokázali náramně dobře zacházet s pistolemi. Řítily se na rudochy, stříleli přitom na pomalovaná těla a halekající tváře. Nechali přitom pracovat i koně a oháněli se kolem sebe dlouhými pažbami pušek.

Dva tři z nich si vzali i brokovnice a téměř polovina z mužů měla i druhý kolt.

Prudkost útoku je dostala až za oheň. Projeli mezi rudochy. Tu a tam se už dávaly na útěk první skupinky indiánů. Jako první se na opačnou stranu tábora dostal Gray.

Strhl pak koně dozadu. Zjizvený kůň divoce zaržál. Bil se už téměř jako divoký grizzly. Gray teď zastrčil vystřelený kolt a vzal si zpoza opasku náhradní revolver. Přitom registroval, kdo všechno z party se už probil na druhou stranu.

Selby Fox byl už u něj a pak dorazili i Windy Chester, Monty Sanders a Bruce Harris. Objevil se i Chuck Lane, strhl koně a zasunul si do brokovnice další náboje. A ze všeho toho zmatku se k nim blížili další a další.

Gray dal opět znamení.

„Jipíí! Vpřed, Texasané!“

A opět se proměnili v d'ábelskou lavinu, která se převalila přes tábořiště – tentokrát opačným směrem.

Bylo to krvavé ráno. Z Red River stoupala stále hustší mlha. V rozmetaném ohništi rudochů ležela nehybná těla.

Texasané probili cestu pro stádo. Chtěli přece do Dodge City! A cesta vedla přes tuto řeku.

Čím výše stoupalo slunce k zenitu, tím neklidnější byl Big Bill Tomson. S nadávkami objížděl na svém velkém valachovi ještě s jedním chlapcem stádo a udržoval ho pohromadě. Druhý hoch hlídal koně.

Dopoledne k nim na chvíli od koní přijel i Bob Tucker.

„Bille,“ řekl chlapec chraptivě a v očích mu hrály nepokojné plamínky, „Bille, že to dokážou? K čertu, Bille, já už to nevydržím! Neměl by někdo z nás vyjet na sever a snad...“

„Zůstaneme tady, jak nám to přikázal šéf,“ přerušil ho obr nakvašeně. „A neměj obavy, chlapče. Tenhle Gray Pickett přesně ví, co má dělat. Ech, ještě jsem nezažil lepšího chlapa. A teď syp zpátky ke koním. Musíme tady holt hlídat!“

Chlapec polkl, podivně se zadíval na obra a pak se beze slova vrátil zpět.

Uplynula půlhodina. Slunce se blížilo ke svému nejvyššímu bodu. Náhle se od stáda koní ozval radostný výkřik Boba Tuckera. Chlapec stál na kopci, odkud měl daleko lepší výhled než Bill a Tom, kteří jezdili v úžlabině kolem krav.

„Už jedou! Jedou!“ řval chlapec.

Big Bill si otřel pot z tváře. Tom přijel k němu a pak zahlédli

jezdce. Ale bylo to osm unavených jezdců. Gray Pickett, Selby Fox a Windy Chester chyběli. Nevracel se ani Monty Sanders. Skupinku vedl Chuck Lane.

Big Bill zakřičel hromovým hlasem otázku: „K čertu, kde je šéf? Kde jsou ostatní hoši? Ech, neříkejte mi, že...“

Chuck Lane unaveně mávl rukou.

„Porazili jsme ty rudé opičáky! Monty Sanders je mrtev, Windy, Frank a Ben jsou ranění. Šéf zůstal se Selbym a Brucem u brodu. A my teď poženeme stádo! Rychle, Big Bille! Napřed pojedou vozy!“

O půl hodiny později stádo vyrazilo směrem k Red River.

Jako první jel Chuck Lane se svým kuchyňským vozem. Pak následoval Big Bill se svým povozem. Nalevo hnal koně Bob Tucker a za ním se valilo celé stádo – tři tisíce krav.

V prvním voze si zpíval Chuck Lane chraptivým hlasem pořád tutéž písničku:

„Na sto divých čertů!

Hej, Hej, zahnali jsme!

Ted' je nám do žertu!

S muži a koňmi a vozy!

Se třemi tisícovkami divokých krav

Ženeme se na sever!

A kdo se nám postaví do cesty,

Tomu ukážem!“

Když ji zpíval potřetí, přidal se Billův bas druhým hlasem...

Když večerní slunce zbarvilo oblohu do nachová, když pak ustal vítr a od západu se připlížila noc, tu spatřil Gray Pickett, jak se na druhém břehu rozlévá po svahu ohromný proud dobytka. Zaslechl temné mručení, práskání honáckých bičů a chraptivé pokřikování kovbojů.

Starý býk v čele s bučením vběhl do vody první a dlouhá řada rohatých hlav a kostnatých hřbetů za ním se brzy také dostala do hluboké vody. Dobytčata plavala tak těsně za sebou, že zcela zjevně

zpomalovala tok řeky.

„Dovedu je až do Dodge City,“ zamumlal si pro sebe Gray. „Protože tahle parta se skutečně dokáže bít. Doufám, že pak budu dost dobrý, abych se dostal s penězi zpátky.“

Zanechali za sebou Wolf Creek a nezadržitelně se blížili k cíli.

O tři dny později ohlásil Selby Fox, který spolu s Windym neustále zkoumal cestu před stádem, že před nimi rozbila tábořiště jakási divná parta.

Kolem úsvitu pak došlo k útoku. Chlapi z onoho tábora byli takzvaní stampedoři – zloději dobytka, kteří plašili stáda, a pak – než se honákům podařilo roztroušené stádo sehnat dohromady – odehnali většinu krav pryč a zmizeli s nimi v horách.

Této noci se ovšem stádo nesplašilo, ačkoliv třeskot výstřelů ho velmi znervóznil.

Stampedoři zamířili rovnou k partě Texasanů.

Jenže ta na ně už čekala. Protože Grayovi muži byli připraveni, zloděje poměrně snadno zahnali.

Když šedesátého osmého dne dorazili k Mulberry Creek, věděli, že do Dodge City je už pouhý den cesty. Pak Gray Pickett řekl:

„Já teď pojedu rovnou do Dodge City. Stádu teď bude velet Windy. Ty, Selby, pojeděš do města se mnou. Ale vjedeme tam pokud možno nepozorovaně. Chci stádo prodat dřív, než se Stan O'Hara dozví, že už jsem ve městě. Myslím, že dal sledovat vjezd do města, aby ze mě pak nespustil oči, jakmile se v Dodge City objevím.“

O půl hodiny později vyrazili Selby Fox a Gray Pickett do noci.

Parta zůstala v táboře. Muži seděli mlčky.

Jen Chuck Lane vyslovil nahlas to, co si v tu chvíli všichni Texasané mysleli: „Však on to šéf zvládne, hoši!“

Krátce před rozedněním Gray Pickett a Selby Fox zastavili koně. Před nimi leželo to divoké město. Dodge City.

„Selby,“ zamumlal Gray, „já objedu město a pokusím se

proniknout do něj pokud možno nepozorovaně od východu. Ty pojedíš od severu. Nemusíš dělat nic jiného, než zůstat nenápadně v pozadí. Kdybych měl tu smůlu, že mě lidé Stana O'Hary zastaví, musíš mi krýt záda. S tím, co přijde zepředu, si poradím.“

„Neměj obavy, Grayi, budu nenápadný jako šedá myš mezi stovkou ostatních myší,“ zachechtal se Selby Fox. „Takže – zlom vaz! Slyšel jsem, že dobré obchody dělá společnost Talman a Haynes. Být tebou, šel bych nejdříve do jejich kanceláře.“

Vyměnili si ještě pár slov a pak se rozjeli každý svým směrem. Hvězdy na obloze již pobledly. Od východu se ohlašoval nový den. Gray Pickett objel město velikým obloukem. Před ústím jedné uličky sesedl a pokračoval dále pěšky. Jeho ošklivý kůň za ním neslyšně kráčel.

Po několika yardech dorazili k ústí na hlavní ulici.

Gray zůstal stát ve stínu uličky. Jeho kůň mu hlavou mírně dloubl do zad.

„Počkej,“ zavrčel Gray tiše a zkoumal okolí.

Gray se chtěl právě otočit ke svému koni, aby znovu nasedl, když tu napravo od sebe zaslechl cinkání ostruh na holínkách dvou mužů. Rychle ucouvl a položil svému hřebci dlaň na nozdry. Pak opět udělal krok kupředu a přitiskl se u rohu domu ke zdi. Před očima se mu vynořily dva stíny. Opodál se zastavil jeden menší a jeden vysoký muž. Vysoký se opřel o sloup a malý o stěnu domu. Kdyby Gray Pickett natáhl ruku, mohl by zatahat menšího chlapíka za nos.

Ani se nepohnul, dýchal velmi tiše a měl ohromnou radost ze svého koně, který stál v uličce pouhé tři yardy opodál, ale nebylo ho slyšet.

Gray zaslechl, jak dlouhán zívá a řekl:

„Stan O'Hara je velice nervózní. Proč by měl Gray Pickett přijet do města zrovna teď? Ten určitě zůstane u stáda a nejprve s ním přijede blíž k městu. Možná dorazí zítra kolem poledne. A to pak budeme mít dost času zaplést ho do nějaké hádky. Stejně nechápu, proč to chce O'Hara udělat dřív, než Pickett prodá stádo. Klidně by to mohl Picketta nechat udělat. Vždyť se bude muset s penězi vracet tisíc mil. Však my už těm jeho lidem nastražíme pořádnou past.“

Když dlouhán zmlkl, ozval se soucitně malý muž.

„Charly,“ zabručel, „tys toho nikdy v hlavě moc neměl. Nedokážeš správně uvažovat, jen ztraceně rychle střílet. Jenže to nestačí! O’Hara chce toho Picketta zastřelit, aby se musel velení jeho stáda ujmout někdo jiný. A bez Picketta bude ta parta z Cadda stát jen za polovic. Pak se nám je podaří zlikvidovat mnohem snadněji a vzít jim peníze bude hračka, pokud je nepovede ten tygr Gray Pickett. Proto máme zaplést Picketta do zdánlivě nenápadného sporu a vyřídít ho, jakmile strčí nos do města. Tak je to. Pochopil jsi to, Charly?“

Dlouhán zaklel a pak zamumlal:

„No dobře, tak půjdeme dál.“

Pomalů sešel po schodech z chodníku. Malý muž zůstal na téže straně. Když byli v polovině ústí uličky, Gray Pickett na ně skočil.

Malý muž byl k němu nejbližší. Zasáhl ho hlavní koltu do zátylku. Velký se mezitím prudce otočil. Byl překvapen. Instinktivně chmátl po koltu, ale Gray Pickett byl rychlejší. Zasáhl muže do žaludku, a když se dlouhán zkroutil bolestí, vytáhl Gray Pickett kolt a praštil jím muže veškerou svou silou po velkém klobouku. Okamžitě se pak otočil, protože malý mužík, kterého praštil předtím, byl velmi houževnatý. Podařilo se mu dostat se na kolena a vyrážel chraptivé zvuky. Chtěl vytáhnout kolt.

Proto ho Gray zasáhl ještě jednou, tentokrát tvrději. Když pak oba muže odvedl do temné uličky a musel přitom projít kolem svého koně, zvíře podivně zafrkalo, jako by chtělo říci: No teda, Pickette, to se ti zase jednou něco povedlo.

„Pojď, jdeme, kamaráde,“ řekl mu suše Gray a vyšel na ulici. Byl by nesmysl, aby se dál skrýval. Jestli měl O’Hara na ulici rozmístěných víc lidí, museli ten krátký souboj u ústí uličky zpozorovat.

Ze dveří šerifovy úřadovny vyšel šlachovitý muž. Rozednilo se. Gray si na mužově vestě všiml šerifské hvězdy.

Zastavil se.

„Dobré ráno, šerife,“ zamumlal. Muž na něj zostra pohlédl a Gray věděl, že vypadá jako tramp. Byl zanedbaný a neoholený.

„Dobré ráno,“ kývl na něj šerif a zkoumavě si ho prohlížel.

„Odpoledne dorazí do města mé stádo,“ řekl Gray klidně. „Kde

bych našel kancelář Talmana a Haynese?“

„O sto yardů dál. Zdá se mi, že máte nějak napilno, pane. Talman sice zase seděl u psacího stolu celou noc, ale snad s ním půjdete jednat až po snídani, ne? Jak se vůbec jmenujete, pane?“

„Pickett, Gray Pickett. Ženu sem z kraje Caddo tři tisíce krav. A mám naspěch, šerife. Mí šéfové čekají na peníze. Musí vyplatit své směnky. A ve vašem městě, šerife, jsou chlapi, kteří mi v tom chtějí zabránit.“

„A vy chcete, abych vám pomohl?“

„Říkám vám to proto, abyste znal důvod, pokud tady budu muset střílet z revolveru,“ zamumlal Gray Pickett a pokračoval dál.

Gray Pickett pak dorazil ke kanceláři nákupčích dobytka. Z okna prosvítalo škvírou v závěsu světlo. Gray zaklepal na dveře. Zatímco čekal, rozhlížel se kolem.

Ať se rozhlížel sebedůkladněji, po Selbym Foxovi nebylo nikde ani památky. A přesto se ten starý lišák jistě už dávno do města vplížil.

Gray zaklepal podruhé. Teď se ozvaly pomalé kroky. Otevřely se dveře. Objevil se šedovlasý muž s mrožím knírem. Muž držel pro jistotu v ruce kolt a beze slova a ostře pohlédl na návštěvníka.

„Mám na prodej tři tisíce krav z Texasu,“ řekl Gray pomalu a klidně pohlédl na muže. Kdesi opodál na ulici se zvedl hluk. Zřejmě se opět probrali chlapi, které zmlátil Gray. Podíval se přes rameno. Na opačné straně ulice se otevřely dveře saloonu Lonestar. Dlouhý a kostnatý muž vyšel na chodník. Gray toho člověka ihned poznal.

Byl to Black Stan O'Hara.

Od onoho dne v Caddu uplynulo deset týdnů. Gray si uvědomil, že O'Harova ruka už je zase naprosto v pořádku.

A teď O'Hara spatřil Picketta.

Dále z ulice, odtamtud, kde Gray zbil ony dva pistolníky, se teď ozval vzteklý hlas:

„K čertu! Kde je ten lump, co mě tak zmlátil?“

Slyšeli to O'Hara, Gray Pickett i obchodník s dobytkem. Tento muž se pozorně zadíval Grayovi do očí a pak vrhl letmý pohled k O'Harovi.

Ulicí se rozlehl ostrý hlas Stana O'Hary:

„No, Grayi Pickette, to jsi teď asi náramně hrdý na to, že jsi dohnal stádo až k cíli, co? Ale já tě pošlu k čertu, Pickette!“

O'Hara se otočil a vešel do saloonu.

Gray se podíval na obchodníka.

„Tenhle tygr je nebezpečný,“ řekl Talman klidně. „Je tady v Dodge City velmi známý. No, pane, touto dobou normálně obchody neuzavírám, ale pojd'te dál.“

O deset minut později se muži dohodli.

„Pickette, mí lidé od vás tedy převezmou stádo tři míle za městem,“ shrnul Talman ještě jednou jejich dohodu. „Do zítřejšího rána stádo přepočítáme. Protože chcete peníze v hotovosti, musíte nám dát čas do pozítřka. Čtyřicet tisíc dolarů nedokážu během tak krátké doby sehnat ani já, protože jsem v posledních týdnech vyexpedoval dobytek za dvě stě tisíc dolarů. Ale pozítří v poledne budu mít tu sumu pro vás připravenou ve velkých bankovkách. Chcete zálohu?“

„Dnes bych rád dostal dva tisíce dolarů,“ přikývl Gray. Chvilí na obchodníka nerozhodně hleděl a naslouchal přitom hlasu svého nitra, svého instinktu.

Ale všechno bylo v pořádku. Gray Pickett se mohl vždycky spolehnout na svůj instinkt. Tenhle Nelson Talman byl zřejmě vážně spolehlivý.

„Pozítří mi předáte balíček, ve kterém budou pouze staré noviny,“ řekl mírně. „Až odjedu z města, přijde za vámi asi hodinu poté ryšavý obr, který se jmenuje Big Bill Tomson. Tomu pak dáte peníze. Mohu se na vás spolehnout, pane Talmane?“

„To můžete, mladý muži. Vaši šéfové si najali pro tuhle práci schopného člověka. Nechtělo by se vám později pracovat pro mne? Potřeboval bych nutně člověka, který by vyřizoval praktickou část našich obchodů. Můj společník je ještě starší než já. Potřebujeme předáka, který by se jednoho dne mohl stát i podílníkem.“

„Díky, pane Talmane, díky za váš návrh. Ale rančeři, pro které jsem sem stádo přihnal a kteří čekají na peníze, mě vzali jako společníka. Brzy dostanu malý ranč. Muž jako já už touží po pevném a trvalém domově.“

„A po ženě a dětech.“ Talman přikývl. „Škoda, Pickette! Inu,

pomohu vám, jak jen budu moci, ale O'Hara je pěkný lump. Za tu krátkou dobu, co je v Dodge City, už zabil dva muže. A dokázal to vždycky navléknout tak, že jeho soupeři sáhli po koltu jako první. Náš šerif mu raději jde z cesty..."

„Dovedu se o sebe postarat sám,“ odvětil Gray klidně a vstal.

Rozloučil se s obchodníkem pevným stiskem ruky. Když pak za sebou Gray Pickett zavřel dveře na ulici, protřel si Nelson Talman oči.

„Připomíná mi mého syna, který padl ve válce,“ zamumlal. „Ach, když stál tam venku za dveřmi, už jsem si myslel, že je to jeho duch. A je úžasně tvrdý, rozhodný a také věrný svým společníkům. Škoda, měl jsem hned pocít, že to je člověk, na něhož jsem dlouho čekal, aby firma konečně dostala mladou krev.“

Doufám, že si poradí i s tím tygrem O'Harou a jeho pistolníky.“

Gray Pickett jel pomalu ulicí. Hledal veřejnou stáj. Jeho kůň musí teď po dva dny dostat pořádně nažrat. Zvíře si musí odpočinout před dlouhou cestou a před štvanicí, která je zřejmě čeká.

Pak se na ulici vlevo objevila stáj. Štolba stál u studně a myl se. Když Gray sesedl, zrovna se utíral.

„Potřebuju nejlepší seno a nejlepší oves,“ řekl Gray.

„Druhé stání vpravo je volné,“ řekl štolba. „Hned přijdu za vámi, pane.“

Gray odvedl koně do stáje. Špek však najednou varovně pohodil hlavou a zafrkal. Gray se otočil a položil ruku na kok.

Ve dvojkřídlých dveřích se objevili tři muži a z chodby se ozvaly rychlé kroky dalších. Gray pochopil, že O'Hara chce odbýt celou záležitost tady ve stáji.

O'Hara nastražil past a Gray do ní vletěl jako hlupák. Gray zůstal stát vedle svého koně. Muži u vrat se šklebili do šera. Dobře Graye viděli.

„Pickette, chci ti dát šanci,“ ozval se O'Harův hlas.

„Jakou šanci, O'Haro?“

„Dej nám slovo, že nám ten šek nebo peníze odevzdáš. Tvoje slovo mi bude stačit. Nechci souboj. Dokonce bych dokázal zapomenout na pár věcí, které se mezi námi přihodily. Chci peníze. Co ty na to, Grayi Pickette?“

„Moje slovo, dobrá, ale co bude se mnou, až vám ty peníze dám?“

„Dostaneš tisíc dolarů a můžeš se ztratit někam do světa, kamaráde.“

„To je ovšem slib, který nedodržíš, hochu!“ Gray se chladně usmál. Bylo mu jasné, že ho doběhli. I kdyby se bil sebelíp, z téhle léčky neměl šanci se dostat.

„Moje slovo platí stejně jako tvoje, Pickette,“ řekl O'Hara chraptivě. „A máš teď opravdu jen dvě možnosti. Buď se do toho dáš s námi, takže nebudeme muset bojovat proti tvým lidem, nebo tě pošleme k čertu, aby tvoje parta zůstala bez velení. Takže čemu dáš přednost, Pickette?“

„Jen začnete, pár z vás vezmu na tu dlouhou pouť s sebou,“ řekl Gray pomalu a ztěžka. Cítil, že je v koncích. Ovšem nedá se jen tak snadno. Dobrý souboj je poslední věc, na kterou může být muž hrdý, když nadešla jeho poslední hodinka.

„O'Haro, ty se chceš proslavit, co? Proč si tedy vodiš s sebou tuhle malou armádu, ty lumpe? Mohli bychom jít na dvůr a tam si to rozdat jenom sami dva. Dovolil bych ti, abys táhl jako první.“

„Takhle je to jistější,“ ozval se O'Harův hlas. „Takže začneme. Počítám do deseti! Pickette, máš ještě deset vteřin na rozmyšlenou. Tvoje slovo by nám opravdu stačilo. Takže: jedna, dvě, tři, čtyři, pět...“

Dál se Stan O'Hara nedostal, protože vtom se stájí ozval jiný hlas.

Gray Pickett ten hihňavý chraptivý hlas poznal okamžitě. Srdce mu poskočilo a najednou zase zadoufal, že tady ve stáji přece jen jeho životní pouť neskončí.

„Tak už jste se pobavili,“ zasmál se Selby Fox. „A teď je pomalu na čase, abychom se zase začali chovat vážně! Zadrž, O'Haro! Tohle není žádná hračka. Je to dvouhlaveň pořádné brokovnice! A když ji zmáčknu, budeš mít v zádech díru, že jí bude moct proskočit zajíc! No tak, kamaráde, dej svým hochům pořádné instrukce! Jestli hošani ztratí nervy, bude po tobě veta.“

Na několik vteřin nastalo ticho.

O'Hara pak začal tiše klít. Jeden z mužů ve vratech se zeptal:

„Co je, O'Haro?“

„Je tam nějaký lotr! Drží mě v šachu brokovnicí! Nedělejte hlouposti, ten trpaslík je schopen zmáčknout spoušť, když nebudete opatrní.“

Tohle zasyčel O'Hara a z jeho hlasu bylo slyšet obavu člověka, který by chtěl na tomhle světě ještě nějakou dobu žít.

Opět se ozvalo zahihňání Selbyho Foxe. „To tedy toho moc nevydržíš, O'Haro! Jsi asi na koni jen tehdy, když máš proti sobě někoho, kdo je s koltem pomalejší, že? No, lidi, konec legrace. Běžte hezky domů a dejte si na tenhle šok hezky po sklence whisky! Jestli si něco začnete, bude vás O'Hara tisíc let proklínat v pekle. Rozstřílím ho brokovnicí na maděru. Jsem malý Selby Fox, nejveselejší chlapík široko daleko. Jak se vám líbí tahle legráčka?“

Opět nastalo na několik vteřin ticho.

Velení se ujal jeden ze tří mužů v otevřených vratech stáje. Zavolal na ostatní chlapy vzadu ve stáji:

„Dokážete toho skřeta sejmout, Jube?“

„Ne, Jime! O'Hara nám brání ve výhledu! A ten hihňal navíc stojí za bednou s ovsem. Je dobře ukrytý. Až vyřídí O'Haru, mohl by z druhé hlavně vystřelit po nás.“

Tak zněla docela jasná odpověď. Do nastalého ticha se opět ozval chechot Selbyho Foxe:

„Máte docela dobrý postřeh, hoši! Znáám vás! Vy jste Parkerovi! Stan O'Hara je jistě váš starý dobrý kamarád! To on vás najal na tuhle věc, co? O'Haro, co se stalo s lidmi, které jsi přivezl z Cadda? Utekli ti? Ze staré party tady vidím jen Leehe Cottona.“

Ted' se do řeči vložil Gray Pickett. „K té partě patří ještě dva chlapi,“ řekl. „Před dobrou půlhodinkou jsem je zbil venku. Dávej dobrý pozor na O'Haru, Selby!“

„Budu ho sledovat jako oko v hlavě,“ zahihňal se Selby Fox.

Gray Pickett se otočil k Jimu Parkerovi, o němž se povídalo, že je vůdcem svých tří ostatních bratrů.

„Jime,“ řekl, „chcete obětovat Stana O'Haru? Mě nezastrašíte. Budu se bít! A až budu s penězi na cestě do Texasu, pak...“

„Víme toho o tobě dost, Grayi,“ zamumlal Jim Parker od vrat. „Stan O'Hara byl blázen. Přesvědčil nás, že aby sis zachránil život,

dáš nám slovo, že nám odevzdáš peníze bez boje. Ted' tě známe líp, Grayi Pickette. Ty prachy musí být 24. srpna v Caddu. Nemůže to být šek, který by sis vyzvedl někde ve Fort Worthu nebo jinde. Musíš se vydat na cestu s hotovostí, aby ses vrátil včas. A my si cestou tohle tučné sousto ulovíme. Pojd'te, bratři! Tuhle věc jsme projeli! Hej, co uděláte s O'Harou?“

„Když to tady balíte, zachráníte mu tím zřejmě život. Ale asi mu dám pořádně za vyučenou.“

„Byl to jeho nápad – obklíčit tě tady ve stáji. Když ho chceš zmlátit, měl by dostat férovou šanci bránit se, ne, Grayi Pickette?“

Jim Parker však ani nepočkal na Pickettovu odpověď. Otočil se na podpatku a vyšel ze stáje. Jeho bratři vyšli za ním. Stejně jako Jube, který stál s Leem Cottonem v chodbě.

Lee Cotton se pak zarazil a zaváhal. Podíval se na Stana O'Haru, za nímž se teď zvedl Selby Fox.

„Stane,“ řekl Lee Cotton, „když to teď Parkerovi zabalili a ten skřet tě má na mušce, nemůžu pro tebe udělat nic. Nechci tady vykrvácet. Myslím, že to udělám jako Parkerovi.“

A za cinkání ostruh vyšel ze stáje. Black Stan O'Hara za ním chrлил sprosté nadávky.

Gray Pickett pomalu vystoupil ze stájí, zamířil na chodbu a otočil se k O'Harovi.

„Kapánek smůla, kamaráde,“ řekl suše. „Pořád máš jaksi smůlu! Jenže teď se v Dodge City rozkřikne, že se vydáme na zpáteční cestu do Texasu s dost velkou hotovostí. Všichni lumpové z tohoto města se nám teď pověsí na paty a budou se nás snažit dostat. Alespoň tuhle službičku jsi svému šéfovi Tobiasi Shanessymu prokázal.“

„Nenávidím tě, Pickette,“ zasykl O'Hara chraptivě. „A kdyby mě ten darebák za mnou neohrožoval brokovnicí, pak...“

Gray Pickett ho přerušil.

„Selby, dej tu bouchačku pryč a ustup stranou! Chci mu dát šanci!“

Ted' stáli oba muži proti sobě. Dívali se na sebe. O'Hara měl dva kolty. Jeho bledý obličej se zkřivil nenávistí.

Gray Pickett se na něj ostře pousmál. „No, kamaráde, můžeš spustit,“ řekl. „Jsi přece ten nebezpečný Black Stan O'Hara! Můžeš

se teď pomstít za všechny porážky! Co ještě chceš? No tak!“

Stan O'Hara se prohnul v bocích. Jeho dlouhou kostnatou postavou proběhlo nepatrné zachvění. Gray se mu díval zpříma do očí.

Náhle se v O'Harově pohledu objevil výraz pochyb. Bezděky povzdechl a podle tohoto povzdechnutí bylo poznat, že mu chybí potřebná sebedůvěra. Poprvé za jeho smutně proslavenou životní kariéru pistolníka se mu stalo, že se ocitl tváří v tvář muži, jehož ledový klid a rozvaha ho docela vyvedly z míry.

Kdyby teď Gray Pickett sáhl po koltu, Stan O'Hara by samozřejmě udělal totéž, ale nedokázal se sám zmoci na to, aby zkusil štěstí. V Caddu a cestou do Dodge City se stala spousta věcí, které nahlodaly sebevědomí tohoto bandity, ale jen ve vztahu ke Grayi Pickettovi. „Mám poslat Selbyho Foxe pryč?“ zeptal se mírně Gray.

„Ne, pro tentokrát to vzdávám. Postavím se ti jindy a jinde,“ zamumlal O'Hara a pomalu vykročil ke Grayi Pickettovi.

Ten mu zastoupil cestu. Stáli teď pouze dva kroky od sebe. Gray se smutně pousmál.

„O'Haro, od nynějška budeš přede mnou pořád jen uhýbat. Jestli se jednoho dne pokusíš mě zlikvidovat, pak jen zákeřně, zezadu. Stal se z tebe zbabělec, O'Haro. Tvoje nenávisť vůči mně roste každou chvílí. Když si na mě vzpomeneš, uvědomíš si, že jsi přede mnou couvl. Ale chtěl jsi mě dostat tady ve stáji. Chtěl jsi mě zlomit. Měl jsem ti dát výtěžek z prodeje stáda. Bez svého společníka Selbyho Foxe bych teď byl mrtev. Proto se jen tak snadno z toho všeho nevyvlékneš.“

Poslední slova pronesl Gray varovným tónem. Pak se vrhl na Stana O'Haru. Ten chtěl ještě oběma rukama vytrhnout zbraně z pouzder.

Ale Gray ho zasáhl současně zleva i zprava.

Když ho pak udýchaně pustil, řekl Selby Fox sípavě:

„Takže to bylo za Jacka Harrise, který byl zabit při přepadení stáda. A stejně je to málo, co tenhle lump dostal. Kéž by se přece jen bil na kolty, Grayi!“

„Jenže on by mě předtím možná zabil,“ zamumlal Pickett trpce a

pohlédl na malého kovboje. „Byl jsi v pravý čas na pravém místě, Selby.“

„To je fakt,“ zavrčel Selby. Podíval se na Graye Picketta, položil mu dlaň na ruku a řekl trpce:

„Protože byl i se zbytkem své party slabý, najali si na tuhle věc Parkerovy. Vím o těch čtyřech dost, abych si dovedl představit, jaké peklo nám ještě připraví. A nepojedou v tom sami. Bude to nebezpečná banda, která nám bude chtít ty peníze...“

„Uvidíme,“ Gray se usmál.

Parta honáků Graye Picketta rozbila své poslední tábořiště půl míle před městem. Chlapi vybrali místo na břehu potoka, který protékal poblíž malého lesíka. Protože se počítalo i s prodejem všech koní, ovšem kromě náhradních zvířat pro každého z jezdců, nebylo třeba hlídat nic jiného než koně a vozy.

Gray Pickett kolem sebe shromáždil své muže. V očích většiny hochů bylo vidět dychtivost a touhu.

Věděl, že jim nemůže bránit v tom, aby se podívali do města.

„Tak dobrá,“ řekl, „pojedeme do města. Nemusím vám říkat, jak je to nebezpečné hnízdo. Spousta vlků a hyen tam dychtivě čeká jen na to, aby vás oškubala o poslední dolar. Zůstaneme dva dny. Pak se s Windym Chesterem vydáte na zpáteční cestu. Windy odvede všechny hochy, kteří se budou chtít vrátit, zpět do Cadda. Já sám budu muset zpátky jet rychleji než vy.“

„Poslyš, to chceš tu spoustu peněz dovézt do Cadda bez nás?“ zeptal se Windy Chester.

„Jo, tak budu mít větší šanci,“ přikývl Gray. „Ty dovedeš domů syny rančerů. Budeš mít stejně co dělat, abys je dostal od whisky a holek do sedel. Nemám čas se tím zdržovat. Připravte se. Za deset minut vyrážíme do města.“

Když se parta s jásotem rozprchla, Gray k sobě zavolal Big Billa, Windyho Chestera a Selbyho Foxe. Odešel s nimi kousek za tábor a pak se zastavil.

„Bille,“ řekl, „v saloonu se se mnou pustíš do hádky. Můžeš nade mnou vyhrát. Chci, aby to vypadalo tak, že jsme se cestou znepřátelili. A pak se vykašleš na mě i na ostatní. Chápeš?“

„Chápu jen to, že ti konečně budu moct namlátit,“ usmál se Bill.

„Z toho mám náramnou radost.“

„Nesmíš to přehnat, protože musím zůstat jakžtakž pohromadě, abych vydržel cestu do Texasu,“ usmál se Gray. „Od pana Talmana – to je ten obchodník s dobyt看em – totiž dostanu balíček, ve kterém nebudou peníze, ale jen bezcenný novinový papír. S tímhle balíčkem budu tryskem ujíždět a celou tu bandu, která jde po penězích, přilákám k sobě. Doufám, že těm lumpům vyvedu pár pěkných kousků a že je na nějakou chvíli zaměstnám. Takhle budete « mít ty a Selby volnou cestu. Protože ty, Bille, si pak půjdeš vyzvednout k Talmanovi skutečný balík s penězi. Se Selbym pak dovezete peníze do Cadda. Rozuměli jste?“

Nepdpověděli hned, ale jen na něj mlčky zírali. Teprve po chvíli Selby trpce zavrčel:

„Takže ty chceš vzbudit dojem, že máš peníze u sebe. Chceš na sebe přilákat celou smečku hladových vlků, abychom se my dostali s penězi v bezpečí do Texasu?“

Gray se usmál.

„Nebude to tak docela bez nebezpečí. Nesmíte zapomenout na indiány. Mí pronásledovatelé mě taky mohou rychle dohonit. Nebo se třeba připletu do nějaké léčky. A to potom váš náskok nebude moc velký. A pamatujte na Tobiasa Shanessyho, který sám také jistě uchystá náramné přivítání.“

Big Bill se najednou plácl do čela.

„Aha, takže já mám s tebou vyprovokovat hádku, aby nikoho z chlapů tady ve městě nenapadlo, že bych mohl být tím, kdo...“

„Správně, tebe už nikdo nesmí spojovat s partou z Cadda. Až pak odjedeš z města, přidá se k tobě Selby cestou. Windy pak povede zbytek party. Když pojedete s penězi sami, dokážete se snáze ukrýt. Selby zná kraj i indiány. Snad se vám podaří projet bez toho, abyste se museli bít, a možná i já je dokážu vodit za nos celou dobu. Kdyby se jelo s celou partou, šlo by to pomaleji. Takové množství jezdců se také hůř ukryje. Došlo by k bojům. Cestou jsme ztratili Jacka Harrise a Montyho Sanderse. A hodně chlapců bylo raněno. Ne, tohle je naše věc.“

„Vynasnažím se udělat, co bude v mých silách,“ zamumlal Big Bill. „Když mi svěříš peníze, je to dost veliké uznání.“

„Jsi čestný a dovedeš se bít. A Selby Fox je liška nejen podle svého jména – on takový vychytralý lišák skutečně je. Takže všechno jasné?“

Selby Fox se usmál a Big Bill Tomson se zeptal:

„Můžu ti udělat modřinu pod okem, šéfe?“

„Jen aby mi přitom zůstala hlava na krku,“ řekl Gray a usmál se.

Za dvě hodiny vešel Gray Pickett do saloonu Lonestar. Právě si u Talmana vyzvedl dva tisíce dolarů. U dlouhého výčepního pultu se postavili do řady lidé z jeho party. Už si připíjeli na zálohu a všichni byli oholení a měli na sobě nové košile.

Privítaly ho výkřiky radosti. Jenom Big Bill se držel poněkud stranou a tvářil se nerudně. Už se velice dobře vžil do role. Než se Gray Pickett posadil k jednomu ze stolů, aby vyplatil své hochy, rychle se rozhlédl po velké místnosti.

Spatřil Jima Parkera. Byli tam i Parkerovi bratři. Seděli v koutě u kulatého stolu a hráli poker.

Gray vyplatil hochy, vstal a zvolal:

„Hoši, když jsme teď všechno vyřídili, platím vám všem rundu whisky!“

Středem své party přistoupil k baru. Všude nastal hlahol a veselí. Barmani začali rychle nalévat.

Když pak na chvíli nastalo ticho, ozval se dunivý bas Big Billa. Řekl jednomu barmanovi, který mu přistrčil sklenku:

„Já žádnou whisky nechci. Nenechám si nic nalít od tohohle nafoukaného chlapa. Jsem Big Bill Tomson, nejlepší povozník na světě. A jsem náramně rád, že moje smlouva už vypršela a že už nemusím pro toho náfuku Picketta pracovat!“

Už při prvních Billových slovech nastalo ticho. Jeho hluboký hlas se nesl až do nejzazších koutů místnosti. Oči všech se upřely na Graye Picketta. Hoši, kteří stáli těsně vedle něj, poněkud ucouvli, takže mezi ním a Big Billem vzniklo volné místo. Od stolů se zvedlo několik zvědavců. Vytvořil se velký půlkruh, když tu se Gray Pickett

zeptal:

„Co se děje, Bille? Myslím, že jsi už zapomněl, že jsem tě trochu musel usměrnit.“

„Na nic jsem nezapomněl, pane Pickette. Och, ve Fort Worthu na mě čekala náramná holka, ale tys mi nedal volno, když jsme jeli kolem. Jsi lump, Pickette!“

Big Bill během svých slov uchopil plnou láhev whisky a o roh stolu jí urazil hrdlo. Pak se z ní napil a nespouštěl přitom oči z Graye. V saloonu pořád ještě vládlo hrobové ticho. Jenže pak se od stolu Parkerových ozval hihňavý hlas.

„Chacha, on mu vážně řekl lumpe! Ten Pickett musel být cestou hodně přísný šéf. Jestlipak ho teď za to zastřelí?“

Gray pohlédl na Big Billa a pomalu si přitom odepnul sponu opasku s koltem.

„Jsi veliký a silný jako býk, Big Bille,“ řekl ostře. „Ale já ti teď dám podruhé co proto. A pak se napiješ whisky ode mě. Byl jsi cestou ještě paličatější než ti tvoji mezci. No tak, brácho, jdeme na to!“

Vyskočil na obra a zasáhl ho zleva a zprava tvrdými údery. Bill Tomson chraptivě vykřikl, couvl a pak se zase s vrčením vrhl vpřed.

Jejich souboj vypadal skutečně věrohodně. Každý z diváků měl dojem, že se tady opravdu řeší spor, který vznikl během cesty sem. Big Bill bušil obrovitou pěstí Graye do brady. Levačkou od sebe Graye odstrčil a ještě jednou praštil pravačkou Graye do hlavy. Gray se musel zachytit pultu. Ale v poslední chvíli odrazil Billovu levačku, pravou ruku mu vrazil do podpaždí a rozpráhl se k háku levačkou. Když Bill zavrával, Gray ho následoval. Vyměňovali si dost drsné rány. Bill dopadl na záda na stůl, převálil se a pak se s výkřikem vrhl Grayovi po nohách. Ten se převalil a už se oba váleli po podlaze posypané pilinami.

Pak si ale Big Bill na svého soupeře klekl. Bušil do něj zleva zprava. Pak vstal, zvedl Graye na nohy a znovu mu zasadil tvrdou ránu. Gray předstíral, že už nemůže, ale vlastně se ani přitom nemusel příliš přemáhat, protože v hlavě mu skutečně hučelo.

Big Bill ho ranami hnál k lítacím dveřím. Gray jimi pozpátku prošel ven a tam se se zaduněním svalil na prkna chodníku.

S vypětím všech sil pohlédl na Big Billa, který stál v lítacích dveřích a držel jedno jejich křídlo otevřené.

„Sem už se nevracej, ty všiváku. Do saloonu, kde jsem host já, už ani nepáchneš!“

To Big Bill přímo zařval.

Gray už měl pocit, že to stačí. Lehl si na záda a rozpráhl ruce. Vypadal jako docela zbitý člověk, který se vzdal a už se nemůže ani pohnout. A protože Big Bill vypadal skutečně jako obr, všechno to vypadalo velmi věrohodně.

Big Bill se vítězoslavně rozesmál. Otočil se opět do saloonu a vrátil se ke své láhvi. Když se napil, podíval se na hochy z party. „Ted’ jste viděli, jak s ním dokážu zatočit, když nemá v ruce kolt. Chce snad nárez ještě někdo z vás? Často jste si ze mě utahovali, že jsem jenom obyčejný vozka, zatímco vy jste se jako honáci pokládali za něco extra. Hej, no tak, kdo by chtěl nakládačku?“

Několik chlapců, kteří nevěděli, že to vše je předem dohodnutá hra, se pohnulo vpřed, ale tu zvolal Windy:

„Nechte toho hromotluka! Jen ho nechte! Nikdo, kdo má rozum, se přece nebude bít s takovým pračlověkem. Ach, Selby! Musíme se jít podívat na šéfa!“

Sebral z pultu Grayův opasek. Chuck Lane a Selby Fox se vydali za ním. Selby Fox měl u sebe pořád ještě brokovnici, jejíž pažba i hlaveň byly seříznuty.

Takže vyšli ven.

Ostatní hoši z party pak zaplatili útratu a odešli do tančírny. Jen Big Bill zůstal spokojeně stát u výčepního pultu.

Když zase odložil láhev, přistoupil k němu jakýsi muž. Byl to Jim Parker.

„Dovedeš se bít, kámo,“ řekl Parker a pozorně se zadíval Big Billovi do tváře. Ale jasně v ní viděl stopy po pěstech Graye Picketta. Jim Parker si všiml, jak tvrdě Gray Pickett tohle obra zřídil. „Chceš zůstat v Dodge City, kamaráde?“ zeptal se.

„Nejsem žádný tvůj kamarád – nejsem nikoho kamarád!“ zavrčel Big Bill, zaplatil útratu a vyšel ze saloonu. Pomalými kroky zamířil k nejbližší herně.

Tam se posadil ke stolu a tři hodiny strávil tím, že se jen cpal

jídlem...

Mezitím dorazili Gray Pickett, Selby Fox, Chuck Lane a Windy Chester do tábora za městem. Gray se ještě zapotácel, když seskočil ze sedla.

„Zatraceně,“ zavrčel, „ten holomek se bil skutečně jako doopravdy. Vážně měl potěšení z toho, že mi může namlátit. Do pozítří nebudu dělat nic jiného, než že se budu krmit a odpočívat.“

Budete se muset postarat o mého koně, který sbírá síly ve veřejné stáji.“

Vytáhl si srolovanou příkrývku, zalezl pod vůz a usnul...

Když se Gray k poledni probudil, hoši byli většinou pořád ještě ve městě. Windy Chester zajel k nakládacím ohradám, aby dohlédl na sčítání krav. Chuck Lane se ovšem z města vrátil. Nakoupil tam něco potravin a poohlédl se po ostatních.

Když Chuck seskočil z koně a Gray se právě vyhrabával z příkryvek, tu přišel i Selby Fox s nepostradatelnou brokovnicí.

Chuck Lan se usmál.

„Viděl jsem pár našich hochů,“ řekl. „Bruce Harris sedí u pěkně ostré partie pokru. Právě vyhrál osm set dolarů a nevypadá to, že by se ta společnost rozešla dříve než za dva dny. A Frank Nichols je s Brucem Harrisem a ostražitě ho hlídá. Ben Texter ležel namol opilý na seně ve veřejné stáji. Bob a Tom Tuckerovi jsou s Windym a pomáhají mu při sčítání. Po ostatních hoších nebylo ani vidu ani slechu. Počkat! Bill McLane prý včera odjel s nějakou holkou z města. A Big Bill Tomson si dal ke snídani upéct krocana.“

Gray Pickett se jen mlčky usmál. Pak se umyl a oholil. O něco později se se Selbym Foxem rozjel k nakládacím ohradám. Windy

jim vyšel vstříc a usmíval se.

„Je to dva tisíce devět set sedmdesát krav a sedmdesát pět koní,“ hlásil jim. „Tady je stvrzenka od Talmanova předáka.“ Gray Pickett přikývl. Pak se všichni rozjeli do města. Gray navštívil obchodníka s dobyt看kem a dozvěděl se od něj, že zítra dostane peníze. Tedy Gray dostane jen balíček, v němž bude papír. Talman se usmíval, když říkal:

„Slyšel jsem, že jste měl včera rvačku s tím Big Billem Tomsonem, který má převzít skutečné peníze. To jste navlekli šikovně. Big Bill se na mě obrátil v jídelně. Chce mi prodat svůj vůz a šestispřeží. Objednal jsem ho k sobě na zítřek na jednu po poledni. Při té příležitosti mu budu moci nenápadně předat těch téměř čtyřicet tisíc dolarů.“

Gray Pickett byl s těmito zprávami spokojen. Když pak vyváděl čerstvě podkovaného koně ze dvora kovárny, vyšel mu vstříc šerif.

„Rozkřiklo se, že Talman vám zítra v poledne vyplatí tržbu za stádo v hotovosti,“ řekl šerif vážně.

„Tak to bude,“ řekl Gray.

Šerif se podíval na Grayova koně a pak přikývl.

„Inu, tenhle grošák je snad dobrý i na dvě stě mil,“ zamumlal. „Tady ve městě se vám nic nestane, pane. Ale jakmile i s penězi z města odjedete, vyrazí za vámi smečka drsných chlapů. A nikdo vám nebude moci pomáhat. K čertu, proč si nenecháte vystavit šek, který byste si mohl dát v Texasu proplatit?“

„Mí společníci v Texasu žijí v dosti odlehlém okrese. Musí mít peníze v hotovosti k dispozici do 24. srpna. Bankovními příkazy to jde velice pomalu. A kdybych si chtěl vyzvednout peníze ve Fort Worthu, ztratil bych pět dní. Však já už to nějak zvládnou, šerife.

Proto taky jedu sám. Tihle dvounozí vlci brzy ztratí mou stopu.“

„Možná,“ zamumlal šerif. „Hodně štěstí, pane!“

A pokračoval dál.

Gray si vzal koně tentokrát s sebou do tábora, předtím si ovšem ještě ve veřejné stáji vzal pytel s krmením. Už teď vypadal jeho Špek lépe než včera. Jeho srst zase získala svůj původní lesk.

K poledni následujícího dne se v táboře shromáždila celá parta s výjimkou Big Billa. Gray Pickett seděl pod stromem a čistil zbraně, když tu kolem něj ostatní vytvořili půlkruh.

„Šéfe,“ řekl Selby Fox, „musíš jim to vysvětlit, že chceš jet sám: Oni si myslí, že tě nemohou nechat jet samotného. Chtějí chránit tebe i peníze. Už jsou všichni docela střízliví a vyřadili se, takže teď už snad budou moci pochopit, co jim řekneš.“

Gray se podíval na chlapce.

„Všichni pojedete domů s Windym Chesterem a Chuckem Lanem,“ řekl. „Chci, aby to tak bylo. Teď vám už můžu vysvětlit proč. Než se totiž zase opijete a vznikne nebezpečí, že byste mohli ten trik v opilosti vyradit, budu už dávno za horami a vylákám za sebou všechny ty lumpy, kteří pasou po penězích.“

Všechno jim potom vyložil. Když se dozvěděli, že i ten souboj byl s Billem dohodnut, s úlevou se usmáli. Zcela zjevně se jim nezamlouvalo, že by jejich šéfa někdo opravdu zbil.

Gray Pickett skončil slovy:

„Takže za hodinu vyrazím. Hodinu po mně vyrazí Big Bill, cestou se k němu přidá Selby Fox. Pojedou velice rychle na jih. Vy ale vyrazíte zítra velice brzy ráno. Chuck prodá i svůj kuchyňský vůz. Snad se mi podaří držet za sebou tu smečku dost dlouho. Pojedu nejprve na východ a pak zase na jihozápad. Touto oklikou budou mít Big Bill a Selby šanci dostat se přede mě a mé pronásledovatele. Možná cestou narazím na nějaké místo, kde se budu moci bránit. Pak mě ta smečka obklíčí. Protože vy ovšem pojedete jako poslední, zaslechnete výstřely. A kdyby se vám chtělo bojovat, můžete mi pomoci z bryndy. Kdybychom pak jeli dost rychle, snad se nám podaří dohonit Billa a Selbyho.“ Usmál se a pak pokračoval.

„Celou tu věc jsem nejprve dohodl se Selbym a Billem, abyste se už nemuseli bít. Ale uznávám, že máte právo podílet se na té věci také. Takže teď víte naprosto jasně, co budeme dělat. Bude ovšem zapotřebí spousty štěstí, aby ten náš plán vyšel.“

Mužům se zablýsklo v očích.

Pak si všichni došli pro koně, nasedli a rozjeli se do města. Před kanceláří počkali. Na ulici se shluklo pár lidí. Na druhé straně, u saloonu Lonestar, postávali čtyři Parkerové. Byl s nimi i Lee Cotton a pár dalších chlapů. Zdánlivě docela ledabyle a unuděně sledovali dění na ulici. Vypadalo to, jako by se jen vyhřívali na slunci a čekali na oběd.

Jenže dlouhá řada koní, která stála u břevna, hovořila sama za sebe. U každého sedla byl uvázan ranec. V pouzdrech všech sedel byly zastrčeny pušky. Majitelé těchto koní byli vyzbrojeni na dlouhou cestu – na dlouhý lov. A skutečnost, že nevyjeli předem a nečíhali někde v úkrytu, svědčila o tom, že předpokládali, že Gray Pickett se nevydá obvyklou cestou.

Gray vešel do kanceláře sám.

Pan Talman na něj vážně pokývl a ukázal na dvě jezdecké brašny, které byly očividně k prasknutí napěchovány.

„V každé z nich je balík starého papíru,“ řekl. „A včera jsem vyhověl vašemu přání a řekl jsem všem, že teď odjedete s penězi sám do Texasu. Pickette, nevím, jestli se ten váš plán zdaří. Přeji vám jen hodně štěstí.“

„Díky, Talmane, díky. Dejte Big Billovi nenápadně peníze. Moji lidé mě vyprovodí z města. Až budu mít náskok několika mil, mého koně už nikdo nedohoní. Můj koník se dostane do ráže teprve po deseti mílích. A pak uvidíme.“

Stiskli si ruce.

„Hodně štěstí na cestě do Texasu, Gray i Pickette!“

Doprovodil ho ke dveřím. Spatřil čekající partu. Díval se, jak Gray Pickett přivazuje tašky a nasedá, viděl však také ostražitou skupinku pistolníků a jezdců opodál před saloonem Lonestar.

Gray nasedl a jeho lidé se vydali za ním. Když Gray projížděl kolem saloonu Lonestar, podíval se na Jima Parkera. Ten se usmál a ukázal blýskavé zuby. Ve svém tmavém oblečení vypadal jako černý panter.

Zvedl dokonce ruku, ledabyle mávl a zvolal: „Hodně štěstí, Texasane! Možná se příležitostně uvidíme!“

„Možná, starý brachu, možná! A pozdravuj ode mne chudáka Stana O’Haru!“ zvolal polohlasem Gray. Pak letmým pohledem

přelétl po tvářích ostatních mužů, kteří se tady líně poflakovali na slunci.

V jejich pohledech četl dychtivost a divokou radost.

O deset minut později dorazili do tábora. Tady připravil Chuck pro Graye druhého koně. Byl to valach se silnými kostmi, který vypadal houževnatě a hubeně. Toto zvíře bylo téměř stejně vytrvalé a rychlé jako Grayův Špek. Gray pojede na těch dvou koních střídavě.

„Takže, chlapci, držte se! Jednoho dne se snad někde nějak sejdeme!“

Krátce zavýskl a rozjel se. Dívali se za ním.

Windy Chester za chvíli zavrčel:

„Och, ten jim ještě dá zabrat, než přijdou na to, že před nimi jede jen jako návnada. Doufám jen, že všechno klapne.“

Když zmlkl, přijel do tábora Big Bill Tomson.

„Tak co, vy bídníci.“ řekl drsně, „to ani nemáte slzy v očích? Váš šéf je pryč a má u sebe všechny prachy. Na tom vidíte, co si o své všivé partě myslí. Raději si všechno zařídí sám. Protože pak musí dávat pozor jen sám na sebe.“

„Už nic nemusíš hrát, když jsme sami mezi sebou,“ zazubil se Chuck Lane. „Co tady vůbec hledáš, ty medvěde?“

„Jedu si pro svůj vůz a svoje mezky,“ zavrčel Big Bill. „Prodám je panu Talmanovi. Och, proč vám jenom šéf řekl, že jsme se nebili doopravdy? Jenom si nemyslete, že bych ho nedokázal i tak porazit!“

Celý nasupený a nabručený pak zapřáhl mezky za vůz a odjel do města.

Svého osedlaného koně přivázal za vůz. Předjel před Talmanovu kancelář a vešel dovnitř. O chvíli později pak vyšel i s obchodníkem ven. Talman si prohlédl mezky a řekl dost hlasitě, aby to mohli slyšet i lidé, kteří postávali kolem: „Takže třicet dolarů za každého mezka a za vůz dám padesát.“

„V pořádku,“ usmál se Big Bill a vydal se za obchodníkem do kanceláře.

Tam mu Talman předal několik plochých balíčků, které si Big Bill ukryl na různých místech svých šatů.

„Jim Parker, jeho bratři a tucet dalších chlapů odjelo asi před půlhodinou z města kamsi na sever,“ řekl Talman. „Celé město

ovšem ví, že ti chlapi pak velkým obloukem objedou město a vydají se po stopách Graye Picketta. Nikdo pak nebude moci nikdy dokázat, co se v pusté prérii odehrálo. Jen na sebe a na peníze dávejte pozor, Bille Tomsone!“

„Nebojte se! Nejmenuju se Big Bill náhodou.“ usmál se hromotluk a vyšel ven. Posadil se na mohutného osedlaného koně a vyjel z města. Zvolil západní výjezd. Včera večer ještě řekl v salooně zvědavcům, že má namířeno do Denveru, kde si otevřel jeden jeho kamarád nákladní linku.

Těsně za výjezdem z města začínal lesík, v němž na něj měl čekat Selby Fox. Když Big Bill jel po holé cestě, spatřil jezdce, který mu jel naproti. Zastavil koně a čekal, až zastaví i onen jezdec.

Byl to Black Stan O'Hara. A ačkoliv měl tvář pořád ještě poznamenanou pěstmi Graye Picketta, usmál se na Big Billa.

„Ahoj, brácho! Takže ty ses nepřidal k té bandě, co chce vzít Grayi Pickettovi ty prachy? Copak se z tebe stal slušňák?“

„Jsem jenom kapánek chytřejší než ostatní.“

Stan O'Hara se vítězoslavně usmál. „Ta věc s penězi mi byla hned jasná. Před očima všech si vyzvedl peníze a odjel. A ty ses s ním bil. Všechno by to mohla být pravda, jenže by to taky mohl být váš další trik, ty býku. Leccos mě napadá. Možná mi těch čtyřicet tisíc dolarů bude co nevidět patřit!“

Náhle vytáhl pravý kolt. Stalo se to tak znenadání, že Big Billovi to připadalo jako kouzelnický trik. Namířil na Big Billa ústí hlavně a řekl:

„Takže se podíváme, co máš po kapsách. No tak, dělej. Dej sem ty prachy!“

Big Bill odfrkl.

Ale pak už uviděl Selbyho Foxe, který se vynořil mezi stromy.

„Dávej pozor, Stane O'Haro!“ zvolal ostře malý kovboj.

O'Hara se hned při prvním slově vrhl ze sedla k zemi. Ještě než dopadl, otočil se a vystřelil. Ale malého jezdce nezasáhl. Selby Fox a Big Bill vystřelili téměř současně. A oba se trefili.

Když pak jeli dál, řekl Selby Fox nasupeně:

„O'Harovi to celkem páliło, ale nebyl dost dobrý. Zapomněl, že tady na tebe můžu čekat.“

Zatím uháněl Gray Pickett na východ. Zastavil se poblíž Arkansas River a přebrodil ji deset mil východně od Dodge City. Jel směrem k východu až do setmění. Každé dvě hodiny střídal koně. Krajina byla divoká a nepřehledná – ale právě to mu vyhovovalo.

Za tmy si pak odpočinul na mírném svahu. Postaral se o koně, otřel je, promasíroval, snědl něco k večeři a pak si zapálil cigaretu.

Půl hodiny pak ležel nehnutě na zádech a díval se na hvězdy. Přemýšlel o svém úkolu, o dlouhé cestě domů, myslel na Big Billa a na Selbyho, na partu, na své pronásledovatele a na všechny problémy, které ho ještě čekají. Gray si všechno ještě jednou důkladně promýšlel.

Náhle se mu ovšem myšlenky rozběhly docela jiným směrem. Před očima mu vytanula dívčí tvář.

Představil si Joyce Scorbyovou a pokoušel se vzpomenout si na její hlas. Byl najednou pevně přesvědčen o tom, že i ona na něj v tu chvíli myslí. Zmocnil se ho radostný pocit.

„Možná se taky právě dívá na hvězdy,“ zamumlal.

A horoucně si najednou přál, aby se domů vrátil zdráv.

Když pak krátce po půlnoci projížděl přes vrchol průsmyku, uvědomil si, že už je 28. července.

A přesně za osmadvacet dní uplyne oněch „sto dní“. To už budou muset být peníze v Caddu. Nebo se šesti rančů u potoka zmocní Tobias Shanessy.

Zatímco jel, myslel Gray i na Tobiáše Shanessyho, který si tehdy v Missouri říkal Jack Carter. Na toho ničemu, jehož jezdci zavraždili Grayova otce a vypálili malý ranč Pickettových.

Gray Pickett už teď cítil, že se s Tobiasem Shanessym ještě utká...

Když se za rozednění dostal na planinu, zamířil na jih. V tomhle

kraji nebyly cesty. Gray ovšem viděl spousty bizoních stop. Planina byla poseta ostrůvky stromů. Bylo tam i několik terénních nerovností a úžlabin. Kolem poledne si Gray odpočinul u potoka, ale neustále přitom pozoroval okolí.

Pozdě odpoledne dorazil k dalšímu pásu hor a hned našel starou bizoní stezku, která ho s jistotou vyvedla správným průsmykem na jihu.

Cestou k vrcholu průsmyku zastavil Gray na zelené terase.

A tu spatřil na severu oblaka prachu. Jeho zkušené oko hned poznalo, že onen prach zvířili jezdci. Vytáhl dalekohled, roztáhl jej a přiložil si ho k pravému oku. Když ho zaostřil na klín mezi dvěma terénními vlnami, počkal. A pak zahlédl skupinu jezdců.

Bylo jich sedmnáct. Jeli tryskem. Jeli v Grayově stopě. Sedmnáct nebezpečných banditů, z nichž většina byla hledána zatykači v mnoha státech. Sedmnáct banditů, kteří společně vyrazili z honáckého města Dodge City na hon na člověka.

Gray Pickett poznal v čele skupiny Jima Parkera.

Drsně se usmál, zastrčil dalekohled a ubalil si cigaretu. Dal se do kouření a čekal, až bude moci skupinu jezdců rozpoznat pouhým okem. Tím se zatím nedopouštěl žádného rizika, protože oba jeho koně si mezitím odpočinuli. O zbytek se postará výstup do prudkého kopce, který na zvířata jeho pronásledovatelů teprve čekal. Chtěl si být jist, že se skutečně pustí za ním. Chtěl se jim ukázat.

Když se skupina dala do výstupu průsmyku, odhodil Gray druhý nedopalek cigarety a nasedl. Druhého koně vzal za uzdu a zajel s ním na okraj terasy.

Setmělo se. Slunce jako rudá koule zapadalo mezi klínem vzdálených hor na západě. Ale bylo ještě dost jasno, aby banda dokázala rozeznat jezdce na terase. Vzdálenost činila necelou míli. Gray viděl, jak si na něj ukazují. Pak spatřil Jima Parkera, který mával rukou.

Gray se usmál a zamával na něj také. Docela dobře si dokázal toto Parkerovo zamávání vysvětlit. Znamenalo to: Dostaneme tě, hochu! Neujdeš nám! Cesta je ještě dlouhá!

A jeho zamávání zase znamenalo pro vůdce smečky: Jen to zkuste, pánové! Jen do toho! Přijímám sázku!

Gray pak jel míli za mílí. Jel celou noc. K ránu se dostal do širokého údolí.

Na východě údolí ležel velký ranč. Spatřil ho v ranním rozbřesku několik mil opodál na úpatí kopce.

Hned zle zaklel, protože věděl, že skupina jezdců za ním velmi brzy vyrazí s čerstvými koňmi.

Když nastala noc, byli už těsně za ním. Jeho koně, které střídal každou hodinu, byli se silami v koncích. Zvířata už klopýtala, sténala a chroptěla.

Tma přišla právě vhod.

Po pěti dalších mílích vyústila rokle do široké planiny. Gray se vydal podél potoka. Svítíl měsíc. U jedné skupinky stromů se Gray zastavil. Byl unavený a vyčerpaný, ale oťel koně, namasíroval jim ztuhlé svaly a nechal je trochu napojit.

Pak se vrhl na zem a okamžitě usnul. Za ranního rozbřesku si mezi keři rozdělal malý oheň. Musel konečně dostat do žaludku něco teplého. Uvařil si kávu a osmažil kus masa. Pak si udělal pořádnou omeletu, kterou hodlal sníst studenou během dne. Když se vyšvihl do sedla, byl už den. Slunce se vyhouplo nad hory. Koně si trochu odpočinuli, ale k tomu, aby byli docela v pořádku, by musel odpočinek trvat alespoň dva tři dny.

Mluvil s nimi jako s důvěrnými přáteli a koně přitom stříhali ušima, odfrkávali a byli velmi přítulní. Brzy narazili na mohutnou náhorní planinu. Čas od času zajel Gray na koni k jejímu okraji a důkladně se rozhlédl po kraji.

O dvě hodiny později za sebou opět zahlédl oblak prachu. Takže ta banda je mu už znovu na stopě. Plošina neustále stoupala. Kraj byl rozeklanější a hornatější. Brzy musel opustit vyschlé koryto potoka.

Ted' byl ovšem ukryt za kopci, takže ho jeho pronásledovatelé nemohli spatřit. A tu najednou narazil na bahnité jezero, v němž bylo jen velmi málo vody. Obrovitou kaluž obklopovalo rákosí a vrby, ale vody v ní bylo jen po kotníky. Nechal napojit koně, a když se náhle sehnul, aby si důkladněji prohlédl v blátě otisk kopyta, který rozhodně nemohl pocházet od jeho koní, tu nad ním zasvištěly dva šípy. A z opačné strany třeskl výstřel pušky. Kulka škrábla Graye po zádech.

O zlomek vteřiny později zaslechl pronikavé „híííííííí“ čtyř či pěti indiánů.

Vytáhl kolt a rozjel se rovnou na útočící rudochy, kteří mu zastoupili cestu na jihovýchod. Než stačili za jízdy podruhé natáhnout své krátké bojové luky a vystřelit šípy, promluvil kolt Graye Picketta. Vypadalo to, jako by vůbec nemířil.

Ale zasáhl a prohnal se pak kolem dvou indiánských mustangů. Kolem něj zasvištěly šípy. Otočil se v sedle a vystřelil pozpátku. Při první ráně sejmul ze sedla dalšího bojovníka.

Současně ovšem zasáhl jeden ze šípů jeho náhradního koně. A protože zvíře se svalilo a jeho oprat' byla upevněna na hrušce Grayova sedla, byl stržen i kůň, na němž Pickett seděl. Chvíli to už vypadalo, že se kůň i s jezdcem svalí na zem. V té chvíli uzda povolila. Grayův kůň však jen zavrával, několik dalších yardů klopýtal, ale pak se vzpamatoval a divoce zaržál.

Zbývající dva indiáni mezitím útok vzdali. Smrtící střelecké umění bledé tváře jim připadalo příšerné. Ještě nikdy neviděli muže, který by z hřbetu pádícího koně dokázal střilet tak přesně.

Gray Pickett měl tedy volnou cestu, ale přišel o náhradního koně. Teď byl odkázán pouze na svého Špeka. Ošklivý kůň teď musí dokázat, že je skutečně houževnatý jako stepní vlk.

Jenže banda, kterou vedl v Grayových stopách Jim Parker, brzy najde mrtvé zvíře. Ti lotři pochopí, že mají úžasnou šanci, a proto určitě ještě zdvojnásobí své úsilí.

Jel na svém koni do hor rozeklaných roklinami a kaňony. Doufal, že brzy narazí na Chisholmovu stezku. Pokud by se mu tam podařilo zabarikádovat, dokázal by snad zadržet bandu na dost dlouho, aby mezitím mohli zasáhnout jeho hoši z Cadda. A pokud by se mu podařilo dorazit až na stezku, budou Big Bill a Selby už dávno mnoho mil před ním. Udělal velikou okliku a bandité jeli stále za ním. A nic jiného vlastně ani svým záměrem nesledoval.

V následujících dnech a nocích předvedl těm lotrům mnoho triků a několikrát si z nich i vystřelil. Ale uniknout jim prostě nemohl. Bylo jich příliš mnoho a měli s sebou vynikající stopaře.

3. srpna, ani ne tři hodiny před východem slunce, ho dostali.

Banda samozřejmě už nejela v plném počtu. Mnoho

pronásledovatelů mezitím odpadlo, protože jejich koně už nestačili. Ve stopách Graye Picketta jelo už pouze sedm či osm mužů. A mezi nimi byli i čtyři Parkerové.

Gray jel na svém kulhajícím koni téměř kruhovitým údolím. Chisholmova stezka jím vedla jako široká brázda a mizela na jihu v ještě širším kaňonu. Na severu byl divoký a nepřehledný kraj, jímž si v široké stopě hledaly cestu statisíce kusů dobytka.

Grayův Špek byl v koncích.

Tu a tam se Gray ohlédl.

Pronásledovatelé byli sotva čtvrt míle za ním. Ale i jejich koně pokulhávali a potáceli se.

Gray sledoval Jima Parkera, který jel na mohutném hřebci. Zvíře bylo ještě schopno obstát v závěrečném spurtu. Gray se v duchu ptal, zda to Jim Parker bude riskovat.

Když se Gray podíval dopředu, kde v kaňonu mizela stezka, začal hned škaredě klít.

Z kaňonu se totiž blížili bizoni. Zatím to bylo jen několik zvířat, ale jistě to byl pouhý předvoj obrovitého stáda, které táhlo na sever. Stádo se určitě brzy ze stezky rozprostře po celé pastvině. Cestu na sever měl tedy Gray zablokovanou.

Zatočil doprava a naposledy pobídl koně. Když totiž teď změnil směr, měli jeho pronásledovatelé možnost zkrátit si vzdálenost a ještě více se mu přiblížit. Suše a zlostně se pousmál, když si pomyslel, že celé snažení té bandy patří jen bezcennému balíčku novinového papíru, který má v brašnách u sedla.

Až se jim opravdu podaří mě vyřídít a až si budou chtít rozdělit kořist, začnou strašně nadávat, pomyslel si trpce.

Když se opět otočil, zjistil, že Jim Parker se oddělil od skupiny. Bandita hnal svého hřebce nemilosrdně vpřed. Bylo jasné, že chce Grayovi zkrřížit cestu.

Tak se přiblížili k ústí další rokliny.

Když pak Gray vyjel po několika minutách zpoza skupiny skal a opět měl lepší výhled, spatřil Jima Parkera několik set yardů napravo.

Oba zastavili současně a vytáhli z pouzder pušky.

Ale Grayova rána třeskla o zlomek vteřiny dříve. Hřebec Jima

Parkera se hned vzepjal a shodil jezdce. Parkerova kulka zasvištěla kamsi do vzduchu.

Gray jel dál, dostal se do úkrytu lesíka, projel skupinou skal a spatřil před sebou vjezd do jedné z mnoha zdejších roklin. Napravo a nalevo od vjezdu spatřil mnoho balvanů, keřů a stromů. Ve skalních stěnách bylo vidět trhliny, dutiny a spáry.

Náhle kolem prchajícího jezdce zasvištěly kulky. Chvatně se ohlédl. Tři z jeho pronásledovatelů objeli skupinku stromů, zastavili se a začali na něj střílet.

Když Gray seskočil ze sedla, aby střelbu opětoval, zaslechl, jak se kulky zavrtaly do šíje jeho koně. Špek se ani nevzepjal, jen se zasténáním klesl na kolena a pak se svalil na bok. Gray vystřílel zásobník pušky. Byla to jedna z nejnovějších zbraní – Winchestrovka. Naproti se Vzepjal jeden kůň. Bandité se zase rychle stáhli za lesík.

Gray poklekl ke koni.

Ten se na něj díval jedním okem a povzdechl téměř jako člověk. Gray nasucho polkl.

„Kamaráde,“ řekl chraptivým hlasem, „asi jsem byl lotr, že jsem po tobě chtěl tohle všechno. Zasloužil by sis, abys skončil život někde na zelené pastvině. Špeku, zůstanu navěky tvým dlužníkem.“

Ošklivý zjizvený kůň ještě jednou odfrkl. Byla to poslední odpověď na hlas jeho pána. Pak zemřel.

Gray odepnul brašny od sedla. Ačkoliv byl jejich obsah bezcenný, chtěl ve hře pokračovat. Když pak s rancem, brašnami a puškou pokračoval dál do rokle, kulky kolem něj divoce hvízdaly.

Ale dostal se až do rokle.

Stačil mu jediný letmý pohled, aby zjistil, že to není roklina, ale pouze hlubší průrva ve skále.

Takže se dostal do pasti. Ti lumpové ho dostali. Všechno vlastně probíhá podle plánu, pomyslel si. Dostali mě u Chisholmovy stezky. Kdybych jen věděl, jestli moji lidé zasáhnou včas, než mě ta banda zlikviduje.

Zatímco takto uvažoval, hledal si dobrý úkryt mezi balvany u vstupu. Byl celý udýchaný. Napil se vody z láhve, nabil pušku a čekal. Po bandě nebylo ani vidu ani slechu. Asi za dvacet minut se

však za balvany objevil muž, který mával šátkem. Byl to Jim Parker.

„Hej, Pickette! Chci si s tebou v klidu promluvit,“ ozvalo se zpozzdáli.

Gray mezitím pochopil, že banda nechala unavené koně stát za lesíkem vlevo, ale muži jsou schovaní za balvany přímo před ním. Byl si také jist, že ještě před setměním dorazí k bandě pár opozdilců, takže brzy budou téměř kompletní. Gray musí získat čas.

Proto zavolal: „Hej, Parkere! Můžeš přijít! Zatím ti neustřelím hlavu!“

Bandita se pomalu přibližoval. Ačkoliv měl za sebou stejně dlouhou a nepříjemnou cestu, stále se pohyboval velice pružně. Tento tmavý muž skutečně připomínal dvounohého pantera.

Gray se zvedl z úkrytu. Opřel pušku o balvan a vyšel o dva kroky vstříc Jimu Parkerovi. Parker se přiblížil na dvacet kroků a pak se zastavil. Černý šátek si opět uvázal kolem krku a pak si palcem posunul do týla černý klobouk.

Nasadil ostrý, jiskřivý, drsný a uznalý úsměv. Tvář i šaty měl pokryté vrstvou prachu a špíny.

„No,“ řekl, „ještě nikdy jsem nikoho nemusel pronásledovat tak dlouho, než jsem ho dostal. Všechna čest, Grayi! Jsme velká skupina a cestou jsme mohli vyměnit koně za odpočaté. Viděli jsme i mrtvé indiány. Jsi vážně třída a dokážeš se bít. Ale nechceš to teď raději vzdát? Člověče, nic proti tobě nemám! Chci jen těch čtyřicet tisíc dolarů. Dej mi je! Tisíc si můžeš nechat a koně dostaneš taky. Co chceš ještě? Copak to není skvělá nabídka? A dělám ji jen proto, že si té velice vážím. Prostě se mi líbíš, Grayi. Nechtěl bych, aby se na tebe vrhla celá smečka těch mých lotrů. Pak už by je nic nezadrželo. Všechno, co pro tebe můžu udělat, je tahle nabídka. Nebyla to ostuda, žeš podlehl takové přesile. Máme s sebou totiž Dakota Charlyho, nejlepšího stopaře v tomhle kraji. No tak?“

Opět se ostře a zářivě usmál. Ve tmavých indiánských očích se mu zablýsklo.

Gray mírně zavrtěl hlavou. Opětoval úsměv, který byl rovněž drsný a ostrý.

„Ještě chvíli vydržím,“ řekl pak. „Chvíli ještě budu bojovat. Pár z vašich hochů se nedočká svého podílu. Možná taky ty peníze spálím,

než mě dostanete. Docela dobrý nápad, ne? Z posledních sil bych se mohl pokusit ty peníze spálit. Takhle bych vám mohl vyvést poslední žert. Jakkak se ti to zamlouvá, Jime Parkere?“

Ten se jen kovově zachechtal.

„Strašně se mi líbíš, kamaráde. Jsi úplně jako já. Jsme sice nepřátelé, ale jsi fajn. Takže to budeme muset risknout. Možná tě některá z našich kulek zasáhne tak rychle, že ty peníze nestačíš spálit. Život je přece plný náhod. A to je fajn. Takže, brácho! Až se setmí a my spořádáme večeři, dojdeme si pro tvůj skalp a pro prachy. Nebudu se zlobit, když pár hochů odpráskneš. Tím větší budou podíly těch, kteří přežijí. Vsadím se ale, že mě netrefíš. Jedna stará indiánka mi totiž věštila z ruky, že se utopím v potoce. Hodně štěstí, Pickette!“

Otočil se a pomalu odešel.

Po třetím kroku se ale prudce otočil. Byl to neuvěřitelně mrštný pohyb. Přihrčil se přitom a oba jeho kolty se mu jako kouzlem ocitly v rukou.

I když byl přesvědčen, že zareagoval překvapivě rychle, už když zmáčkl spoušť, uviděl v hlavni Grayovy pistole záblesk. Gray Pickett byl ostražitý. Když se Jim Parker otočil, vytáhl Gray svůj kolt snad dosud nejrychleji ve svém životě.

Jeho kulka zasáhla knoflík na levé náprsní kapse Jima Parkera.

Jedna z Parkerových kulek mu natrhla látku na rameni. Druhá mu škrábla o ušní lalůček.

Pak padl Jim Parker na tvář. Oba jeho kolty ještě jednou vystřelily, ale hlavně už mířily do země.

Gray se stačil ukrýt dřív, než se ozval třeskot pušek banditů. Kulky svištivě dopadaly na skály. Zaslechl divoké vytí.

Když nastalo ticho a on opatrně nakoukl ven, viděl, jak se Jim Parker s námahou vleče k němu. Jim Parker se dostal ke Grayovu úkrytu až na deset kroků. Teprve pak to vzdal. S námahou zvedl hlavu a zasténal:

„Grayi! Grayi Pickette!“

„Vidím tě a poslouchám,“ odpověděl Gray. „Kdyby na mě tví kámoši nestříleli, mohl bych tě obvázat.“

„Jen zůstaň v úkrytu,“ zasténal Jim Parker. „Ani mým bratrům by

se nepodařilo zabránit ostatním, aby do tebe nenapálili žhavé olovo. A mě bys taky nepomohl. Život by mi už nezachránil ani žádný doktor. Zasáhl jsi mě dobře. Nikdy bych nemyslel, že budeš rychlejší. Přišel jsem jako vyjednávač, ale vystřelil jsem na tebe. Promiň mi to, Grayi Pickette. Když jsi mi vyhrožoval, že spálíš peníze, viděl jsem jen tuhle možnost. Ach, ty zatracené prachy – všichni je chtějí vydělat co nejsnadněji. A přitom se člověk stane banditou. Se mnou už je konec, brácho...”

Přitiskl čelo k zemi, natáhl se a zemřel...

Gray změnil úkryt. Za deset minut už věděl, že jdou. Zaslechl tiché zvuky a téměř neslyšný šramot.

Věděl, že celá banda se blíží k jeho dřívějšímu úkrytu v půlkruhu. Pak byl tichý šramot zřetelnější. Plazil se k němu jakýsi muž. Gray to poznal podle šustění jeho šatů a skřípotu špiček bot. Pak zapraskal kloub a konečně zaslechl i jeho dech. Ten člověk už mohl být vzdálen na pouhého půl metru.

Gray pomalu zvedl tvář – ale jen tolik, aby mohl zvednout oči.

Kdyby se Gray pohnul prudčeji, muž by si ho nutně všiml. Jenže takto ho asi považoval za kus balvanu. Muž se pak plazil dál. Než se jejich čela dotkla, Gray se poněkud napřímil. Míhl se jeho kolt.

Zasáhl muže do hlavy.

Grayovi připadalo, že ten tupý zvuk muselo být slyšet na míle daleko. V těžce chvíli se strhl náramný řev. Třesky výstřely koltů. Připlížila se zřejmě celá banda kromě tohoto muže. Zkoušeli to teď na posledních metrech s přímým útokem.

Gray se přehoupl přes omdlelého muže a přikrčen vklouzl do lesíka, v němž tužil koně, které tam nechala banda. Když dorazil k balvanům, za nimiž hořel malý táboráček banditů, spatřil za ním několik mužů, vycházejících ze stínů jiných skal.

Okamžitě se zastavil a zvedl kolt.

Už chtěl stisknout spoušť, když vtom poznal nezaměnitelnou postavu Windyho Chestera.

Za Grayem, na místě, kde nechal ranec a brašny, se neustále ozýval řev.

Vzdálenost se zkrátila na necelých osmdesát yardů. Bylo slyšet každé slovo.

Čísi hlas zaskřehotal:

„Sakra, asi se zahrabal někam pod zem!“

Jiný hlas zařval:

„Možná se vyšplhal po skále nahoru! Hej, tady jsou jeho věci! Pickette, ty lotře, kde jsi?“

A ozývaly se další výkřiky. Celá banda byla dokonale zmatená.

Gray se spokojeně usmíval. Pokývl na Windyho a ostatní hochy, kteří na něj přestali mířit zbraněmi, když ho ve svitu ohně poznali. „No, sláva! Jdete právě včas! Ta divoká sebranka se co nevidět vrátí. Dva z vás by jim měli odehnat koně. A ostatní se ukryjte za balvany a počkejte, až se ti lotři vrátí.“

„Proboha, šéfe,“ zasténal Windy Chester, „my už jsme si mysleli, že jdeme pozdě. Zaslechli jsme střelbu, ale když pak nastalo ticho, netroufali jsme si pokračovat dál. Mysleli jsme si, že už tě dostali. Chtěli jsme přepadnout tábořiště těch lotrů a pomstít tě.“

„Rychle, schovejte se,“ sykl Chuck Lane. „Tome! Bobe! Odežňte koně těch banditů!“

Banda se s divokými výkřiky po chvíli vracela k ohni za balvany. Nesli s sebou Grayův ranec a brašny. Dva Parkerové nesli svého mrtvého bratra Jima. Muž, kterého Gray ztloukl do bezvědomí, mezi nimi chyběl.

„Možná tady nechal brašny s penězi proto, abychom ho nechali odejít!“ zvolal čísi hlas.

Ovšem hlas jednoho z Parkerových odpověděl: „Ne! Budeme ho pronásledovat třeba do horoucích pekel. Zabil nám bratra!“

Kdosi přistoupil s brašnami k ohni a otevřel je.

Celá banda se shlukla kolem toho muže. A právě ve chvíli, kdy muž trhal balík bezcenného novinového papíru, zvolal ze skal Gray Pickett:

„Nemáte šanci! Jste obklíčeni! Odhod'te zbraně! A pak se vydáte pěšky zpátky do Dodge City...“

Dál se nedostal.

Banda se rozeřvala jako kmen divokých indiánů. Zřejmě se domnívali, že je to pouhý bluf. Vytáhli zbraně a začali střílet směrem, odkud se ozýval Grayův hlas. Přitom se hrnuli v divokém chumlu dopředu.

Vběhli rovnou do rány dvěma brokovnicím. A tu začali střílet i ostatní muži z party z Cadda.

Měli dobrý cíl, protože banda měla za zády táborák, který sama rozdělala. Dva muži byli zabiti a pět zraněno. Zbývající poznali, že jsou doopravdy obklíčeni, a proto odhodili zbraně...

Kolem poledne 12. srpna se Selby Fox a Big Bill Tomson přiblížili k Red River. Projeli pahorkatinou. Terén se pozvolna svažoval až k údolí řeky.

„Nechali nám volnou cestu jen k Red River,“ zavrčel Selby. „A až se my chudáci odvážíme do vody, pak si to s námi ti pomalovaní džentlmeni rozdají. Možná nás ovšem u řeky čeká jiné překvapení. Něco ti povím, zrzoune! Zůstaneme tady! Když se postavíme tady do potoka, břehy nám poslouží jako výborný úkryt. Tady máme větší šanci než u Red River. A jestli nás ta banda už dnes nenapadne, pak to udělá, až skončí noc a všechno se zahalí ranní mlhou. Rudoši nebojují v noci. Bojí se duchů zemřelých. Mají asi strach, že by je v noci mohla vystrašit nějaká nepokojná duše. Takže zůstaneme tady, hochu.“

Několik minut mlčky hleděl k severu. Najednou cosi spatřil. Smekl svůj starý klobouk a slavnostním hlasem řekl:

„Bud’ Bohu dík! Nezapomněl na nás dva chudáky. Bille, než vyprázdníš celý potok, můžeš se podívat na hochy, kteří se tamhle daleko na severu valí přes hřeben kopce.“

„To jsou dost špatné vtipy,“ zavrčel Bill. Ale když pohlédl na Selbyho, uvěřil mu.

„Protože jsem už hodně dlouho nepil whisky a cítím se náramně zdravý,“ řekl slavnostním tónem, „musí být to, co vidím, skutečnost. Takže tamhle jede náš šéf! A vidím i Windyho a Chucka, našeho

holohlavého kuchaře. A naše skvělé hochy. Selby, myslíš, že musíme mít ještě starosti kvůli rudochům?“

„Všichni asi máme z pekla štěstí,“ zvolal Selby Fox a zamával kloboukem...

Následoval tábor za tábořem. Gray Pickett zase vedl svou partu. Jeli rychle. Měli s sebou dostatek rezervních koní.

A hoši z party byli všichni velmi pyšní.

Cestou byl téměř každý raněn. Někteří dokonce tak těžce, že museli jet ve voze Big Billa.

Ale teď už konečně budou mít brzy všechno za sebou. Vezou tržbu za stádo. Každým dnem zvládli spousty mil. Pokud se jim do cesty nepostaví nějaké nepřekonatelné překážky, měli by dorazit k cíli ještě před uplynutím oné lhůty sta dní.

A Gray Pickett myslel na Tobiase Shanessyho.

20. srpna, když jim do cíle zbývaly ještě tři dny ostré jízdy, spatřili v dálce tři jezdce...

Byli to tři rančeři od potoka, kteří jeli partě vstříc. Měli unavené koně. Na všech třech mužích bylo vidět, že za sebou mají namáhavou jízdu.

Gray dal zastavit. Tři rančeři se rychle přiblížili a pak svým koním přitáhli uzdy. Byli to Wes Tucker, Andy Nichols a Dick Harris.

Ten také očima přelétl po mužích v partě, ale ať hledal jakkoliv, viděl jen svého syna Bruce. Mladší Jack chyběl.

Pak se mlčky a tázavě podíval na Graye.

„Museli jsme cestou podstoupit mnoho soubojů,“ zamumlal Gray. „Jack byl odvážný. Téměř všichni neseme známky a jizvy po

bojích. Jack byl skvělý hoch, Dicku Harrisí.“

„Jo,“ zamumlal starý muž. „Teď už mám jen Bruce. Nemohli se přece vrátit všichni zdraví! Zázrak byl už to, že se vám podařilo přihnat na sever celé stádo. Nechci tady lítostnit nad tím, že to postihlo zrovna Jacka, a ne jiné hochy z party. Všichni přece byli ochotni zaplatit tutéž cenu. Takže si nestýskám.“

Pohlédl na svého syna Bruce. „Hochu, máma to ponese velice těžce. Budeš jí muset nahradit Jacka.“

„Jo, tati,“ zamumlal mladý kovboj. „Jack umřel jako správný honák pro svoje stádo. To je taky napsáno na jeho hrobě. A náš šéf byl ten nejlepší předák, jakého jsme mohli dostat.“

„Společníku.“ řekl Wes Tucker Grayovi, „splnil jsi svou povinnost. Zachránil jsi s touhle partou naše ranče. Ale všichni se budeme muset ještě jednou bít! Vyjeli jsme vám vstříc proto, že už před několika dny přišla zpráva, že stádo dorazilo do Dodge City a že jste ho tam prodali. Pošta Pony-Express z Dodge City do Fort Worthu je rychlá. Kromě toho jezdí z Fort Worthu každý den do Cadda poštovní dostavník. Tobias Shanessy najal na tucet pistolníků. Jedou necelé dvě hodiny za námi. Shanessy vás chce zadržet tady. Chce zabránit tomu, abychom mu v den splatnosti uhradili své závazky. Grayi, vedl jsi své lidi skvěle a během té těžké cesty jste měli jen minimum ztrát. Ale teď budeme muset bojovat proti Shanessyho pistolníkům.“

„Zatraceně, tak se bude bojovat!“ zvolal Big Bill a parta, která se kolem tří rančerů sjela do půlkruhu, vesměs souhlasně přikyvovala.

„Pomalu.“ řekl Gray Pickett, „jen hezky pomalu. Tahle hra se dohraje do konce, jak to určím já. Mí rodiče měli v Missouri malý ranč. Před válkou se stalo, že přijeli bandité, ranč podpálili a otce zabili. Bylo to úplně stejné jako tady. Jeden bezohledný bandita si chtěl násilím přivlastnit obrovské dobytčí království. Tehdy si ten člověk říkal Jack Carter. Tady se jmenuje Tobias Shanessy! Zatím ještě nevím, které jeho jméno je pravé. Vím ale, že si toho člověka podám. A vy se bít nebudete. Mám jiný plán!“

Tleskl dlaní do kožené brašny, která visela zavěšená přes hrušku jeho sedla.

„Tady jsou peníze. Pojedu s nimi k cestě do Fort Worthu a

chytím tam poštovní dostavník. Do Cadda pojedu dostavníkem. Vezmu ty peníze s sebou a dám tu věc do pořádku!“

Všichni na něj upřeně hleděli.

Dick Harris se zeptal:

„Jak to chceš udělat? To nám musíš vysvětlit!“

Gray přikývl. „Je to docela jednoduché. Jak znám Tobiasi Shanessyho, nebude s lidmi, kteří vás tady mají zadržet a zlikvidovat, že?“

„Ne, bude hezky sedět na svém ranči a špinavou práci za sebe nechá dělat jiné. Tu bandu vede jeho předák Steve. A ten udělá přesně to, co mu jeho pán přikáže.“

„Takže,“ usmál se Gray. „Vy utečete hluboko do hor. Protože budou přesvědčeni, že máte peníze u sebe, budou vás tam držet jen do 24. srpna. To je totiž den, kdy musíte splatit směnky. Až se ti lumpové budou domnívat, že vám v tom zabránili, sami odtáhnou. Takže se vůbec nemusíte bát. Ví ti chlapi, že jste nám jeli naproti?“

„Ne. Wade Scorby se to dozvěděl od barmana. A tak jsme vyrazili, abychom vás varovali. Abyste se připravili na pořádně nepříjemné přivítání. Wade Scorby, Oren Texter, Clay McLane a malý zbytek kovbojů dohlíží na ranče a naše stáda. Tady v kraji je teď spousta zlodějů dobytka, které podporuje Tobias Shanessy. Ach, Grayi, jak ho chceš zlikvidovat?“

„Navštívím ho na jeho vlastním ranči! Vezmu si s sebou šerifa! Použiju pár triků! A zaboduju, na to se spolehněte!“ Muži na něj opět pohlédli. Pak Wes Tucker roztrpčeně zavrčel:

„Copak nevíš, že náš šerif ti proti Tobiasi Shanessymu nepomůže? Vždycky, když Shanessyho lidé ztropí nějakou lumpárnu, je Robin Jones na hony daleko. Bud' je pryč někde služebně, nebo je někde na honu či na rybách. Shanessy má šerifa pod palcem.“

„To se ovšem změní ve chvíli, kdy bude Shanessy vyřízen,“ namítl Gray drsně. „Donesu vám zrušené dlužní úpisy. Věřte mi, jako jste mi uvěřili už jednou!“ Tři rančeři na sebe pohlédli. Dick Harris zamumlal: „Joyce Scorbyová ti už tenkrát věřila od první chvíle. A než jsme vás vyrazili varovat, zavolala na nás, že tě máme poslechnout. Posílá ti pozdrav, Grayi. Myslím, že tě poslechneme.“

„Dík,“ řekl Pickett a podíval se k východu. „Kde přibližně bych mohl narazit na poštovního dostavníka?“

„Musíš jet na východ. Na jihovýchodě pak uvidíš dvě rudé skály, které se tyčí jako obrovité hříby. Pojedeš rovnou k nim a projedeš mezi nimi. Zachováš stejný směr a po pěti mílích narazíš na poštovní cestu mezi Fort Worthem a Caddem. Je tam několik stanic, kde se přepřahají spřežení. Pokud se ti podaří kolem poledne, tedy pozítří v poledne, zastavit dostavníka a nastoupit do něj, budeš v Caddu pozdě v noci. Pak budeš mít ještě celý den čas vyplatit směnky. Pokud by se ti to nepodařilo, budeme trčet pořád tady v horách. A Tobias Shanessy nás s pomocí šerifa vyžene z našich rančů. A přitom mu bude muset pomáhat dokonce i okresní soudce. Pamatuj na to, Grayi Pickette!“ Dick Harris ustaraně zmlkl.

„Zvládnou to,“ odvětil Gray a otočil svého koně. Ještě jednou jim zamával a pak zmizel v kopcích. Vedení se ujal Dick Harris.

„Takže to uděláme tak, jak chce Gray. Až se objeví tlupa těch lotrů, utečeme do hor. Selby, znáš poblíž nějaké dobré místo, kdy bychom se mohli usadit?“

O dva dny později – bylo už kolem poledne – sundal Gray sedlo ze svého koně. Odehnal zvíře do úžlabiny, kde se napojilo z pramene. S úsměvem si pak naložil sedlo na rameno, vzal do ruky pušku a spustil se po druhé straně kopce k cestě, po níž jezdil poštovní dostavník.

Už před deseti minutami zahlédl v dálce oblak prachu, který za sebou zvedal dostavník. Když dorazil na cestu, odložil sedlo i pušku a zamával.

Dostavník pak se skřípěním brzd zastavil.

Muž na kozlíku vedle vozky držel pušku připravenou k výstřelu a ostřížím zrakem sledoval okolí. Vozka se zeptal:

„Co chcete, pane?“

„Můj kůň si zlomil nohu,“ odvětil Gray. „A já u sebe nemám dost peněz, abych vám zaplatil jízdné. Ale chtěl bych do Cadda.“ Kočí

přikývl a zastrčil kolt za opasek. Gray podal jeho společníkovi sedlo a nastoupil do dostavníku. Uvnitř seděla tlustá paní se dvěma malými chlapci, chlapík, ze kterého táhla whisky, a nápadně oblečená dívka.

Opřel se v koutě, přetáhl si klobouk přes obličej a hned usnul.

Šerif Robin Jones očekával příjezd dostavníku a hned si také všiml vysokého šlachovitého muže, který si bral ze střechy dostavníku sedlo. Jeho zájem však platil především té dívce, která se ho hned zeptala na saloon Alamo Star.

„Šikmo naproti,“ usmál se Robin Jones a vzal dívce kožený kufřík. „Odnesu vám ho tam a doprovodím vás, slečno! Chystáte se tady zpívat a tančit, Mary?“

„Jmenuji se Daisy Marylandová a moc se mi zamlouváte, šerife. Jo, budu tady nějakou dobu zpívat.“

Robin Jones byl přešťasten.

Když se pak o půl hodinu později vrátil do své kanceláře, spokojeně si pobrukoval. Zapálil lampu. Když se otočil, spatřil cizince.

Od vidění Graye Picketta ještě neznal. Když Gray do městečka před stovkou dní přijel, byl šerif mimo osadu.

„Poslyšte, kdo jste? A kde jste vzal tu drzost...“ spustil šerif a sáhl po koltu. Jenže pak si všiml, že cizinec, který seděl ledabyle rozvalen v otočné židli, položil svůj kolt na okraj desky stolu a mířil jím Robinu Jonesovi rovnou do prsou.

Byla to dost široká hrud', na níž se třpytila hvězda. Robin Jones byl pěkný muž. Byl jen o něco starší než Gray, ale hlavním smyslem jeho života bylo odjakživa zlomit srdce pokud možno největšímu počtu děvčat. Když před pár lety přijel do Cadda, potřebovali tady pomocníka šerifa. Protože toto místo nikdo nechtěl vzít, dostal hvězdu. Byl to úřad bez vlivu a moci – vlastně jen formální záležitost pro úřady v hlavním městě. To se ovšem změnilo, když většinu pozemků v kraji skoupil Tobias Shanessy, který se tak brzy stal nejdůležitější osobou v okolí. Šerif Robin Jones pak musel skákat, jak pískal tento velký rančer.

Zmlkl a upřeně zíral do ústí Grayovy pistole. „Co to má znamenat?“ zasténal.

„Jmenuji se Gray Pickett, příteli,“ usmál se. „Dejte mi svůj

revolver!“

„To je přepadení! To je útok na zákon,“ zasípal Robin Jones. „Už jsem toho o vás dost slyšel, Pickette!“

„Takže je jistě všechno jasné, že?“

Šerif na něj zíral. Zaškubalo mu to spodním rtem. Pak ovšem poslechl a opatrně odložil kolt na stůl. Gray zbraň vzal a vyndal z ní náboje. Pak musel Robin Jones vytáhnout i patrony z oka opasku a všechny je položit na stůl. Když se to stalo, Gray vstal a podal mu prázdný kolt.

„Schovejte si ho, Jonesi. A teď pojedeme na ranč U Tří šípů – a navštívíme Shanessyho. Rád bych vyplatil dlužní úpisy šesti rančerů od potoka. Vás přitom budu potřebovat jako svědka.“

Robin Jones v té chvíli nasadil přihlouplý výraz. Pak si ovšem úlevou oddychl a narovnal se. „Ale proč mě potom odzbrojujete, když...“

„Jen my dva víme, že sice kolt máte, ale nemůžete z něj vystřelit,“ usmál se Gray. „Nechtěl bych vás totiž uvést do pokušení, kdyby se pan Tobias Shanessy trochu rozhněval. A teď pojďme, šerife! Dojdeme si do veřejné stáje pro dva koně.“

„Každopádně to беру jako ohrožování,“ zavrčel šerif.

„To je vaše věc,“ odvětil Gray. „Jdeme.“

Šerif chvíli hleděl do Grayových drsných šedých očí. Neodolal ovšem jeho přímému pohledu. Poslechl.

Když vyšli na ulici, ozval se z jednoho tmavého výklenku ve zdi opodál čísi hlas: „Potřebujete pomoc, Grayi Pickette?“

Gray se zastavil. „Kdo je to?“

„To jsem já, Oven Payne, ten, za kterého jste vzal hnaní stáda. Zůstal jsem tady ve městě i po uzdravení, protože bych rad dohrál tuhle partii až do konce. Takže se vám to podařilo, Grayi! Všechna čest! Co se stalo s O’Harou?“

„Ten je mrtev,“ zamumlal Gray a všiml si, jak sebou šerif vedle něj prudce trhl.

„Můžeme jet ve třech, Ovene,“ zamumlal. „A vy se může dívat a být svědkem, až navštívíme člověka, který na vás O’Haru poštal. Takže si dojdete pro koně, Ovene.“

Tobias Shanessy byl člověk, který kdysi nosíval jednu košili třeba i osm týdnů, ale teď si dopřával veškerý možný přepych.

Když z něj kdosi stáhl jemnou příkrývku, probral se a hned si uvědomil, že někdo rozsvítil lampu. Prokrel víno, protože to bylo skutečnou příčinou jeho hlubokého spánku. „K čertu,“ zavrčel a chtěl sáhnout po koltu, který měl vždy položený na nočním stolku.

„Tu bouchačku už mám já,“ řekl suše Gray Pickett. „Vstaňte, pane Shanessy! Mám u sebe peníze na zaplacení dlužních úpisů. A přivedl jsem s sebou navíc i šerifa. Podepíše jako svědek.“

Tobias Shanessy seděl několik vteřin nehnutě na posteli a potřeboval chvíli na zpracování této novinky. A protože to byl chytrý člověk, neztrácel čas tím, aby protestoval proti takovému druhu návštěvy.

Vstal a zamumlal: „Už tehdy jsem tušil, že jste nebezpečný muž. Copak mí pistolníci...“

„Přijel jsem poštovním dostavníkem. Vaši pistolníci, které jste poslal naproti partě, která se vrací domů, vyšli naprázdno. Jsem tady a hodlám vykoupit dlužní úpisy, pane!“

Tobias Shanessy vyšel ven před ním a vešel do pracovny. Tam už čekal šerif Robin Jones. Byl bledý v obličeji. Neklidně pohlédl na Tobiase Shanessyho, ale neřekl nic.

Ovena Paynea nebylo vidět, ale dveře do vedlejšího pokoje byly pouze přivřené.

Gray ukázal na několik balíčků bankovek, které předtím položil na stůl.

„Tohle je spousta peněz, více než potřebujeme. Takže teď vyndejte ty dlužní úpisy. Všechno se vyřídí podle práva. Je tady přece šerif.“

Řekl to vážným tónem.

Shanessy zíral na šerifa. Jeho oči zalétly stranou. Shanessy několik vteřin zaváhal. Pak vytáhl z výstřihu noční košile tenký řetízek. Zamířil s ním do kouta místnosti a otevřel trezor. Klíček visel na řetízku, který měl rančer kolem krku. Kromě zámku, který

odemkl klíčem, musel odjistit ještě druhou západku tím, že nastavil na válečku číselný kód. A pak už byl trezor otevřený. Shanessy zatáhl za madlo.

Dveře se otevřely.

Shanessy vytáhl několik papírů a přistoupil s nimi k psacímu stolu.

„Srovnejte to všechno a řekněte mi výsledný obnos,“ usmál se Gray. Namířil na rančera kolt a přistoupil k trezoru. „Musím se bohužel sám přesvědčit, jestli jste v trezoru nenechal třeba jen jediný dlužní úpis.“

Tu se Tobias Shanessy vztekle rozkřičel. „Vy bandito! Nemáte právo čmukat v mém trezoru! K čertu, šerife! Máte přece u sebe kolt! Proč toho drzouna nezatknete?“

Gray jeho láteření neposlušal a začal prohledávat obsah trezoru. Přitom ovšem ostře sledoval oba muže a revolver připravený k výstřelu měl neustále v ruce. Stále také vrhal rychlé pohledy k Shanessymu.

Našel spoustu papírů, které vypovídaly o pozadí Shanessyho machinací. Když pak chtěl z nejspodnější přihrádky vyndat starou krabici, začal Shanessy divoce nadávat.

„Vy darebáku! Dávám vám své slovo, že všechny dlužní úpisy, které jsem odkoupil, leží tady na stole. Nechte ale tu krabici...“

„Jen klid, pane Jacku Cartere,“ řekl Gray, vytáhl krabici a položil ji na stůl.

Shanessy sebou při vyslovení svého druhého jména trhl. Pak se zarazil. Najednou vypadal drsně a nebezpečně. Teď teprve pochopil, že jde o věci, které se udály už před mnoha lety a o nichž se domníval, že jsou už dávno zapomenuty.

„Co to má znamenat?“ zeptal se sípavě.

Gray zatím otevřel lepenkovou krabici. Byly v ní staré obrázky, dopisy, dokumenty. Bylo mezi nimi i potvrzení o vlastnictví ranče. A pak Gray našel docela vespod starý zatykač. Stálo na něm:

Hledá se Jack Carter!

Odměna za dopadení činí pět tisíc dolarů

JACK CARTER

Pod tím tučně vytištěným jménem byl vidět portrét muže. Byla to

kresba, ale kvalitně vytištěná a nápadně podobná Tobiasi Shanessymu.

Pod ní následoval přesný popis.

Gray se usmál. Přistrčil zatykač šerifovi.

„Podívejte se na to, Jonesi. Tady se hledá jistý Jack Carter z Missouri kvůli násilnostem, žhářství, omezování osobní svobody a vedení zločinecké bandy. Jako zvláštní znamení je tady uvedena jizva na hřbetě levé dlaně. Podívejte se na levou dlaň Tobiasa Shanessyho, šerife, a budete mít možnost vydělat si pět tisíc dolarů. Po tomhle chlapovi pase několik šerifů, ale jemu se podařilo ztratit se během války. Jistě ho pak někde prohlásili za mrtvého. Ale je to on!“ Gray se otočil k rančerovi, kterého až dosud sledoval pouze koutkem oka.

Nyní se jejich pohledy zkřížily. V Shanessyho očích to blýskalo divokým vztekem a touhou zabít.

Gray řekl: „Doufal jsem, že na vás vydali zatykač, Shanessy. Či vlastně Cartere. Doufal jsem. A věděl jsem, že pokud ho vydali, že jste si jeden z nich pro vzpomínku na divoké časy schoval. Jste ješitný a samolibý, Shanessy! Byl jste v Missouri velkým mužem! Když jste podpálil ranč mých rodičů a vaši pomahači pokračovali dál, zřejmě vám to řádění zatrhli. Moje matka se tehdy se mnou odstěhovala do Texasu. Potěšilo by nás, kdybychom se dozvěděli, že jste v té své hře zašel až tak daleko, že se z vás stal bandita hledaný zatykačem. Nepoznáte mě, Shanessy, ale v Missouri byl jeden malý rančer, kterého jste dal zlikvidovat jako úplně prvního.“

Trpce se odmlčel a pevně na muže pohlédl. Tobias Shanessy se pomalu posadil na židli u širokého psacího stolu. Chladně se usmál a pak se otočil na šerifa, který na něj neklidně hleděl.

„Dobrá,“ řekl, „takže nejdříve vyřídíme tu věc s dlužními úpisy. Celkový dluh těch rančerů od potoka činí dvacet sedm tisíc dolarů. Zruším ty dlužní úpisy a šerif podepíše jako svědek.“ Jakoby mimochodem otevřel šuplík, a klidně sáhl dovnitř.

„Mám už dokonce připravenou stvrzenku, kterou jen musím podepsat,“ řekl přitom.

Když ovšem vytáhl ruku ze šuplíku, držel v ruce malý derringer. Namířil zbraň na Graye Picketta a řekl:

„Tak to skončíme! Rychle, Jonesi, vytáhněte kolt!“ Ostražitě a nenávisťně se zadíval na Graye.

V té chvíli se otevřely dveře za Grayem Pickettem. Byly to dveře, které vedly do obytné místnosti a ke schodišti. Gray otočil hlavu a spatřil vysokou krásnou dívku, která tehdy v Caddu přistoupila k Tobiasi Shanessymu do vozu poté, co Shanessy hovořil v jídelně s Grayem Pickettem.

„Otče,“ řekla dívka, „slyšela jsem všechno. A nedovolím, aby ses dopustil vraždy. Tehdy jsi mi neřekl, proč tě má matka opustila. Teď už to vím. Takže všechno, cos mi vykládal, když jsi mě vyzvedl z penzionátu, byla lež! Šerife, jednejte podle zákona a práva. Nestrpím, aby se tady...“

Dál se dívka nedostala.

Tobias Shanessy náhle divoce vykřikl.

A pak vystřelil. Najednou se docela přestal ovládat. Přemohla ho divoká touha zabít muže, který ho odhalil.

Gray dostal první kulku do paže a zapotácel se stranou. Vytáhl kolt, ale ještě než mohl vystřelit a než Tobias Shanessy zmáčkl spoušť podruhé, otevřely se druhé dveře, které byly pouze přivřené.

Místností se rozlehl výstřel z koltu Ovena Paynea...

Bylo poledne následujícího dne, když Gray Pickett spatřil ranč Wadea Scorbyho. Vjel do dvora a starý rančer mu vyšel vstříc. Gray měl pravou ruku obvázanou a zavěšenou v šátku před sebou. Pomalu sesedl a obrátil se ke starci, který měl pouze jednu ruku.

„Je dobojováno,“ řekl. „Dlužní úpisy jsou vykoupeny. A Tobias Shanessy je mrtev. Zabil ho Oven Payne, aby mě zachránil. Tentokrát bych nebyl dost rychlý. Oven Payne a dcera Tobiase Shanessyho to vše rozhodli. Ten váš šerif nestojí za nic. Brzy ho budeme muset nahradit lepším člověkem. Slečna Shanessyová prodá ranč svého otce. A naše parta dorazí za pár dní.“

„Meleš jedno přes druhé, kovboji,“ řekl Wade Scorby, „ale já si to přeberu. Máš horečku! Proč jsi jel tak daleko s krvácející ránou?“

Tu si ovšem všiml, že se Gray dívá za něj k otevřeným dveřím domu. Pohlédl tímtéž směrem a spatřil tam svou dceru. Pochopil, proč Gray nejel do města k doktorovi, ale sem.

„Holka,“ zvolal, „Gray je raněn! A všechno dopadlo skvěle! Podle Graye si už nemusíme dělat pražádné starosti!“

Joyce k nim rychle přiběhla. „Skutečně jsem počítala každický den! Teď konečně vidím tvoji tvář doopravdy a nevím, co se ti na ní nelíbí. Pojd', Grayi, ukážu ti, jak dobře se dokážu postarat o raněného muže. Zítra už nebudeš muset hnát stádo do Dodge City! Máme spoustu času!“ Přistoupila ke Grayovi a odvedla mírně se potácejícího muže do domu.

Wade Scorby se několik vteřin díval za dcerou a urostlým jezdcem. Pak si pro sebe zamumlal: „Zřejmě nebudeme muset budovat u potoka sedmý ranč. Myslím, že Pickett se brzo ujme tohoto ranče. Jak rychle na to někdy ti mladí jdou! Byl docela bez sebe! Ztraceně, budu muset zajet do Cadda, abych si promluvil se šerifem a Ovenem Paynem.“

Ve městě se pak dozvěděl, že Maureen Shanessyová převzala vedení ranče a jistě jako dědička dokáže zabránit, aby se někdy v budoucnu ještě na okolních pastvinách sváděly boje.

Pistolníci, které Shanessy najal, stejně zmizí, jakmile pochopí, že nedostanou peníze, když je jejich chlebodárce mrtev.

V téže době, kdy se tohle všechno Wade Scorby dozvěděl a když řekl šerifovi, že by bylo lepší, kdyby rychle vyřídil všechny důležité věci a pak hned složil svou funkci, tak v téže době Gray Pickett ležel na pohodlné pohovce.

Pečlivě ovázaná ruka ho už nebolela. Zeptal se: „Dívala ses někdy na hvězdy a myslela na mě, Joyce?“

„Myslela jsem na tebe pořád, Grayi!“

„A už jsi uvažovala, jestli u tebe mám šanci?“

„Copak bych vás jinak políbila, pane?“

„Tak mne polibte ještě jednou, dámo,“ řekl Gray. A s úsměvem sledoval, jak se k němu Joyce naklání...

KONEC

Vydává Moravská Bastei (MoBa)
spol. s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno
Sekretariát: tel. 05/7118, linka 232
Odbyt: Olga Ströbingerová
tel./fax 05/41 21 28 50
Redakce: tel. 05/71 18, linka 216, 245, 288
šéfredaktorka: Eliška Nováková
Odpovědná redaktorka: Jana Novotná
Technický redaktor: Jiří Kubíček
Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno

G. F. Unger – Sto dní
Překlad: Pavel Sychra
© MoBa, spol. s r. o., 1995
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe,
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek v ČR povoleno RPP, Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7.4.1993

Podávání novinových zásilek v SR povoleno RPP, Bratislava, pošta 12, č.j. 397/94